

Vụ Cốc

Contents

Vụ Cốc	2
1. Chương 1: Món Ăn Mặn Thứ Nhất – Thương [nhất]	2
2. Chương 2: Món Ăn Mặn Thứ Hai – Thương [nhị]	4
3. Chương 3: Món Ăn Mặn Thứ Nhất – Thương [tam]	6
4. Chương 4: Món Ăn Mặn Thứ Nhất – Thương [bốn]	7
5. Chương 5: Món Ăn Mặn Thứ Hai – Phụ Thân [nhất]	8
6. Chương 6: Món Ăn Mặn Thứ Hai – Phụ [nhị]	10
7. Chương 7: Món Ăn Mặn Thứ Hai – Phụ (tam)	11
8. Chương 8: Món Ăn Mặn Thứ Hai – Phụ [tứ]	12
9. Chương 9: Món Ăn Mặn Thứ Ba – Thuộc [nhất]	14
10. Chương 10: Món Ăn Mặn Thứ Ba – Thuộc [nhị]	15
11. Chương 11: Món Ăn Mặn Thứ Tư – Tình [một]	16
12. Chương 12: Món Ăn Mặn Thứ Tư – Tình [nhị]	17
13. Chương 13: Món Ăn Mặn Thứ Tư – Tình [tam]	18
14. Chương 14: Món Ăn Mặn Thứ Tư – Tình [tứ]	20
15. Chương 15: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [nhất]	21
16. Chương 16: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [nhị]	22
17. Chương 17: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [tam]	23
18. Chương 18: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [tứ]	24
19. Chương 19: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [ngũ]	26
20. Chương 20: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [lục]	27
21. Chương 21: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [thất]	28
22. Chương 22: Món Ăn Mặn Thứ Sáu – Khởi [nhất]	31
23. Chương 23: Món Ăn Mặn Thứ Sáu – Khởi [nhị]	32
24. Chương 24: Món Ăn Mặn Thứ Sáu – Khởi [tam]	33
25. Chương 25: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [nhất]	35
26. Chương 26: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [nhị]	36
27. Chương 27: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [tam]	37
28. Chương 28: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [tứ]	38
29. Chương 29: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [ngũ]	39
30. Chương 30: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [lục]	41
31. Chương 31: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [thất]	43
32. Chương 32: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [nhất]	44
33. Chương 33: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [nhị]	45
34. Chương 34: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [tam]	47
35. Chương 35: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [tứ]	49
36. Chương 36: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [ngũ]	49
37. Chương 37: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [lục]	51
38. Chương 38: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [thất]	54
39. Chương 39: Món Ăn Mặn Thứ Chín – Sáng Sớm [nhất]	56
40. Chương 40: Món Ăn Mặn Thứ Chín – Sáng Sớm [nhị]	59
41. Chương 41: Món Ăn Mặn Thứ Chín – Sáng Sớm [tam]	60

42. Chương 42: Món Ăn Mặn Thứ Mười – Sự Thật [nhất]	62
43. Chương 43: Món Ăn Mặn Thứ Mười – Sự Thật [nhị]	63
44. Chương 44: Món Ăn Mặn Thứ Mười Một – Lên Đường [nhất]	66
45. Chương 45: Món Ăn Mặn Thứ Mười Một – Lên Đường [nhị]	68
46. Chương 46: Món Ăn Mặn Thứ Mười Hai – Giận [nhất]	70
47. Chương 47: Món Ăn Mặn Thứ Mười Hai – Giận [nhị]	71
48. Chương 48: Món Ăn Mặn Thứ Mười Ba – Tỉnh	73
49. Chương 49: Món Ăn Mặn Thứ Mười Bốn – Chìm Đắm [nhất]	77
50. Chương 50: Món Ăn Mặn Thứ Mười Bốn – Chịu Đựng [nhị]	78
51. Chương 51: Món Ăn Mặn Thứ Mười Lăm – Dựng [nhất]	80
52. Chương 52: Món Ăn Mặn Thứ Mười Lăm – Dựng [nhị]	81
53. Chương 53: Món Ăn Mặn Thứ Mười Lăm – Dựng [tam]	83
54. Chương 54: Món Ăn Mặn Thứ Mười Sáu – Xa Cách [nhất]	85
55. Chương 55: Món Ăn Mặn Thứ Mười Sáu – Xa Cách [nhị]	87
56. Chương 56: Món Ăn Mặn Thứ Mười Sáu – Xa Cách [tam]	89
57. Chương 57: Món Ăn Mặn Thứ Mười Bảy – Trở Về [nhất]	90
58. Chương 58: Món Ăn Mặn Thứ Mười Bảy – Trở Về [nhị]	93
59. Chương 59: Món Ăn Mặn Thứ Mười Bảy – Trở Về [tam]	94
60. Chương 60: Món Ăn Mặn Thứ Mười Tám – Dục [nhất]	96
61. Chương 61: Món Ăn Mặn Thứ Mười Tám – Dục [nhị]	97
62. Chương 62: Món Ăn Mặn Thứ Mười Tám – Dục [tam]	99
63. Chương 63: Món Ăn Mặn Thứ Mười Chín – Giấu Diễm [nhất]	100
64. Chương 64: Món Ăn Mặn Thứ Mười Chín – Giấu Diễm [nhị]	102
65. Chương 65: Món Ăn Mặn Thứ Mười Chín – Giấu Diễm [tam]	104
66. Chương 66: Món Ăn Mặn Thứ Mười Chín – Giấu Diễm [tứ]	106
67. Chương 67: Món Ăn Mặn Thứ Hai Mươi – Hải Tử [nhất]	107
68. Chương 68: Món Ăn Mặn Thứ Hai Mươi – Hải Tử [nhị]	109
69. Chương 69: Món Ăn Mặn Thứ Hai Mươi – Hải Tử [tam]	110
70. Chương 70: Món Ăn Mặn Thứ Hai Mươi – Hải Tử [tứ]	111
71. Chương 71: Món Ăn Mặn Thứ Hai Mươi – Hải Tử [ngũ] _ Hoàn	113

Vụ Cốc

Giới thiệu

Editor: Sakura TrangRaw + cover: Sakura TrangThể loại: Xuyên việt, giang hồ, cường cường, ôn nhu công, trung khuyển

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-coc>

1. Chương 1: Món Ăn Mặn Thứ Nhất – Thương [nhất]

Sau khi vùng ánh sáng trắng dần dần biến mất, Từ Trinh mở to mắt, đập vào mắt là đỉnh màn xa lạ. Hắn hơi bất ngờ, hơn nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần, tại trong trí nhớ cuối cùng của hắn, hắn không thể tránh được một quả lựu đạn từ phía trước bay đến, mà khoảng cách như vậy, cho dù là voi thì óc cũng vỡ toang, đầu rơi máu chảy.

Chịu thương tổn như vậy, ngoại trừ cảm giác toàn thân đau nhức thì không còn cảm thấy nơi nào bị tổn thương nữa, chỉ là.... Trục giác bên cạnh có người, Từ Trinh tâm trong chốc lát cứng lại, lúc ý thức được hành động, thì đã thấy mình xoay người đè người xuống dưới.

Bị người đè từ phía sau xuống dưới giường nam nhân thét lên một tiếng đau đớn, thân thể gần như run rẩy

co giật, vẻ mặt của hắn trắng bệch, hai mắt rời rạc không có tiêu cự, tư thế như vậy hiển nhiên vô cùng thống khổ, nhưng hắn không chỉ không có ý định muốn giãy giụa, thậm chí còn cố gắng giữ lại một chút ý thức để không phản kháng.

Chung Nghị?

Những kí ức không thuộc về mình liên tiếp tiến vào trong đầu như thủy triều, Từ Trinh hơi sững sờ, cũng không kịp sửa lại nguyên nhân kết quả, vội vàng đem người kéo vào trong lòng. Nhận đến tác động, Chung Nghị cúi đầu khó chịu rên rỉ, lại ngay sau đó cắn chặt răng lại đem thanh âm nuốt xuống. Hắn vẫn không nhìn Từ Trinh mà khép chặt hai mắt lại, che giấu sự sợ hãi trong đáy mắt, theo sau thở sâu, cố nén thống khổ quay lại quỳ gối bên chân đối phương.

“Đừng nhúc nhích.” Rút tay lại, Từ Trinh thản nhiên mở miệng, giọng nói của hắn bằng phẳng, giọng điệu nhu hòa, lại khiến cả người Chung Nghị run lên, căng cứng cả người, không dám động đậy một chút.

Nam nhân trong lòng trần như nhộng, hắn cao lớn mạnh mẽ, đường cong thân thể rắn chắc, làn da màu lúa mạch cùng cơ bắp rắn chắc đẹp đẽ, đáng người như vậy không thể nghĩ ngờ là vô cùng xuất sắc. Chỉ là bây giờ, nơi nơi tràn đầy dấu vết xanh tím, từ lưng đến chân, ngay cả bên trong đùi cũng không may mắn thoát khỏi. Cẩn thận đem hắn đặt lên giường, Từ Trinh đẩy nhẹ hai chân đang căng cứng của hắn ra, lúc đụng chạm vào, thân thể nam nhân run mạnh lên, lúc sau lại cố gắng ép buộc bản thân thả lỏng, mặc cho Từ Trinh hành động.

Hắn không chủ nhân tuổi trẻ muốn làm điều gì, nhưng mặc dù là những điều như ác mộng đêm qua tiếp tục, hắn cũng chỉ có thể phục tùng. Bởi vì, nếu là phản kháng, chờ đợi chính mình sẽ là sự trừng phạt càng thêm đáng sợ hơn.

Nhìn thấy bên trong còn sót lại vết máu và vết bẩn, cùng với những ký ức còn sót lại trong đầu, Từ Trinh cảm thấy hơi khó chịu, hắn chạm vào hậu huyệt sưng đỏ, mà đang bắt buộc chính mình thả lỏng Chung Nghị bỗng chốc căng cứng toàn thân.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Nhìn nam nhân thân cao gần tám thước này, bộ dáng thống khổ khó nhận nhưng vẫn cố gắng cắn răng chịu đựng, Từ Trinh không khỏi cảm thấy đau lòng. Hắn gơ tay cầm chăn mềm, cẩn thận đắp lên người hai người bọn họ, sau đó chậm rãi vuốt ve phía sau lưng của Chung Nghị, ý muốn hắn thả lỏng hàm răng đang cắn chặt, hít thở lại như bình thường. Nhưng người kia dù có khó khăn lắm mới thả lỏng sức lực, nhưng vẫn cẩn thận hô hấp như trước, không có phát ra một chút thanh âm.

Dựa theo ký ức từ đêm qua đến giờ, Từ Trinh đặt lòng bàn tay lên bụng cầu nam nhân, cảm xúc ấm áp kích thích da thịt lạnh lẽo, lập tức làn da nổi lên một lớp da gà. Hắn bình tĩnh lấy một khối khăn sạch, ôn hòa lau đi mồ hôi lạnh trên làn da của Chung Nghị, cho đến khi người dưới thân dần dần thói quen, mới thử bỏ thêm vài phần lực đè xuống nơi hơi phập phồng kia.

“Đừng!” Nam nhân phát ra một tiếng rên rỉ ngắn ngủi, chân tay cứng ngắc bắt đầu co rút.

Hiểu được vấn đề gì xảy ra, Từ Trinh đen mặt lại, tức giận nói: “Người không lấy mấy thứ đó ra sao?”

Chung Nghị lại run lên, cũng không quan tâm thân thể đang đau đớn. Hắn cuống quýt mở to mắt, không đợi Từ Trinh ngăn cản đã nhanh chóng quỳ sụp xuống bên chân hắn, giọng nói khàn khàn thậm chí mang theo run rẩy cùng khẩn trương, “Chung Nghị ngu dốt, thỉnh chủ nhân trách phạt!”

“Ta không trách người,” Biết người này muốn nói gì, Từ Trinh thở dài, ôm thân thể lạnh lẽo kia rồi truyền một chút nội lực cho hắn. Hiện tại hậu huyệt sưng thành nư vậy, đồ vật chỗ đó lại ở trong sâu, hơn nữa cố nén một đêm, nếu tự mình tổng ra chắc là không thể. Mà nếu lấy tay móc ra.... Trước không nói sẽ làm hắn đau đến nỗi muốn nửa mạng nhỏ, nếu là vết thương càng thêm thương, chẳng phải là càng thêm rắc rối sao?

Nghĩ đến điều này, Từ Trinh lại để Chung Nghị nằm lên giường, tiếp theo như muốn để cho cơ thể hắn ấm áp, ôm người vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Không lấy ra không được, đồ... ừ, người sợ hãi rửa sạch nơi đó sao?” Hắn tuy chưa trải qua, nhưng chứng kiến nhiều cũng có thể hiểu được rõ ràng, cho dù có khó chịu hay không, đối với một người nam nhân thì điều đó đều là sự nhục nhã. Nhưng nếu rửa ruột không được, khăn năng phải dùng tay, nơi xấu hổ như vậy, khẳng định càng làm cho con người ta khó có thể chịu đựng

2. Chương 2: Món Ăn Mặn Thứ Hai – Thương [nhị]

Từ Trinh dùng ống tay áo thay y lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó hôn nhẹ tại giữa trán mang ý muốn an ủi khiến y yên lòng, thấy khuôn mặt y bình tĩnh lại, lúc này mới gật đầu cao giọng kêu: “Người đâu, mau chuẩn bị nước thuốc để rửa sạch ruột, ống dẫn là dùng loại nhỏ nhất, mài nhẵn không chút góc cạnh cho ta!” Dùng một chút, lại bổ sung: “Dùng đại hoàng* để kích miệng vết thương mau lành, khi bôi trơn dùng nhiều một chút.”

*Đại Hoàng: là một vị thuốc, liều nhỏ có tác dụng lợi tiêu hoá, liều cao tẩy nhẹ trong trường hợp táo bón, làm thuốc bổ đắng cho người mới ốm dậy, người già thiếu máu, biếng ăn

Túi nước làm từ da mềm chỉ lớn hơn bàn tay một chút, nước thuốc bên trong chiếm hơn một nửa, khi lắc lắc phát ra tiếng “Lọc lọc”. Bóp miệng túi lại, nhỏ hơn so với bình thường một chút, có lẽ đã được mài và bôi sáp nên vô cùng nhẵn nhụi. Từ Trinh cầm túi nước, đổ một chút ra tay, chất lỏng có màu vàng và hình dạng giống như dầu, cùng với vị thuốc đông y nhàn nhạt. Xác nhận thành phần, hất lại thản nhiên dọn dờ vài câu, xong mới vậy lui thị nữ trong phòng, trở lại bên trong màn.

Làm chủ của một cốc, giường tất nhiên vừa to vừa mềm, bên ngoài chỉ có thể nhìn đến bóng dáng mờ mờ. Lúc Từ Trinh trở lại trên giường, tinh thần của Chung Nghị dường như đã có chút mơ hồ, y đang không ngừng phát run, đang cuộn tròn mình lại dưới chăn mềm, mồ hôi lạnh trên người đã làm ướt cả chăn đệm và sàng đan*.

*sàng đan: khăn trải giường

“Đến đây.” Từ Trinh nhắc một góc chăn lên, cận thận đỡ y.

Nghe có tiếng nước, cơ thể của Chung Nghị rõ ràng hơi cứng lại, hắn cố gắng đứng dậy, vừa muốn mở miệng nói cái gì lại bị một nụ hôn lên môi trấn an nuốt trở lại. Từ Trinh giữ thân thể nam nhân, nhẹ nhàng hôn lên mi tâm đang nhú chặt kia, ngón tay ấm áp mang theo vết trài chằm chằm vuốt ve tấm lưng căng cứng, giống như mang theo ma lực, Chung Nghị dần dần thả lỏng cơ thể.

Tay di chuyển một đường xuống phía dưới, Từ Trinh lùi xuống dưới thân Chung Nghị, mông Chung Nghị hơi cong lại rắn chắc, kết hợp với cặp đùi cường tráng, tràn ngập hơi thở cường tráng nam tính. Từ Trinh nhìn mà hồ hấp cứng lại, không khống chế được hôn nơi căng đầy kia, sau đó tách đôi chân thon dài mạnh mẽ ra hai bên.

Cho dù cố gắng ôn nhu cẩn thận như thế nào, mỗi khi cử động đối với Chung Nghị vẫn như cũ là tra tấn cùng đau đớn, Từ Trinh không đành lòng khiến y khổ sở, nhưng cũng biết không thể kéo dài thêm nữa. Bỏ qua sự yếu lòng, dứt thẳng ống mềm vào hậu huyệt nam nhân, dù sao cũng kém kỹ thuật rửa ruột ở hiện đại, khi cái ống đâm vào nơi chật hẹp sưng đỏ kia trong nháy mắt, Chung Nghị theo bản năng căng cứng thân mình lại. Từ Trinh thấy thế nột bên đè ép túi nước, một bên kiên nhẫn vuốt lưng trấn an hắn, thỉnh thoảng còn hôn nhẹ vài cái lên gáy y.

Có lẽ là sợ không đủ, Từ Trinh đem toàn bộ túi được đổ vào trong bụng Chung Nghị, sau đó liền cởi bỏ áo mỏng bên ngoài, kéo nam nhân vào trong lòng. Khi thân thể lạnh lẽo dính vào người, hai người đều khẽ run lên. Bởi vì khó chịu, Chung Nghị tự nhiên căng cứng thân thể lại, mà Từ Trinh thì xoa ấn bụng nam nhân theo quy luật, cho đến khi nghe tiếng “Ừng ục”, mới cẩn thận ôm người từ phía sau, nhẹ giọng hỏi “Thấy thế nào?”

Chung Nghị cố gắng tỉnh táo lại, y run rẩy đẩy Từ Trinh ra, cúi đầu khàn khàn mở miệng “Xin cho thuộc hạ...”

“Ta giúp người lấy ra.” Từ Trinh có chút đau lòng đem nam nhân kéo về trong lòng, khiến cho y tựa cả cơ thể vào lồng ngực mình. Chung Nghị theo bản năng chấn động, cùng với thanh âm trong bụng càng lúc càng lớn, vẻ của y cũng bắt đầu ngày càng khó nhìn.

Đem hai chân Chung Nghị đặt trên khuỷu tay, Từ Trinh đỡ cả người hấn lên. Cả người nam nhân cường tráng run rẩy, chỉ có thể tựa cả người trong lòng nam tử, bị đối phương nâng mông dùng sức tách ra hai bên, lộ ra một tư thế khuất nhục lại xấu hổ.

“Đừng chịu đựng, dùng lực, đem mấy thứ dơ bẩn này ra hết thì tốt rồi.” Từ Trinh hôn tóc mai của y, thấp giọng cổ vũ bên tai Chung Nghị.

Nam nhân nắm chặt bả vai Từ Trinh, móng tay để lại trên lưng hấn nhiều vết vào hồng nhật. Nếu là bình thường, Chung Nghị tất nhiên sẽ không dám làm càn như vậy, nhưng mà bị dày vò một ngày một đêm, cho dù tinh thần làm bằng sắt cũng sẽ bị sự thống khổ này tiêu hao hết. Cho là Cốc chủ nghĩ ra biện pháp mới tra tấn chính mình, nam nhân chỉ có thể liều mạng thỏa hiệp nghe theo, y mở miệng thở hổn hển, huyết khẩu sừng đỏ do dùng sức mà không ngừng nhúc nhích, mở ra, không bao lâu, nước thuốc màu vàng nhật bắt đầu theo bên trong từ từ chảy ra.

Chung Nghị không thể nghĩ ngờ là rất thống khổ, chỉ có ý thức cố gắng giữ lại luôn luôn nhắc nhở y, mình đang tại trong lòng ai, lại đang làm những gì. Cảm giác đang bài tiết khiến y cảm thấy bối rối xấu hổ, lại không thể không cắn răng gian nan dùng sức, cho dù mỗi một lần dùng sức đều khiến y đau đớn cả người co rút lại.

“Sắp ra rồi, lại thêm một chút lực nữa. Đau thì kêu ra, nơi này không có người khác.” Từ Trinh đau lòng hôn môi nam nhân trong lòng, nụ hôn nhẹ nhàng dừng trên đôi môi trắng bệch bị Chung Nghị cắn tổn hại không ra hình dáng, cẩn thận liếm láp, mang theo sự ôn hòa cùng trấn an.

Chung Nghị điên cuồng mà lắc đầu, rốt cuộc không kiên trì được nữa liên tục rên rỉ thở dốc, nước mắt do đau đớn tràn ra khóe mắt chảy xuống cằm, cuối cùng bị đôi môi ấm áp của Từ Trinh liếm sạch. Chẳng bao lâu huyết khẩu mở đến một mức độ nhất định, Chung Nghị đột nhiên kéo căng người bám chặt vào Từ Trinh, hấn dồn dập thở hổn hển, có thể nhìn đến bên trong hai mảnh thịt cánh hoa, viên dạ minh châu tựa như quả trứng nhỏ đang dần dần lộ đầu ra bên ngoài.

Từ Trinh càng dùng sức tách mông cánh hoa rần rần sang hai bên, hấn không nhìn rõ đi ra bao nhiêu, chỉ biết là cùng với việc dùng lực, thân thể người trong lòng lúc căng cứng lúc run rẩy co rút. Hấn ngậm lấy vành tai nam nhân, ôn nhu cùng trấn an cắn hôn từ gáy đến hõm vai, cảm giác được bụng kẻ sát bên mình dồn dập pháp phồng vài cái, sau đó liền là một hồi kéo căng dùng sức.

Trân châu màu trắng hình như bất ngờ nặng nề, đã đi ra hơn phân nửa do trơn cùng lực hút liền rơi hết ra ngoài. Nhưng mà để người ta không tưởng được là, giữa viên trân châu lại cắm một sợi dây thừng rần rần, nó rơi xuống một phát liền lôi kéo, vật nặng liên tiếp như vậy liền đụng mạnh vào huyết khẩu.

“A!!!” Cuối cùng lý trí liền như vậy “Phanh” đứt gãy, Chung Nghị cuối cùng cũng không tự mình nhẫn nhịn được nữa, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Thật vất vả mới đẩy ra được một vật, nam nhân còn chưa kịp tạm dừng nghỉ ngơi, liền bị đau đớn khó có thể tưởng tượng nỗi này khiến cho kêu to lên. Y giữa mạnh đầu, thắt lưng cũng cong theo, cơ thịt căng cứng không ngừng run rẩy, đùi trắng kiện gầy như muốn đem Từ Trinh kẹp gãy thành hai đoạn.

Thanh âm này khiến trái tim Từ Trinh run rẩy lên theo, đợi sự kịch liệt co rút hơi hơi đi qua, hấn mới rút một bàn tay ra cẩn thận ôm hông Chung Nghị. Nam nhân cường tráng đã sớm vô lực tựa vào trong lòng chủ nhân của mình, thống khổ cùng mệt mỏi đã đánh tan ý thức của y, y theo bản năng thở hổn hển, nước bọt không khống chế tràn ra từ khóe miệng, từng sợi rơi trên quần áo Từ Trinh, rất nhanh liền ướt một mảng.

Ôm chắc hông Chung Nghị, Từ Trinh đem người hơi nâng lên, cẩn thận kiểm tra hạ thân đối phương. Nơi tư mật đó có thể nói thâm thẳm, tiểu huyết sưng đỏ không thể khép lại, có thể lơ mơ nhìn thấy vật cứng màu trắng đang bị kẹt tại cửa huyết không thể động đậy. Nước thuốc dính dính hơi mang theo một chút mùi vị khác thường, trộn lẫn máu không ngừng va vào nội bích đè ép muốn đi ra, chảy khắp đầy giường đầy đất.

Một cái dây thừng màu vàng treo thẳng ở giữa, phía dưới treo chính là viên dạ minh châu màu trắng vừa bị đẩy ra. Vật đáng lẽ phải rơi ra bên ngoài lúc này lại buông xuống cách cơ thể nam nhân hơn năm tấc, nó khiến cho những vật ở sâu bên trong cũng nhanh chóng rơi xuống, lại do sức lực không đủ mà bị kẹt ở huyết khẩu, va chạm vào vị trí dây vết thương khiến nơi đó càng trở nên thâm thẳm.

“Từ bỏ.... từ bỏ....” Chung nghị đã sớm không còn chút tỉnh táo nào co quắp ngồi trên người Từ Trinh, người nam nhân cho dù bị bể xương đâm bụng cũng chưa kêu một tiếng, lúc này lại đang không ngừng rên rỉ cầu xin tha thứ. Về mặt hần rời rạc, chất lỏng ẩm ướt từ khóe mắt không ngừng tràn ra, rơi vào trên vai Từ Trinh, lại giống như nóng đến lòng hần.

3. Chương 3: Món Ăn Mặn Thứ Nhất – Thương [tam]

Tất cả những tra tấn, mỗi mọt, hoảng sợ cùng xỉ nhục được nhận trong một đêm này cùng theo nước mắt tràn ra cùng tuôn lên, Từ Trinh chỉ có thể không ngừng hôn hần, theo khóe mắt đến hai gò má, từ chóp mũi đến đầu môi. “Ừ ừ ừ” từ bụng nam nhân liên tục truyền ra thanh âm. do tác dụng của thuốc khiến tiểu huyết không ngừng đóng mở muốn bài tiết ra ngoài, nhưng cuối cùng vẫn không thể loại bỏ vật lạ bị tắc nghẽn ra ngoài.

Từ Trinh thương tiếc ôm lấy thân thể tràn đầy mồ hôi lạnh, một bàn tay chậm chậm vuốt ve sống lưng của y, tay còn lại bắt đầu thăm dò xuống hai chân của y, nhón tay túm chặt lấy dây thừng bằng vàng đang lơ lửng, “Ngoan, nhịn một chút nữa... nhịn một chút nữa thì sẽ không sao nữa rồi...” Hần không rõ Chung Nghị có nghe hiểu hay không, chỉ biết rằng cùng với tiếng hét thảm thiết kia, trong lòng mình có cái gì đó bắt đầu trở nên không giống như trước.

Không biết là do an ủi có tác dụng hay là vì điều gì khác, thanh âm nghẹn ngào dần dần nhỏ lại, trở thành sự đau đớn khó nhịn. Biết Chung Nghị sẽ không thể chịu nổi nữa, Từ Trinh nắm chặt cơ hội, túm lấy sợi dây nhỏ kéo xuống.

Đau dài không bằng đau ngắn, cùng với dây thừng được rút ra, ngọc thể màu trắng cũng nhanh chóng được kéo ra bên ngoài cơ thể. Chung Nghị kêu thảm một tiếng, giống như muốn kẹp đứt người khác, tứ chi rần rần chắc dùng lực kẹp chặt lấy thân thể Từ Trinh, hậu huyết không thể khép kín chen chúc chảy xuống một đồng đồ vật, y cũng không rõ ràng lắm những thứ là những cái gì, chỉ là không ngừng co giật, cuối cùng không còn suy nghĩ được gì nữa, hôn mê trong lòng của chủ nhân.

Khi những đồ vật đó rơi từ bên trong ra, Từ Trinh chỉ cảm thấy đầu ngón tay của mình cũng đang run run, một cây ngọc thể thô ráp vô cùng vừa đi ra không lâu, cạnh ngoài dính máu khiến cho người ta cảm thấy kinh hoàng. Nhưng đây không phải nguyên nhân chủ yếu khiến cho Từ Trinh tức giận, khi Từ Trinh túm những vật bị tắc nghẽn ra bên ngoài, một lượng lớn chất lỏng màu vàng nâu tanh tưởi theo sau phun ra, những thứ linh tinh lẫn lộn trong đó khiến cho hần phải đen mặt lại. Tinh dịch màu trắng cùng những viên ngọc trắng cỡ quả anh đào thì cũng thôi, thậm chí còn có rau quả nấu chín.... Đã sớm bị tiêu hóa nát như từ lâu, không phân rõ ràng rốt cuộc là rau quả gì.

“Tên khốn khiếp này...” nghiêng rằng nguyên rửa, Từ Trinh vẫn như cũ nâng thân thể Chung Nghị, đề từ từ lên vùng bụng vẫn còn hơi đầy, Cho đến khi xác nhận toàn bộ mọi thứ đã được đẩy ra ngoài, lúc này mới lấy cái khăn trải giường bên cạnh, lau kỹ càng những thứ nhơ bẩn vẫn còn dính trên thân thể nam nhân.

Cố gắng không động đến vết thương Chung Nghị, Từ Trinh cẩn thận bế người lên, nhưng mà đó toàn thân người này đều bị thương, hậu huyết lại càng vô cùng thê thảm, cho dù hơi đi chuyển chỉ là rất nhỏ cũng khiến cho y run rẩy co giật, rên rỉ thành tiếng.

Nhưng vẫn không có tỉnh dậy.

Y phục Từ trinh biến thành một mảnh bừa bộn, nhưng hần giống như không thèm để ý, cũng không thèm nhìn phòng bị biến thành bẩn thỉu dơ dáy, chỉ đi tìm một thứ gì sạch sẽ quần cần thận người trong lòng, sau đó lạnh nhạt ra lệnh một câu rồi ôm Chung nghị đi về phía ôn tuyền ở hậu viện.

Sương trắng mờ ảo, tầng tầng lớp lớp, chủ nhân của thân thể này hiển nhiên rất biết cách hưởng thụ, ngọc trắng được điêu khắc, cây xanh rậm rạp đan vào nhau, bề lộ thiên không lớn không nhỏ, nhưng được xây dựng tinh xảo thanh lịch, nhìn vô cùng thích mắt mà lòng cũng dễ chịu. Năm, sáu người nữ tử xinh đẹp thướt

tha chỉ mặc một chiếc áo tơ tằm mỏng manh, nhút nhát quỳ gối bên cạnh, hơi nước bốc lên khiến vải dẹt hơi mềm lại dán chặt lên da thịt mềm mịn, tăng thêm vài phần quyến rũ phong tình.

Từ Trinh hơi hơi nhú mào, quét mắt nhìn mấy thứ gì đó trên tay các nàng, lạnh nhạt nói: “Đồ vật để lại, các người đi xuống đi. Chủ ốc không cần dọn nhanh, dọn dẹp phòng bên một chút, trải nhiều lớp đệm một, nhớ phải ấm áp một chút.”

Lúc bị đuổi ra ngoài, mấy người nữ tử đều là run lên, sau đó lại nghe có lệnh khác, lúc này mới thở nhẹ một hơi, cúi đầu lùi xa khỏi gian phòng tắm.

4. Chương 4: Món Ăn Mặn Thứ Nhất – Thương [bốn]

Từ Trinh cảm thấy huyết thái dương như đang giãn giãn muốn nhảy dựng lên, nhưng chỉ có thể thở dài một tiếng, cúi người xuống, để nam nhân trong lòng nằm nghiêng cạnh bờ ao. Gần sát ôn tuyền có trải một tấm khăn mềm trắng lớn, tuy rằng là tấm đệm lót ngày thường khi tắm giẫm lên, nhưng cũng đủ mềm mại.

Thử chút nước ấm, sau đó để cho hai chân của Chung Nghị ngâm ở trong ao, thân thể nam nhân run nhẹ một cái, nhưng do Từ Trinh thử vừa phải mà rất nhanh thả lỏng lại. Đợi cho hai chân lạnh lẽo kia khôi phục lại độ ấm, lúc này mới mang vải mềm đến, dính nước ấm, cẩn thận rửa sạch hậu huyết của nam nhân.

Xung quanh bề mặt dù ấm áp, Từ Trinh suy nghĩ một chút, vẫn giúp Từ Trinh đắp kín người lại. Cho dù nhìn gần được một lúc, hắn vẫn không có cách nào có thể quen được với hậu huyết rách nát thê thảm kia. Nơi đó rách nát sưng đỏ dù dút một cái ống hút vào đã khó, hổng chỉ chính còn cần nghĩ cách để tẩy sạch vết máu đen và vết bẩn còn bám lại, nhân tiện kiểm tra và bôi thuốc mỡ.

Mà tất cả những thứ này hiển nhiên là một vấn đề khó khăn.

Đồng nhìn một cái, tây nhìn một cái, Từ Trinh cân nhắc hồi lâu, cuối cùng tầm mắt tập trung vào tay vịn bằng ngọc trắng ở bên cạnh bể. Vị cốc chủ giả của chúng ta ôm cả người và chặn đến chỗ đó, để thuốc hạ tựa vào chân mình, đồng thời cầm một chiếc khăn mềm đến, quần từng vòng vào cổ tay hắn, sau đó mới lấy vài mảnh vải ướt trối tay lên tay vịn.

Tư thế hiển nhiên không thoải mái lắm, Chung Nghị khó chịu giãy giụa một chút, thiếu chút nữa trượt cả người vào trong ao. Từ Trinh vội vàng ôm kéo vào gần người y một chút, giúp điều chỉnh vị trí dễ dàng hơn. Trước mặt, nam nhân bị cột chặt trong một tư thế vô cùng xấu hổ, bụng của y để trên đùi của chủ nhân, mông đối diện với mặt của Từ Trinh. Nếu lúc này hắn vẫn còn tỉnh táo, nhất định cảm thấy xấu hổ đến nỗi chỉ muốn chui xuống khe đất đi.

Từ Trinh lại không cảm thấy có gì khác thường, chỉ tách cặp mông nam nhân ra, cẩn thận bôi thuốc mỡ lên. Hậu huyết sưng đỏ cũng có miệng vết thương nho nhỏ, lúc bị ngón tay động chạm vào, toàn thân nam nhân đang trong trạng thái hôn mê bỗng nhiên chấn động, muốn tránh ra theo bản năng. Phản ứng của Từ Trinh cũng nhanh, hắn lập tức ôm chặt lấy eo Chung Nghị, giữ chặt y vào trong khuỷu tay, sau đó cẩn thận, lấy ra một lượng thuốc mỡ lớn, đẩy vào trong hậu huyết ở giữa mông.

Mạnh liệt đau đớn khiến nam nhân phải co rút lại, trong lúc hôn mê, sức lực của Chung Nghị vô cùng lớn, y thở hổn hển, gào thét đến khàn cả giọng, vùng vẫy điên cuồng khiến Từ Trinh suýt chút nữa không giữ được.

Sợ Chung Nghị cắn vào đầu lưỡi, Từ Trinh vội vàng nghiêng người kẹp chặt lấy y, rút đai lưng của chính mình ra rồi nhắt vào miệng của Chung Nghị. Cùng lúc đó, ngón tay linh hoạt cũng không ngừng xoay tròn tiến sâu vào trong, cẩn thận bôi lên tràng ruột bị thương, mấy lần ra vào mới được coi là bôi xong thuốc.

Nhưng mọi thứ còn chưa kết thúc hoàn toàn, khi ôm người vào trong ngực, Từ Trinh không biết tình hình của Chung Nghị. trong lúc bôi thuốc, chân trái của nam nhân bắt đầu rút gân, máu chỗ đau đớn kết hợp lại, khiến y gần như không thở nổi. May mà thuốc là thuốc tốt nhất, lúc này đã giảm bớt đau đớn ở hậu

huyết, nhưng Từ Trinh vẫn như cũ không dám buông người này ra, chỉ cẩn thận xoa bóp bắp chân kết hợp vận khí từng chút một cho y. Cho đến khi hơi thở của nam nhân ổn định lại mới dám thở nhẹ ra một hơi.

Chuyện tiếp theo thì dễ làm hơn, dùng một cái khăn mềm hơi ẩm ướt lau chùi cẩn thận một lần, sau khi xác nhận thấy vết máu và mồ hôi đều đã rửa sạch sẽ, rồi lau cho khô. Vết bầm tím và vết roi không nghiêm trọng lắm, chỉ cần bôi đều một chút thuốc trị thương, cổ tay bị trói cũng được bảo vệ không tệ, chỉ để lại một vết hồng mờ mờ.

Việc đã làm xong, toàn thân tràn đầy mồ hôi khiến Từ Trinh cũng cảm thấy mệt mỏi.

Xoa nhẹ bả vai hơi cứng ngắc, vị cốc chủ giả này tắm rửa qua loa một chút, sau đó ôm Chung Nghị đi vào phòng bên.

So sánh với gian phòng kia, bên này có vẻ mộc mạc hơn. May mà lúc trước đã dặn dò, trong phòng không chỉ vô cùng ấm áp, chăn đệm cũng cực kỳ thoải mái. Từ Trinh đặt Chung Nghị lên giường, nhẹ nhàng đắp chăn cho y, nghĩ nghĩ lại bọc một cái lò sưởi nhét vào cạnh bụng của y, sau đó đề ngang một bên giường. Cuối cùng bắt mạch cho y, xác định tạm thời không sao, hẩn liền yên tĩnh ngồi ở bên cạnh, nhân tiện sắp xếp lại trí nhớ đang lộn xộn trong đầu.

Hẩn không biết vì sao mình có thể thay thế được chủ nhân của thân thể này, nhưng trí nhớ vẫn còn lưu lại. Bạch Lâm vụ cốc, nổi tiếng về võ học, trong giang hồ mọi người đều biết, nhưng ít người biết vị trí của nó. Nó không chính không tà, làm cho người khác vừa muốn hâm mộ lại sợ hãi. Mà cốc chủ hiện tại là Dung Tình, đó cũng là tên thật của cỗ thân thể này.

Cũng không biết qua bao lâu, Từ trinh thở dài một tiếng, yên lặng vuốt lông mày đang cau chặt của Chung Nghị, cuối cùng đứng dậy bước ra cửa.

Cho dù như thế nào, ở vụ cốc này, có thể lúc nào cũng nắm bắt được hành động của “Dung Tình”, để cho hẩn trong lúc không biết gì mà bị trúng độc... Chỉ có một người.

5. Chương 5: Món Ăn Mặn Thứ Hai – Phụ Thân [nhất]

Nhiều lớp khói sương màu trắng, hương hoa trong không khí, rừng đào ngày xuân một mảng hồng phấn, trong đó xen lẫn một chút màu xanh nhạt. Gió thổi nhẹ nhẹ, những đóa hoa mềm mại nhẹ nhàng rơi xuống, có chút mát lạnh, đồng thời cũng mang theo sự ấm áp đặc trưng của mùa này.

Nhưng Từ Trinh lại không hề để ý những thứ này, hẩn đi từ từ về phía sâu bên trong, mãi cho đến khi nhìn thấy một góc căn nhà nhỏ ẩn trong rừng đào phía xa xa, lúc này mới bước đi nhanh hơn.

Căn nhà không lớn không nhỏ, bên ngoài nhìn thì có vẻ mộc mạc thật ra tinh xảo vô cùng. Bất kể là nước ao róc rách hay là bàn đá nhỏ để nghỉ ngơi uống trà, đều sắp xếp vô cùng trang nhã ưu mỹ, mang vẻ đẹp sẵn có của tự nhiên. Dưới bóng cây, có hai người nam nhân ngồi trước bàn, hương thơm của trà phảng phất, mềm mại tươi mới, phối hợp với cánh hoa đào hồng nhạt thỉnh thoảng bay xuống thật là thanh thần tốt đẹp, thoải mái ấm áp.

Một chút khó chịu không thuộc về cảm xúc của bản thân xuất hiện, Từ Trinh nhẹ trau mày, trong lúc không để ý đã dừng ở cửa viện. Nhìn thấy người tới, người mặc hắc y không tiếng động đứng lên, một mực cung kính cúi chào một cái, yên lặng lùi đến đằng sau nam nhân còn lại.

Đối với hành động của người mặc hắc y, người mặc thanh y tuy khó chịu nhưng cũng không nói gì, hẩn liếc mắt về phía Từ Trinh, nâng lên lông mày ngả ngớn nói rằng: “Người thật đúng là không có lớn nhỏ, mấy ngày không gặp, nhìn thấy lão tử ngay cả khả năng nói chuyện cũng bị mất.”

Từ Trinh nghe vậy mím môi một cái, hơi khom người nhân nhạ nói: “Hài nhi gặp qua phụ thân.”

Người mặc thanh y chính là phụ thân của Dung Tình – Cốc chủ đời trước Dung Thiên Hâm. mà người đứng ở phía sau hẳn lại là người là bạn với hắn hơn mười năm, Tổng quản ảnh vệ đời trước, Ảnh thập thất, Ảnh Phương.

Dung Tình không thích Ảnh thập thất, hoặc có thể nói là vô cùng căm ghét. Cũng bởi vì vậy, khi lần đầu tiên Từ Trinh nhìn thấy người nam nhân này, trong lòng mới có thể xuất hiện sự căm ghét.

Tuy rằng Từ Trinh không phải người sẽ chịu ảnh hưởng bởi những nhân tố bên ngoài, nhưng nghĩ đến bất hạnh của Chung Nghị không chỉ xuất phát từ bản thân Dung Tình, càng là do hai người trước mắt này, như vậy cũng sẽ không có cho sắc mặt tốt. Hắn liếc nhìn về phía người ảnh vệ đang làm đúng bốn phận của mình, lại lạnh lùng nhìn về phía phụ thân của Dung Tình.

Người trước mắt này, mặc dù gần 50 tuổi, nhưng lại được bảo dưỡng vô cùng tốt. Nếu không có nếp nhăn nơi khóe mắt tiết lộ tuổi thật, nhìn sơ qua chắc cũng chỉ tầm 30 tuổi. Và khác với sự tàn nhẫn của Dung Tình, tính tình của Dung Thiên Hâm tốt hơn nhiều, mặc dù không đến nỗi trạch tâm nhân hậu (lòng tốt), nhưng cũng luôn có thể cởi mở nói cười, ôn hòa với người bên ngoài.

Đầu óc cũng vô cùng tỉnh táo nhanh nhạy. Nếu cần thiết, ra tay ngoan độc không thua gì Dung Tình.

Chỉ về điểm này, hai người bọn họ là giống nhau. Bàn đá bốn người ngồi, Dung Thiên Hâm và Ảnh thập thất tâm một người ngồi một người đứng. Tiền cốc chủ đương nhiên không đến nỗi để cho hai tử đứng đó, hẳn lật một chén trà lên tự mình rót đầy đặt bên cạnh, cái này biểu thị cho phép hai người ngồi. Mà Từ Trinh nhìn cũng không thèm nhìn chỗ nào liếc mắt, như trước mặt không thay đổi đứng tại chỗ, lạnh lùng lên tiếng: “Thuốc kia là phụ thân hạ?”

Có lẽ không nghĩ đến Từ Trinh lại trực tiếp như vậy, Dung Thiên Hâm sững sờ một chút, lúc sau mới cười to ra tiếng, nhướn mày nói rằng: “Làm sao? Đây chính là được tốt mà vi phụ mới luyện, còn chưa kịp cho người khác dùng đó! Một đêm hôm qua, nói vậy hôm qua Tình Nhi cũng được không ít việc vui hả!”

Mặc dù đã đoán được gần hết, nhưng khi nghe chính miệng Dung Thiên Hâm thừa nhận, vẫn để cho Từ Trinh đen mặt lại. Hắn chậm rãi hít một hơi, nhàn nhạt nói rằng: “Phụ thân có biết, hôm qua hai nhi luyện tập tâm pháp, chính là lúc vượt qua tầng chín?”

Một lời ra, người cũng im lặng, Từ Trinh vừa dứt lời, Dung Thiên Hâm liền đứng mạnh dậy. Hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm con trai độc nhất, ngay cả đựng ngã nước trà làm ướt y phục cũng hoàn toàn không biết.

“Hôm, hôm qua?” Giọng nói Dung Thiên Hâm có chút run run, hắn chần chừ có chút may mắn hỏi, “Ban đêm?”

“Chuẩn xác mà nói, là gần tối.” Từ Trinh nhàn nhạt đáp.

Nghe vậy, sắc mặt Dung Thiên Hâm thay đổi mấy lần, thật lâu sau mới ngồi phịch xuống ghế đá, trong giọng nói mang theo nồng đậm áy náy, “Cũng may không có việc gì, cũng may không có việc gì.... Lần này, thật sự là do vi phụ suy nghĩ không chu đáo.”

Từ Trinh lạnh lùng nhếch nhếch miệng, đứng như trước không trả lời. Nhìn sắc mặt của hắn, tâm trạng Dung Thiên Hâm kinh hãi, nháy mắt đã đến trước người. Không hổ là cốc chủ đời trước của Vụ cốc, động tác của hắn cực nhanh, cũng không phải người thường có thể có được, nhưng vẫn bị người phía sau tránh được.

So với động tác nhanh như thiểm điện của phụ thân, động tác của Từ Trinh có thể nói là ưu nhã, đơn giản lùi về một bên, lại có vẻ như khói như sương, vẫn đậm phong khinh.

Dung Thiên Hâm sững sờ, ngơ ngác nhìn tay phải thất bại, lập tức lại cười to nói rằng: “Người hài tử này cũng biết học nói đùa, rõ ràng không có việc gì, lại muốn giả vờ hù dọa người khác, vi phụ đều bị người hù chết!”

Mặt Từ Trinh vẫn không chút thay đổi như trước, hắn lẳng lặng nhìn phụ thân cười sang sảng ra tiếng, bình tĩnh nói: “Thực sự, ngoại trừ việc uống thuốc suốt chút nữa bị tẩu hỏa nhập ma, thì hôm nay xem như không có chuyện gì lớn.”

Tiếng cười to ngay lập tức bị chặt đứt, trong sơn cốc còn liên tục vọng lại tiếng cười ban nãy.

Nhìn vẻ mặt phụ thân mình và ảnh thập thất chợt thay đổi, Từ Trinh lại lạnh nhạt nói rằng: “Cũng may võ công tăng cuối cùng cũng có thể đột phá, nhưng khổ nhất lại là Chung Nghị ở một bên hộ pháp mà thôi.”

“Chung Nghị?” Còn chưa kịp nói để xả cơn tức trong lòng, nghe thấy tên Chung Nghị, Dung Thiên Hâm bật thốt lên nói: “Y đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Trinh hơi hơi nhíu mi, rõ ràng không nghĩ rằng người này sẽ để tâm đến hộ pháp của mình như vậy. Lại nhìn Ảnh thập thất, hình như còn lo lắng hơn cả hẳn. Thiếu niên cóc chủ không nói, ánh mắt đảo qua lại giữa hai vị trưởng bối, mà Dung Thiên Hâm cũng hiểu được mình đã phản ứng hơi quá, ho khan một tiếng nói rằng: “Ừm, người cũng biết, đứa bé kia cũng cùng tầm tuổi với người, lại là do A Phương mang về, nên ta để tâm nó hơn một chút so với người khác.”

Hết sức che đậy như vậy cũng không có sức thuyết phục cho lắm, nhưng mà Từ Trinh cũng không tiếp tục hỏi, hẳn cười lạnh một tiếng, giọng nói hờ hững: “Da thịt thì chỉ bị thương nhẹ, sau khi xử lý thì đã không có việc gì.”

Dung Thiên Hâm cũng không nói tiếp, bầu không khí có chút xấu hổ, Ảnh thập thất nhẹ thở dài, không nhận được nói xen vào: “Tâm của đứa bé kia, rất tốt... Người không cần....”

6. Chương 6: Món Ăn Mặn Thứ Hai – Phụ [nhị]

Từ Trinh nghe vậy cười to, “Không cần cái gì? Không cần giết y sao? Thuộc hạ của mình cần phải xử lý thế nào, chẳng lẽ cóc chủ như ta đây không có quyền quyết định hay sao?”

Ảnh thập thất nghe vậy kinh hãi, vừa muốn quỳ xuống, lại bị Dung Thiên Hâm lôi kéo ngăn trước mặt.

“Tình Nhi, cho dù như thế nào, A Phương nói chung vẫn được coi là trưởng bối của người”, giọng nói của tiền cóc chủ đặc biệt nghiêm túc, hẳn dừng lại một chút, đơn giản nhưng hạ quyết tâm lại cắn răng nói tiếp: “Vả lại quan hệ của hắn cùng với ta, con cũng sớm biết rồi.”

Dung Tình vẫn luôn cực kỳ chán ghét long dương chi phái, nguyên nhân của việc này là do quan hệ của Dung Thiên Hâm và Ảnh thập thất. Từ lúc có trí nhớ đến nay, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy mẫu thân của mình, càng không nghe thấy phụ thân có chút nhớ thương nào với nàng. Người kia, không bao giờ nhắc đến thể tử của mình, không nhắc đến mẫu thân Dung Tình, mà từ đầu đến cuối, ở bên cạnh hắn chỉ có một nam nhân đi theo như hình như bóng – tổng quản ảnh vệ đời trước, Ảnh thập thất.

Đối với việc lần này Dung Thiên Hâm không giải thích câu nào, nhưng cũng hiểu rõ suy nghĩ của nhi tử, càng là một mực yên lặng dễ dàng tha thứ. Hôm nay nói thẳng mọi việc khiến cho Từ Trinh trở tay không kịp. Thiếu niên cóc chủ bỗng nhiên sững sốt, hẳn trừng mắt nhìn, hơn nửa ngày mới đỡ khốc đỡ cười nói: “Lúc đầu hài nhi không hiểu chuyện lắm, chuyện hôm qua cũng coi như gặp được kiếp nạn trong đời, sống lại trong tuyệt cảnh ngược lại khiến bản thân suy nghĩ rõ ràng, hài nhi nhìn trong mắt, đương nhiên sẽ không nói nữa.”

Hơn nữa, Dung Tình hôm nay đã đổi thành Từ Trinh hẳn, tốt xấu gì trước khi xuyên qua, quay xung quanh bên cạnh không chỉ có oanh oanh tước tước dung mạo thướt tha xinh đẹp. Hẳn đều ăn cả trai lẫn gái, sao phải ghét vui vẻ với nam nhân chứ, chẳng phải là đang tự giày vò bản thân sao?

Quan trọng hơn là, nam nhân tuy rằng có một vài chỗ không tốt bằng nữ nhân, nhưng cũng không phiền phức như nữ nhân.

Từ Trinh nghĩ thông suốt, nhưng Dung Thiên Hâm lại không nghĩ đến sẽ có điều đó. Hắn ngơ ngác nhìn nhi tử trong một đêm tính tình thay đổi, ngay cả ít khi biểu lộ cảm xúc ảnh vệ đều lộ ra một ít vẻ mặt khó có thể tin. Vị cóc chủ giả mạo gãi gãi khuôn mặt, tự biết không thể giải thích rõ trong lòng mấy cái quanh co khúc khuỷu này, không thể làm gì hơn là bày ra bộ dáng vân đạm phong khinh, lại quăng vào tâm phụ thân và tình nhân của hắn một cái châm mạnh mẽ khác.

“Hôm qua, dù sao cũng là ta phụ Chung Nghị. Phụ thân yên tâm, hải nhi sẽ để hân nghỉ ngơi thật tốt, khi khỏi hân sẽ bồi thường tương ứng.” Nói xong, liền không bao giờ... quan tâm Dung Thiên Hâm nghĩ cái gì, vứt hai người đang hóa đá, quay người lại, phủi mũng một cái, thoải mái bước đi.

Mặc dù hứa hẹn ở chỗ Dung Thiên Hâm nhưng Từ Trinh cũng chưa nghĩ ra cách để xử lý chuyện của Chung Nghị.

Ra khỏi rùng đào đã là gần tối, Từ Trinh không chút suy nghĩ trực tiếp trở về phòng nhỏ bên cạnh. Cứ nghĩ sẽ được ngắm nhìn một chút khuôn mặt nam nhân đang ngủ, nào ngờ vừa bước qua cánh cửa, đập vào mắt là hình ảnh người nọ không mảnh vải quỳ thẳng tắp trên đất ở bên cạnh giường.

Từ Trinh kinh hãi, thực sự không nghĩ ra trong cốt lõi lúc nào có quy định “Người bị phạt không thể mặc y phục”. Hân bình tĩnh bước nhẹ chân phải vừa cứng lại, không nhanh không chậm đi vào trong nhà, quét mắt nhìn về phía áo mỏng đặt ngay ngắn ở đầu giường, lại nhìn nam nhân xích lõa đang cúi đầu quỳ thẳng tắp, bỗng nhiên trong lòng hiểu rõ. Thế là chọn tránh đi đề tài mẫn cảm, giả bộ như không có việc gì vừa cười vừa nói: “Sao vậy, ngủ ở đây không quen sao?”

Cả người Chung Nghị run lên, “Phịch” một tiếng đập đầu trên đất, giọng nói lớn đến nỗi Từ Trinh ảo giác sàn nhà cũng chấn động theo.

“Chung Nghị không dám! Thân thể mang tội làm dơ bẩn y phục và đồ dùng hàng ngày, giường chiếu của chủ tử! Chung Nghị không bảo vệ được chủ nhân, làm bẩn thân thể của chủ nhân, xin chủ nhân trách phạt!” Tuy giọng nói của y khàn khàn, cứng nhắc không có phập phồng, nhưng Từ Trinh vẫn có thể nghe thấy sự run rẩy rất nhỏ và sự suy yếu không thể tránh khỏi.

Cũng không biết người này quỳ trên đất bao lâu, nhìn lớp mồ hôi chảy ra từ sau cổ lưng của y, gần như lúc này Từ Trinh có thể tưởng tượng ra khuôn mặt này tái nhợt đến mức độ nào. Cúi đầu chậm rãi thở dài, Từ Trinh cũng không tiếp tục đùa nữa, chỉ yên lặng đi vào, vòng tay qua hông đỡ hân lên.

Lúc vừa chạm nào nam nhân bản năng liền muốn tránh ra, rồi rất nhanh lại bình tĩnh lại, để mặc hành động của cốt chủ. Nhưng mà thân thể kia dù kéo căng, cũng không nhịn được run nhè nhẹ, mà ánh mắt luôn nhìn về phía sàn nhà dưới chân Từ Trinh, mặc dù vẻ mặt không cảm xúc, lại hết sức thuận theo.

Không có giấy dựa không có chống lại, Từ Trinh dễ dàng đỡ Chung Nghị dậy. Nhưng dù sao cũng quỳ rất lâu lại không vận công, nam nhân hơi nhấc chân lên một chút liền không khống chế được lão đảo ngã về phía trước một chút, tiếp theo lại bị một đôi tay ấm áp rắn chắc vững vàng đỡ, bế lên.

Vừa chạm vào liền xoay người một cái, Chung Nghị liền rơi vào trong lòng Từ Trinh, cùng ngồi trên giường với hân. Tư thế như vậy khiến đầu Chung Nghị trống rỗng, ngoại trừ lúng túng và ngạc nhiên, càng nhiều hơn là sự hoang mang trong lòng và... Sợ hãi. Lúc này, toàn thân hân xích lõa mà ngồi trên đùi chủ nhân nhà mình, khắp nơi trên làn da màu lúa mạch là các dấu vết xanh tím mà đêm qua để lại, có chút còn bị hở chảy ra máu, thật là xấu xí mất mặt.

Nhưng Từ Trinh lại không chú ý những thứ... này, cho dù chú ý đến cũng coi như không nhìn thấy, chỉ nâng thân thể lạnh như băng của nam nhân, tiện tay xé áo lót hai bên trái phải, cẩn thận lau đi vết máu và mồ hôi của y.

7. Chương 7: Món Ăn Mặn Thứ Hai – Phụ (tam)

“Nếu không thích, chúng ta sẽ không mặc nó.” Xác nhận đã chà lau sạch sẽ, Từ Trinh liền đặt Chung Nghị lên giường, vén chăn mỏng lên đắp kín người y.

Trong mắt Chung Nghị lóe lên một chút bối rối, thân thể vẫn cứng như cũ không dám nhúc nhích, cho đến khi Từ Trinh đột nhiên cảm một bắp chân y mới hơi khó hiểu ngẩng đầu lên.

Động tác của Từ Trinh rất ôn nhu, không có mang theo chút sắc dục nào, chỉ là không nặng không nhẹ chạm vào bắp chân cứng ngắc của y, sức lực vừa phải xoa ắn các huyết vị, kiên nhẫn khai thông kinh mạch, để hai chân đã chết lạng dần dần khôi phục cảm giác.

Từ hôm qua đến sáng này bị giày vò nhiều lần, sau khi ngủ yên nửa khắc lại phải quỳ mấy canh giờ, Chung Nghị thật sự rất mệt mỏi, hơn nữa đôi tay của Từ Trinh thực khéo léo, trong lúc bất tri bất giác đã khiến y dần dần buông lỏng. Đến khi cốt chủ của chúng ta ngẩng đầu lên, thấy y đang mơ mơ màng màng, bộ dáng nửa ngủ nửa không.

Từ Trinh dở khóc dở cười, lại bỗng nhiên cảm thấy nam nhân mẽ mặt không cảm xúc này thật đáng yêu, nhin không được vỗ vỗ gò má của y, cúi người nhẹ nhàng nói: “Đừng ngủ vội, ăn chút gì đó đã.”

Trong đầu Chung Nghị lúc này một mảnh mơ hồ, dường như không kiên nhẫn muốn đẩy mọi thứ đang quấy rầy mình ra, cũng may vừa giờ tay lên liền tỉnh táo lại, sợ hãi ngồi dậy.

Từ Trinh thật sự lười nghe y không ngừng xin trị tội, dùng sức ép nam nhân muốn nhúc nhích nằm xuống, yên lặng liếc nhìn y một cái, ánh mắt này cũng không nghiêm khắc, chỉ lạnh nhạt mà nhẹ nhàng, nhưng cũng thuận lợi ngăn lại lời định nói ra khỏi miệng.

Có lẽ là đã chuẩn bị từ trước, rất nhanh có người mang cơm canh đến. Người hầu nhanh nhẹn dọn cơm canh lên bàn, biết điều, nhìn thẳng phía trước, hoàn toàn không dám liếc nhìn nơi không nên nhìn nữa phần.

Đời trước Từ Trinh cũng làm kẻ bề trên thật lâu, ngoại trừ đối với việc tạ tội động một chút là quỳ rồi rồi quỳ không quen ra, những thứ khác... ngược lại cũng không để tâm lắm. Hắn chèn ở đầu giường vài cái gối mềm, đỡ Chung Nghị tựa lên trên, sau đó bảo y ngồi yên đừng động đây, rồi bưng cháo nóng lên.

Toàn bộ quá trình Chung Nghị luôn trong tình trạng căng thẳng luống cuống, y muốn động đây, lại không dám làm trái ý cốt chủ, một một cơ bắp trên cơ thể đều đang kéo căng, giống như chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay có thể làm y nhảy dựng lên.

Tình trạng căng thẳng như vậy kèm theo việc các loại động tác của Từ Trinh ngồi xuống, mức cháo, thổi nguội càng trở nên rõ ràng, mà khi cháo hoa được thổi nguội đưa đến trước mặt Chung Nghị, nam nhân đang im lặng bỗng nhiên hóa đá tại chỗ.

Chung Nghị không động, Từ Trinh cũng không nói, chỉ mỉm cười khe khẽ nhìn về phía y, lông mi hơi chớp một chút, liền có thể khiến cho nam nhân đang nơm nớp lo sợ ngoan ngoãn há mồm nuốt cháo vào trong bụng.

Cứ như vậy, hắn múc một muôi, Chung Nghị ăn một muôi, cho đến khi bát cháo thấy đáy, Từ Trinh buông bát để cho y nằm xuống. Chung Nghị vẫn còn ngơ ngơ ngắc ngắc, trên mặt không biểu lộ một chút cảm xúc, nhưng trong mắt lại tràn đầy cảm xúc lộn xộn, bình thường cảm xúc tuyệt đối không lộ ra, hôm nay dường như thế nào cũng không che giấu được, biểu hiện rõ ràng ra ngoài. Nhưng mà đáng buồn nhất chính là, người trong cuộc lại không phát hiện ra, vẫn cố gắng che giấu, ngốc nghếch tròn tròn mắt.

Từ Trinh không nhin được bật cười, hắn xem lò sưởi nho nhỏ ở bên cạnh, dùng vải mềm bao bọc bên ngoài, sau đó lôi kéo hai tay Chung Nghị để hắn để nó vào hai bên trái phải của bụng, lúc này mới che ánh mắt của nam nhân.

8. Chương 8: Món Ăn Mặn Thứ Hai – Phụ [tứ]

“Ngủ đi.” Giọng nói của Từ Trinh vẫn ôn hòa như trước, Chung Nghị chưa từng nghe giọng nói như vậy, cũng không được chăm sóc như vậy, mơ màng và hoang mang tràn đầy đầu óc của y, sự thật này giống như đang nằm mơ vậy.

Nằm mơ? Mơ? Chung Nghị mơ mơ màng màng nghĩ, có phải y đang nằm mơ không. Cốt chủ vô cùng căm ghét bị nam nhân đụng chạm, lại sao có thể biểu lộ vẻ mặt như vậy với y, thậm chí còn đối xử ôn nhu? Cho

nên chắc chắn đây chỉ là mơ... Chỉ là mơ thôi...

Đợi đến khi hô hấp của Chung Nghị từ từ sâu hơn, Từ Trinh buông hai tay che mắt Chung Nghị ra. Người hầu lặng lẽ đi từ ngoài cửa vào dọn dẹp bát đĩa, tất cả động tác không phát ra một tiếng động. Bát cháo vừa rồi là cháo trắng nhưng bỏ thêm không ít gia vị bên trong, ngoại trừ bổ dưỡng còn có thể an thần, mà Chung Nghị có thể chìm vào giấc ngủ nhanh như vậy cũng bởi vì phần được liệu này.

Từ Trinh yên lặng tựa vào bên giường, lấy một tấm khăn sạch lau mồ hôi chườm mắt rịn ra trên trán y, lại không nhận được xoa đi chân mày đang cau lại, lúc này mới cẩn thận nhìn khuôn mặt của đối phương.

Khuôn mặt của nam nhân cũng không phải anh tuấn, chỉ coi như cân đối mà thôi, hơn nữa do nhiều năm tập võ và bôn ba bên ngoài, không chỉ bắp thịt rắn chắc, đường cong thân thể cũng cường tráng, làn da sẫm màu hơn so với người bình thường, thậm chí còn có đầy vết thương mới cũ. Nghĩ đến trong đó cũng không thiếu kiệt tác của “bản thân”, mắt Từ Trinh tối lại.

Không phải không nghĩ đến chuyện để y ở bên cạnh mình, đầu tiên không nói đến việc nam nhân thiết cốt boong boong này có đồng ý hay không, bản thân hắn đã chuẩn bị xong chưa? Chuẩn tốt để bắt đầu một cuộc sống mới, chuẩn bị tốt ở cái thế giới xa lạ này... Sinh sống sao?

Dù sao tất cả mọi thứ đến quá nhanh, thậm chí có thể nói là kỳ lạ vô lý, hơn nữa mọi thứ linh tinh đang lộn xộn hết cả lên, ngay cả người tự phụ là có năng lực thích ứng mạnh mẽ như Từ Trinh cũng không thể chấp nhận ngay lập tức. Hắn cúi đầu thở dài, đúng lúc này nghe bên ngoài có tiếng người nói, có lẽ kiêng dè tình hình bên trong, cố gắng nói nhỏ hết sức.

“Có chuyện gì vậy?”

Quét mắt nhìn về phía Chung Nghị, Từ Trinh đứng dậy đi ra ngoài. Có lẽ không nghĩ cóc chủ sẽ tự mình đi ra, người vừa đến kinh ngạc một chút, lúc sau mới đưa lên một bức thư.

“Tâm Nhi?”

Liếc hai, ba cái là nhìn hết nội dung bức thư, Từ Trinh nhướn mày nhìn về phía thị vệ quỳ gối trước mặt. Nhưng lời này không nhẹ không nặng, thị vệ lại run rẩy cả người, hắn đập mạnh đầu lên đất, nằm sấp người xuống nói rõ ràng từng chữ: “Vâng, xác thực tiểu thư đã ra khỏi cốc đêm qua, chỉ dẫn theo nha đầu thiếp thân Lạc Vân. Trạm gác ngầm ven đường báo lại, hôm nay đã vào trong Ứng thành. Thuộc hạ không làm tròn bổn phận, tội đáng chết vạn lần, thỉnh cóc chủ trách phạt!”

Từ Trinh âm thầm ngửa mặt lên trời trợn trắng mắt, có chút không thú vị nói rằng: “Muội muội ta tuy rằng không văn không võ, nhưng công phu sử dụng độc không kém ai. Bị nó làm mê một lần đã muốn chết rồi, chẳng phải mọi người trong cốc cũng nên chết hết hay sao?”

Thị vệ sững sốt một lát, có chút khó hiểu len lén ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt cười như không cười của Từ Trinh, vội vã “Phịch” một tiếng đập đầu lại.

Bị liên tục “Phịch phịch phịch” một ngày đêm, Từ Trinh cảm giác gáy mình cũng bắt đầu đau, hắn sờ sờ cái trán, dở khóc dở cười nói: “Được rồi, nha đầu kia ngầm trêu ghẹo người khác cũng không phải mới một hai ngày, khó có được một lần thành công như thế, chúng ta cũng nên khen ngợi một chút. Đi ám bộ lấy hai người thị vệ, để cho bọn họ âm thầm đi theo bảo vệ là được, nếu không có chuyện gì lớn cũng không cần bẩm báo.”

Đối mặt với cóc chủ lần đầu tiên ôn hòa như vậy, thị vệ chỉ biết ngây ngốc mà tạ ơn, lại chỉ biết ngây ngốc rời đi, cả người và đầu giống như cọc gỗ, ngay cả bước đi đều thiếu chút nữa bởi vì dùng tay chân mà ngã lộn mào một cái. Từ Trinh thấy vậy buồn cười, vất bức thư ra ngoài, hắn vốn định thuận tiện xử lý mọi chuyện gần đây, nghĩ đi nghĩ lại lại sai người mang mọi thứ sang bên phòng bên, nhưng không ngờ vừa vào trong phòng thì thấy người trên giường có gì đó lạ lạ.

9. Chương 9: Món Ăn Mặn Thứ Ba – Thuốc [nhất]

Tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ không ngừng truyền ra, Chung Nghị nằm ở trên giường, tiếng hô hấp vừa mạnh vừa vội, hần vốn không mặc y phục, lúc này không thành thật lại xoay lại cọ, chăn đệm tự nhiên trượt ra, thân thể xích lô lộ ra bên ngoài.

Từ Trinh cả kinh, hai ba bước đã đến bên giường, ôm lấy thân thể của Chung Nghị, lập tức thấy khuôn mặt đã đỏ bừng của đối phương. Người trong ngực nóng kinh người, giống như muốn thiêu cháy rồi lại ảm ướt do mồ hôi chảy ra. Hô hấp Từ Trinh cứng lại, định tóm lấy cổ tay đối phương, ai ngờ chỉ khẽ động, cả người Chung nghị bắt đầu quẩn lầy, giống như tìm được nguồn suối mát giải nhiệt, dán lấy Từ Trinh không chịu buông.

Từ trinh không nói gì nhìn cái thứ “nhất trụ kinh thiên” bên chân, lại nhìn tay trái dính dịch thể sền sệt do vừa chạm vào vật kia, ngất thời không biết nên khóc hay nên cười. Chỉ là dừng lại một chút như thế, Chung nghị càng không nhịn được, y cố hết sức cọ lại cọ, tốc độ trên tay cũng càng ngày càng nhanh, nhưng hai tay và khăn trải giường rõ ràng không cách nào thỏa mãn được y, một số lượng lớn dịch thể trắng rỗng tuếch ra, nhưng lại vẫn không cách nào đạt được tuôn trào.

Người sáng suốt đều biết đây là bị làm sao, chỉ là Từ Trinh thực sự không hiểu rõ, người này vốn đang yên ổn nằm trên giường, sao đột nhiên lại trúng thuốc? Cháo lúc gần tối tuyệt không có vấn đề, mà khoảng cách cũng không quá xa, nếu có người khác tuyệt đối không đến nỗi hoàn toàn không phát hiện, chỉ trừ khi lúc đi vào rừng đào....

Thế nhưng, chuyện mưu hại mình còn chưa tính, hạ xuân được cho một hộ pháp là chuyện gì vậy?

Tất cả khả năng được cấp tốc liệt kê ra, chỉ là hiện tại rõ ràng không phải lúc truy cứu, tiếng rên rỉ kìm nén bên tai không nhịn được biến thành tiếng kêu rên khó chịu, mà nơi sưng đỏ không cách nào giải phóng được, dưới sự ma sát thô lỗ hầu như muốn rách da. Nam nhân tinh thần mê man từ lâu cả người run rẩy, thân thể kéo căng buộc chặt, từng khối cơ thịt tràn đầy mồ hôi, y thở to gấp gấp, nước bọt và nước mắt không ngừng tràn ra, lẫn lộn xen lẫn cùng một chỗ đọng ở trên mặt, lướt qua cằm cổ, càng nhiều hơn rơi trên gối đầu, ướt từng mảng lớn với những hình dạng khác nhau.

Mà điểm chết người nhất đó là, y theo bản năng tìm cách để cho bản thân thoải mái nhất, hai tay vốn đang nắm chặt bỗng rút ra một tay dò vào giữa đùi, mắt thấy sẽ chạm vào nơi không lâu trước đây bị tàn phá nặng nề.

Từ Trinh kinh hãi, nhanh tay nhanh mắt bắt lấy móng vuốt kéo lại, ai biết bên này nắm chặt, tay khác nhưng lại không theo ý tiếp tục làm. Không còn cách nào, Từ Trinh không thể làm gì khác hơn là lần thứ hai dùng món đồ áo lót đáng thương, một bên buồn rầu vì một vật đa dụng, một bên đem hai tay chưa từng yên tĩnh kia cột vào đầu giường.

Không có hai tay an ủi, Chung Nghị lập tức kẹp chặt cong hai chân lên, y dùng bên trong đùi cọ cọ một lúc, rất nhanh lại nghiêng người sang cọ đệm giường ở bên dưới. Đối mắt với nam nhân bị thuốc làm cho mấy lần điên cuồng, Từ Trinh không giải thích được cảm thấy đau lòng, hần thở dài làm cho y tựa vào khuỷu tay mình, cảm cái thứ đồ chơi ẩm ướt kia, bắt đầu chuyển động từng chút từng chút một. Hơn Chung Nghị thô lỗ lại không biết cách làm, tay Từ Trinh khéo léo hơn nhiều, hần luật động không nặng không nhẹ, đầu ngón tay mang theo tinh dịch trong suốt không ngừng vè lên kinh mạch đang nhảy lên, từ đỉnh đầu khe hở mẫn cảm di chuyển dần xuống chiếc túi yếu ớt, khiêu khích ẩn xoa lên đó.

Tiếng thở hổn hển của Chung Nghị lớn hơn, lý trí bị được tính mài mòn gần như không còn, chỉ biết không ngừng cố gắng đón ý hòa theo. Đỉnh đầu nhỏ nhỏ không ngừng tràn ra bọt trắng sền sệt, thuận theo không chỉ làm tay Từ Trinh ẩm ướt, càng khiến cho nơi rừng rậm đen cứng rắn phía dưới dính liền cùng một chỗ, dính chặt vào bụng.

Tiếng nước nhỏ nhỏ tràn đầy gian phòng, mùi vị tình dục càng thêm rõ ràng, Từ Trinh có thể cảm giác được rõ ràng nhịp đập nóng hổi trong lòng bàn tay, cũng có thể thấy nơi nhỏ bé kia mở rộng muốn phun ra ngoài cái gì đó, nhưng lại chỉ có chảy ra chất dịch dính trắng như sữa.

Từ Trinh do dự một chút, dùng cái tay ôm nam nhân cầm ngọc hành cứng rắn bên hạt viên kia, liền nghe

một tiếng kêu sợ hãi động tình, người trong lòng lần thứ hai co giật, toàn bộ cơ thể hấn cong lại, bắp đùi rần chắc không ngừng rung động, ngực cũng phập phồng liên tục, mồ hôi chậm rãi chảy xuống theo cơ bụng, theo đường cong làn da xuống thắt lưng, trộn lẫn vào cùng với chất dịch mềm mại, “Tạch” một chút rơi xuống dưới đệm.

Nhưng vẫn không có cái gì như cũ.

10. Chương 10: Món Ăn Mặn Thứ Ba – Thuốc [nhị]

Từ Trinh vừa sợ vừa khó hiểu, động tác không kiêng kị cũng lớn hơn một chút, Chung Nghị ngửa cổ thở hổn hển lớn hơn, nước bọt trong suốt chảy xuống từ khóe miệng, tràn đầy trên cần cổ gợi cảm. Kèm theo thanh âm ngày càng cao hơn, mức độ Chung Nghị dầy dụa cũng ngày càng cao hơn, hấn một lần lại một lần ưỡn thắt lưng lên, đỉnh đầu cọ xuống đệm giường dường như cố gắng muốn cọ đến nơi nào, chỉ là rõ ràng tư thế này cũng không chạm được vị trí kia, chỉ có thể thay đổi cách khác, nồn nóng dầy dụa giống như rắn.

Thấy hai mảnh mong thịt không ngừng lần lượt buông lỏng thít chặt, trong đầu Từ Trinh bỗng xuất hiện hành vi đi sờ hạ thân mình của nam nhân, lúc này cốc chủ mới tỉnh táo vỗ vài cái, hấn thả lỏng tay bóp tay Chung nghị ra, đè hông của hấn xuống để hấn nằm lên giường. Chung Nghị khó chịu vẫn vẹo đi chuyển, rõ ràng cũng không dầy dụa, tùy hành động của Từ Trinh để hấn nhắc một chân mình lên.

Bắp thịt cường tráng trên đùi nam nhân thể hiện sự mạnh mẽ của nó, chỉ là mật huyết giấu ở bên trong lại vô cùng yêu đuối, tùy rằng đã bôi thuốc mỡ tốt nhất, nơi đó vẫn hồng và sưng như cũ, thâm thương biểu hiện ra bên ngoài.

Từ Trinh chần chờ một chút, nhẹ nhàng chạm một chút vào nơi co rút lại đang đóng mở kia.

“A!” Chung Nghị run lên, toàn bộ cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, sau đó như bị dục vọng mãnh liệt cuộn trào lên đánh bại, không để ý đầu đón vô cùng trầm thắt lưng xuống, muốn hút lấy ngón tay đang muốn rời đi kia. Mà bắp đùi được tự do càng vô ý thức cuốn lấy bả vai đối phương, như đói khát muốn mạnh mẽ cuốn chặt lấy người.

Xác định hậu huyết nam nhân không thể tiếp nhận, ngay cả tiếp nhận một ngón tay cũng chắc chắn bị thương, Từ trinh vừa định đứng dậy nghĩ cách khác, lại bị Chung nghị kẹp trở lại. Hấn không chú ý ngẩng lên người nam nhân, cần thân thể đụng vào giữa hai chân Chung Nghị, một phát hôn lên chiếc túi tròn đầy, bị nước nóng bỗng phun đầy lên mặt không tính là cái gfi, chỉ ngẩng một cái như thế, ngón tay đang chần chờ tại miệng huyết liên tiếng thẳng vào huyết khẩu bị tàn phá, Chung Nghị chưa kịp thoải mái đã bị đau đớn mãnh liệt hết thảy một tiếng.

Chỗ đau nơi miệng huyết nhỏ bé không lâu sao lại chảy ra máu đỏ tươi, chảy từ đùi xuống dưới nhuộm đỏ đệm bên dưới. Tay Từ Trinh run lên không phát hiện ra nó lại chui vào một chút, lần này có bôi trơn tất nhiên thuận lợi hơn, lại tác động đến miệng vết thương chảy nhiều máu hơn, Từ Trinh hút mạnh một hơi, trong lúc này vào không được mà ra cũng không xong, chỉ là tư thế nhỏ hơi cứng của hấn lại làm cho nam nhân vốn đau đến co giật lại bắt đầu trở nên rối loạn không yên.

Đau đớn mãnh liệt và sự thèm khát mong muốn tình dục, hiển nhiên là đằng sau lớn hơn. Nam nhân bất chợt vẹo thắt lưng, lúc đầu chỉ là đơn giản nhỏ bé ra vào, về sau mức độ càng lớn, lôi kéo gần như muốn nuốt hết ngón tay. Đến lúc Từ Trinh nhàn ra bất thường, y đã tự làm theo ý mình ra vào một lúc lâu, muốn để cho ngón tay dài nhỏ càng đi sâu hơn vào nơi nóng rực này.

Người bên dưới đã tự làm bậy tự vui sướng, nhưng cảm xúc ăn mặn cũng không ngừng đánh vào các cơ quan cảm xúc của Từ Trinh, hấn không biết mùi vị này lại khiến mình thổ gấp như vậy, thế là nghiêng mặt sang một bên, không để ý sự khát cậu khó nhịn của nam nhân, quyết đoán rút ngón tay đang ra vào kia ra, đồng thời lùi về phía sau một chút. Dục vọng mãnh liệt khó khăn lắm mới giảm bớt, vật lạ bỏ thêm vào nơi trống vắng đột nhiên rời đi, nơi riêng tư nhuộm máu tất nhiên không chịu co rút lại, mở ra đóng lại khẩn cầu muốn được xỏ xuyên và ra vào.

Từ Trinh nhíu mi, hần cảm thấy hơn mười năm đời trước cộng lại cũng không đau đơn bằng ngày hôm nay, dòng máu đỏ chói mắt vẫn cứ liên tục chảy ra bên ngoài, chỉ cần xé chăn chà lau nhẹ một chút, sẽ bị nam nhân không chút quan tâm bản thân này nhiệt tình cọ sát. Vải vóc mềm mại lấy tốc độ cực nhanh lau chùi nơi ẩm ướt, ngoài đó đến khiến cho người khác khó chịu, còn có một lượng lớn nước bọt vương vẫn không dứt trào ra.

Đầu tiên mặc kệ người nào hạ thuốc và có mục đích gì, thuốc này được hạ rất mạnh bao nhiêu, Từ Trinh cũng hiểu rõ. Nếu như không đi kích thích sâu bên trong tràng ruột sâu bên trong, tuyệt đối không có cách nào để cho Chung nghị cao trào phát tiết ra ngoài, nhưng nếu cưỡng ép đè nén hoặc là để mặc kệ, cuối cùng tất nhiên sẽ nổ mạch máu mà chết.

Nhưng nếu như lại đi vào lần thứ hai, mặc dù một ngón tay dài nhỏ, nhất định kết quả cũng rất phiền phức.

Mổ dây dọi tràng ruột?

Thôi tha Chung Nghị... Mặc y đi...

11. Chương 11: Món Ăn Mặn Thứ Tư – Tình [một]

Vừa tỉnh dậy không tránh được có chút không nhận rõ hoàn cảnh xung quanh, Chung Nghị thần thờ nhìn vào đỉnh màn tinh xảo, mơ hồ thấy có chỗ nào không đúng, hết lần này đến lần khác trong đầu chỉ là một mớ hỗn loạn, trong một lát chưa kịp tỉnh táo lại. Một chiếc khăn mềm mại ướt át lạnh lẽo xoa khẽ rồi đắp lên trán, đột nhiên mát lạnh khiến y tỉnh táo lại một chút, y theo bản năng nghiêng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, Khuôn mặt kia độc nhất vô nhị, rõ ràng là đáng vẻ thông dong ôn hòa, lại khiến Chung Nghị sợ hãi nhảy dựng lên.

Dần vật hai ngày một đêm đã làm y tiêu hao triệt để, vừa rồi Chung Nghị chỉ hơi động dậy đã nặng nề ngã xuống giường, toàn thân không một chỗ không đau, nhưng mà điều để trái y băng giá nhất là, từ hông cho đến bắp đùi trở xuống giống như không còn thuộc về mình nữa, nặng nề bủn rủn không một chút sức lực. Cái nơi bí ẩn đau đớn như bị xé rách kia càng lúc nào cũng nhắc nhở bản thân, chuyện xảy ra đem đó không phát ác mộng, mà là sự thực lạnh lẽo tàn khốc.

“Đừng nhúc nhích, người đang sốt.” Phát hiện người này một chớp mắt hiện nên vẽ mặt tro tàn, Từ Trinh cúi đầu thở dài. Hần nhẹ nhàng đè vai Chung Nghị, ngăn lại hành động đang cố gắng ngồi dậy lần thứ hai của y, sau đó chậm rãi xoa tan lông mày bởi vì đau đớn mà luôn khấn trương nhíu chặt lại, lúc này mới đắp ngay ngắn lại khăn ướt vừa mới bị trượt xuống, dịch lại góc chăn rồi ngồi bên giường.

Thân thể Chung Nghị kéo căng như tảng đá, y có chút co quắp nghe theo lời Chung Nghị nằm ngửa xuống, lại không dám suy nghĩ điều gì, Y nhớ mang máng bộ dáng ôn nhu bình thản của cốc chủ trước khi hôn mê, lại cũng không quên được một đêm tàn khốc giống như địa ngục kia. Làm hộ pháp, y không để ý việc tổn thương và đau đớn, dù sao thân thể này, tính mạng này, tất cả đều thuộc về người trước mặt. Mà dưới ánh mắt ác độc đáng ghét, bị một lần lại một lần vũ nhục, so với sự tổn thương do đau đớn, sự cay độc và trào phúng khó có thể tưởng tượng càng làm cho y lạnh lẽo hơn gấp trăm lần.

Nhưng mà cho dù có nhiều thống khổ, nhiều khuất nhục, cần trong thời gian dài đi nữa vẫn có thể không chút do dự qua tính mạng, mặc dù trở lại đêm đó, cũng vẫn chỉ nhắm lại hai mắt chịu đựng khuất nhục.

“Đêm đó ta bởi vì nhiễm thuốc, nên sau đó thực sự đã thô bạo điên cuồng...” Từ Trinh im lặng một lúc, nói thật, chủ nhân của thân thể này đã làm ra những hành vi vô sỉ, thực sự không quá khi dùng từ thô bạo điên cuồng để nói, trong lòng hẳn cũng có chút khó chịu nhưng cố chịu đựng không đổi giọng, “Lúc cuối cùng quả thực ta đã làm hơi quá, nếu như người oán ta...”

“Thuộc hạ không dám!” Từ Trinh còn chưa dứt lời đã bị Chung Nghị vội vàng cắt đứt, nếu là bình thường, nhất định y không có khả năng trách móc lung tung, nhưng hết lần này đến lần khác y không chỉ có sốt

cao mà còn bị quấy rầy đến tâm hoảng ý loạn, đang nói chuyện vô thức liền muốn ngồi dậy, lại không chú ý Từ Trinh đang cúi người xuống nhìn, đầu cách mình không đến nửa thước.

Chỉ nghe một tiếng “Cộp” vang lên, trán hai người đập mạnh vào nhau, đau muốn ngất xỉu. Điều khác nhau duy nhất là Từ Trinh ôm trán kêu lên, mà Chung Nghị lại cắn răng chịu đựng, nhanh chóng quỳ gối bên cạnh hẳn.

“Lời nói và việc là của Chung Nghị đã mạo phạm đến cốc chủ, thỉnh cốc chủ trách phạt! Tất nhiên, thể xác và tinh thần của Chung Nghị đều là của cốc chủ, cốc chủ ra lệnh Chung Nghị chết Chung Nghị phải chết, cốc chủ lệnh Chung Nghị sống Chung Nghị phải sống. Không cần biết là loại mệnh lệnh gì, Chung Nghị nhất định chấp hành nghiêm ngặt, tuyệt không có nửa câu oán hận!”

Bởi vì sốt cao, giọng nói của y vô cùng khàn khàn, thậm chí có chút yếu ớt do bệnh tật. Nhưng mà ngữ điệu lại bình tĩnh trầm ổn, giống như chứng minh cho quyết tâm của mình, từng chữ leng keng dứt khoát.

“Là sẽ không hay là không dám đây...” Từ Trinh lo lắng thở dài một tiếng, nhưng không đợi Chung Nghị nói thêm, liền che bờ môi của y, sau đó lấy một cái chăn mềm bó chặt lên người y.

Trán hai người chạm vào nhau, chỗ kia vẫn còn hơi đau, lại không cản trở Từ Trinh đi cảm nhận độ nóng từ cái trán. Hắn ngồi im lặng, cho đến khi hô hấp Chung Nghị ngày càng nặng nề, lúc này mới từ từ mở mắt ra, mà trong mắt đã trở nên thông suốt.

Chung Nghị chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy qua một lát thì cốc chủ đã trở nên không giống trước, hắt lần này đến lần khác sau ngày ấy hẳn lại thực sự quá mức khác thường, nhất thời y lại càng thêm mê mang. Mà Từ Trinh nhưng chỉ cúi đầu cười, còn hỏi thăm một chút vô cùng thân thiết, “Có đói bụng hay không? Hôm qua chỉ ăn có ít đồ như vậy?”, lại chần chờ một lát, “Thân thể ngươi có thương tích, vì vậy vẫn cần ăn kiêng mấy ngày, ta đi lấy cho ngươi một bát cháo nóng, ăn xong rồi uống thuốc mới tốt.”

Dứt lời, lại thực sự đứng dậy, cầm lấy bát cháo lên mức.

12. Chương 12: Món Ăn Mặn Thứ Tư – Tình [nhị]

Chung Nghị vừa nhìn hành động này, tay chân luống cuống thiếu chút nữa nhảy xuống giường. Từ Trinh lại giống như phía có mắt phía sau, giống như tiên đoán mà nói câu để người kia tỉnh ngộ “Tựa vào đầu giường đừng nhúc nhích”, nam nhân ngậm miệng, hoạt động thân thể cứng nhắc, cẩn thận làm theo lệnh. Y không hiểu cảm thấy căng thẳng, vật nằm bên dưới ngực trái không nhìn được mà nhảy lên, y biết cái vật kia có tên là hi vọng, lại chỉ có thể đau khổ mà vui lấp, yên lặng mà cười nhạo mình vọng tưởng cuồng dại.

Trong mấy ngày này, Từ Trinh có thể nói là chăm sóc tận tình, chăm sóc từ vấn đề ăn mặc tắm rửa đến uống thuốc bồi thuốc không có chỗ nào là không tự tay làm. Cũng không phải là bồi thường vì hổ thẹn, dù sao bản thân Từ Trinh cũng chưa thực sự thiếu nợ điều gì. Chỉ là hắn mới đến, Chung Nghị là người hắn tiếp xúc đầu tiên, trong trí nhớ người này lại an phận trung thành, lại tận mắt nhìn thấy sự kiên cường ẩn nhẫn của người này.

Trước đây không lâu hẳn còn sinh tồn trong hoàn cảnh toàn sự giả dối, người lừa ta gạt, bên người không có mấy người bạn chân chính có thể tin tưởng được. Mà từ lúc sống lại cho đến bây giờ, lại có một người nam nhân như vậy đột nhiên xuất hiện, muốn nói không xúc động thì đó là cây mạnh đối trá....

Từ Trinh cúi đầu cười, nhìn khuôn mặt ngủ say của nam nhân dưới ánh sáng ảm áp, so sánh với cảm xúc bất đắc dĩ lại thương tiếc, trước kia vì giải tác dụng của thuốc mà điều động nội lực, đột nhiên tất cả sự buồn bực dùng vào “Lần đầu tiên trải nghiệm” sau khi xuyên qua trong nháy mắt liền biến mất như mây khói. Sau đó lại nhớ đến bộ dáng mấy ngày nay bồi thuốc cho y, không khỏi có chút cười khổ không nói nên lời.

Ngày ấy nam nhân nghe lệnh mà nằm ở trên giường, mỗi một khối cơ bắp trên cơ thể đều kéo căng đến cực hạn, ngoại trừ hai gò má bởi vì sốt mà hồng lên không hết ra, còn lại vẻ mặt một mảnh trắng bệch. Có lẽ

là do xoay người động đến vết thương dẫn đến đau, y kêu một tiếng, rồi rất nhanh lại mím môi, cố gắng đem tiếng kêu xấu hổ đè ép lại trong miệng.

Từ Trinh nhìn y nhắm mắt cắn răng, một bộ dáng dù chết cũng phải chịu đựng hình phạt, trong lòng không khỏi cảm thấy ê ẩm đau đớn.

Thật là biết cách dạy người mà...

Sau âm thầm nguyên rửa cái người để lại tiếng xấu cho mình xong, phải mông một cái bỏ qua cái người tiền cóc chủ, Từ Trinh lo lắng thở dài đứng lên, lúc ý thức được thì không ngờ bản thân đã lại quay lại, cúi người như an ủi mà hôn lên mái tóc của nam nhân. Trong lòng hấn giật mình, nhất thời có chút kinh ngạc hoảng hốt, nét mặt lại không tỏ vẻ gì, chỉ là để mặc bản thân từng chút rời khỏi thân thể bởi vì căng thẳng mà trở nên cứng nhắc.

Tay ấm áp mang theo một luồng chân khí, bắt đầu từ gáy di chuyển xuống dưới, không nặng không nhẹ xoa ấn tại huyệt vị. Cũng không biết là do thủ pháp của Từ Trinh quá mức cao minh hay là do Chung Nghị sinh bệnh nên mệt mỏi, nam nhân lúc đầu cảm xúc còn có chút không khống chế được, vậy mà dần dần mơ hồ chìm vào giấc ngủ, cho tận đến lúc có cái gì đó ướt át lạnh lạnh thử thăm dò đụng chạm vào nơi giữa hai chân, lúc này mới run một cái chợt giật mình tỉnh giấc, trong mắt tràn đầy hoang vắng cùng tuyệt vọng.

“Đừng nhúc nhích.” Nhẹ nhàng đè lại gáy nam nhân đang ngửa về sau, Từ Trinh vỗ vỗ đôi vai đột nhiên căng thẳng của y, không nhận thấy trong giọng nói vô thức có một chút ý cưng chiều, “Đến, bôi thuốc mà thôi, cố gắng thả lỏng một chút.”

Trong căng thẳng Chung Nghị ngược lại không có nhận thấy, y ngừng lại một chút, thật lâu mới cắn chặt hàm răng, bắt buộc bản thân phải thả lỏng. Mà khi ngón tay dính thuốc mỡ của Từ Trinh lần thứ hai định tiến vào, y mới thực tỉnh táo lại, nhất thời sợ đến mức quên cả thở.

“Cốc, cốc chủ!” tay Từ Trinh nhìn như nhẹ nhàng thực ra hết lần này đến lần khác dùng kĩ xảo. Chung Nghị không giãy ra được, ơ lo lắng kêu lên, “Tự bản thân Chung Nghị làm được!”

Từ Trinh sửng sốt, tay phải vươn ra thu lại một chút, hấn nhìn nhìn Chung Nghị đầu đầy mồ hôi, lại nhìn cái mông dưới thân không ngừng dẩy giụa, bật thốt lên: “Nơi này người không với đến được mà.”

Lời vừa khỏi miệng, cảm thấy mình là đồ ngốc mười phần.

Từ Trinh lúng túng ho khan một tiếng, mà vẻ mặt Chung Nghị lập tức liền đỏ ửng, cả người cứng còng bất động giống như cá chết. Khi còn bé y trải qua sự gian khổ tàn khốc, thật vất vả bò lên địa vị cao, nhưng lại không giỏi nói chuyện. Cũng không phải không có bằng hữu, nhưng đã số đều là quan hệ sơ giao, chỉ có vài người hơi thân thì vẫn còn ở bên ngoài cốc trong thời gian dài, rất ít khi có thể quay về vụ cốc.

Cho đến tận hôm qua người như y, chưa từng được người ở bên chăm sóc, từng được đối xử cẩn thận tỉ mỉ, chứ đừng nói đến việc trêu đùa như vậy, tiếp xúc thân mật, thậm chí... Thậm chí người làm việc này lại là cóc chủ mà y vừa kính vừa sợ.

Cả người Chung Nghị run lên, suy nghĩ cũng hỗn loạn theo, y không ngừng lặp lại suy nghĩ “nói không sạch sẽ, làm nhục cóc chủ”, vừa thấy thẹn thùng lại sợ hãi. Từ Trinh nhìn trong mắt, cảm thấy nam nhân cường tráng này vô cùng đáng yêu, hấn đỡ cái trán nhìn lên trần, cảm thấy suy nghĩ đột nhiên này thật lỳ lạ, trong lúc vô ý thoáng nhìn qua bắp đùi bị ép mở ra và đôi mông săn chắc đang kéo căng, càng nhận mệnh mà nuốt một ngụm nước miếng.

13. Chương 13: Món Ăn Mặn Thứ Tư – Tình [tam]

Editor: Sakura Trang

Từ từ bôi lên làn da lạnh lẽo đang chảy ra mồ hôi của nam nhân, Từ Trinh không nhận được mà cúi người xuống, dịu dàng hôn lên những nơi mà mình đã chạm qua. Ở kiếp trước, những bạn tình nam tính trên

giường của hắn phần lớn đều là loại mềm mại trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần, rung động lòng người, mà xét cả về tính cách lẫn hình thể, Chung Nghị tuyệt đối không giống bất cứ điểm nào. Rõ ràng chỉ là một người nam nhân cứng nhắc lạng lẽ, thân thể càng là cường tráng mạnh mẽ, nhưng hết lần này đến lần khác lặp đi lặp lại khiến hắn muốn thương tiếc, đối xử ôn nhu.

“Lại đây, nghe lời.” Từ Trinh cũng không phải là người có tính hay quẩn quýt, nếu tam động cũng sẽ không luẩn quẩn quá mức. Hắn ngậm ành tai của nam nhân, giọng nói từ từ bắt đầu khuyển ngữ, những lời nói liên tiếp đặc biệt khàn khàn nhu hòa “Đừng nhúc nhích, thả lỏng”, đến nỗi gần giống như dỗ dành trẻ con.

Chung Nghị xấu hổ đến nỗi cả cổ và tai đều đỏ bừng, biết mình không có chỗ để phản kháng, chỉ đành phải nhắm mắt vùi đầu vào trong gối.

Từ Trinh vỗ đầu của y, dở khóc dở cười nói, “Đừng để ngạt, nhớ phải hô hấp.”

Lúc này Chung Nghị im lặng một lúc, lộ chớp mũi ra một chút. Từ Trinh bắt đắc dĩ, lại cũng chỉ biết để mặc y, sao đó lấy tay đẩy một mảnh cánh mông, nhẹ nhàng từ từ ấn xoa hậu huyết đang đóng chặt.

Trên tay của hắn tràn đầy thuốc mỡ, trơn trơn ẩm ướt khiến Từ Trinh vô cùng không được tự nhiên. Chỉ là hai người một người chịu đựng không nói, một người giả vờ như không biết, cho đến khi vị trí đó vị cường ép trở nên mềm mại, Từ Trinh mới thở một hơi, cẩn thận xâm nhập một đốt ngón tay.

Thuốc cao hơi lạnh đi vào trong cơ thể, Chung Nghị không khỏi rung mình một cái, nội bích mềm mại theo bản năng co rút lại, muốn ngăn chặn ngón tay đang xâm nhập, mà sự đau đớn kỳ diệu xuất hiện, càng làm cho y khó chịu rên rỉ.

Độ ẩm trong trực tràng vốn hơi cao, chớ nói gì lúc này Chung Nghị lại đang phát sốt, tự nhiên nóng kinh người. Việc xảy ra trong nửa tiếng này, dư âm rên rỉ làm cho Từ Trinh miệng khô lưỡi khô, hắn trừng mắt nhìn huyết khẩu sâu chặt đang ngậm lấy ngón tay của mình, còn cảm nhận rõ ràng được thỉnh thoảng một cái nhảy lên. Rõ ràng bộ vị để bài tiết, nhưng hắn lại không cảm thấy ghê tởm chút nào, thậm chí càng muốn thâm nhập thêm, ra vào khiêu khích thôi thúc.

Bình tĩnh, bình tĩnh...

Từ Trinh thở sâu, kiên nhẫn dùng ngón tay còn lại lại, tay đã vào kia xoay tròn xoa bóp chiếc mông đang xiết chặt của nam nhân, động tác kia không nặng lại thông thả, có tác dụng khiến người thả lỏng cơ bắp, chậm lại những kích thích ban đầu.

Chung Nghị tất nhiên biết phản ứng của hạ thân, y vừa then vừa quẩn đồng thời có hơi hơi lo lắng, hết lần này đến lần khác lại không làm gì được với phản ứng tự nhiên này, chỉ biết chôn đầu, không dám phát ra một tiếng thở mạnh. Từ Trinh cười khổ không nói lời nào, chỉ là dùng ngón tay xóa ấn thích hợp từng chút từng chút một, để tràng bích thích ứng với sự tồn tại của dị vật.

Trải qua sự nỗ lực và khống chế của hai người, thời gian giãn co cũng không lâu lắm, nam nhân hôn một cái lên lưng đang lơ lửng của nam nhân tỏ vẻ cổ vũ, ngón tay dính thuốc lại chuyển động tiếp.

Thuốc cao hòa tan bị vẽ loạn theo từng chuyển động một, giống như không muốn buông tha bất kỳ chỗ đau dù nhỏ nào, Từ Trinh cẩn thận công ngón tay lại, để thuốc mỡ càng dễ ngấm vào hơn, trộn với tất cả nước làm trơn bên trong tiết ra. Đẩy tràng bích ra, tiến vào bên trong, mỗi một động tác của y đều cố gắng nhẹ nhàng chậm rãi nhất, rất sợ làm cho y càng thêm đau đớn.

Có thể Chung Nghị lại không cho là vậy, bất kì vết thương nào trên người y đều không đáng kể, những vết thương nho nhỏ này chẳng đáng lo. Nhưng lúc Từ Trinh kéo ra ngọc châu lại thấy rõ ràng, không nói lúc đầu không có đạo đầu mà đã ép buộc thô bạo, lại nhét lung tung vài thứ kia vào vị trí yếu ớt nhất, nội bích bị xé rách nhất định đã vết thương chồng chất. Hơn nữa cuối cùng còn có dụng cụ cứng rắn đè ép, không có chảy ra quá nhiều máu, để lại cho hắn một thi thể lạnh như băng, đã là hạnh phúc rồi.

14. Chương 14: Món Ăn Mặn Thứ Tư – Tình [tứ]

Editor: Sakura Trang

Như vậy, trong lúc Từ Trinh bôi thuốc không tránh khỏi việc đụng chạm vào nơi sâu thẳm của nam nhân, hẳn biết rõ, một lần bản thân đẩy vào, là mỗi lần thân thể nam nhân bắt đầu run giống như bị điện giật, tròng bích cực nóng không ngừng nhúc nhích co rút lại, giống như mồi giống như cắn ngón tay của hắn. Thuốc mỡ bị hoàn tan bị đè ép đi ra ngoài theo phản ứng của nam nhân, chảy từ hậu huyệt xuống phía dưới, từng giọt từng giọt là ướt sũng sàng đan.

Chung Nghị cắn chặt môi dưới, hai tay càng nắm chặt lấy đệm chăn, y cắn thân điều khiển hô hấp, không để cho mình phát ra tiếng rên rỉ làm mất mặt, nhưng mà chân đang cong gờ lên lại bán đứng cảm nhận lúc này của y, cái loại hơi đau lại mang theo vui thích truyền nhanh ra khắp các nơi trên thân thể, đến nỗi kêu gào càng nhiều. Cả người y buộc chặt, tấm lưng trần trụi tràn đầy mồ hôi, làn da lúa mạch hơi hiện màu đỏ nhàn nhạt, hai chân rần rần càng không ngừng được sự run rẩy.

“A!” Làm đầu ngón tay bôi lên một chỗ đau nào đó, cuối cùng Chung Nghị cũng kêu lên thành tiếng, thanh âm này trầm thấp khàn khàn lại cất giấu một chút ít mỉa mai hoặc động tình. Tay Từ Trinh run lên, động tác không khỏi nặng hơn một chút, nam nhân đột nhiên co quắp, thân thể chen một cái về phía trước, hai chân hơi cong lên một chút. Nhưng mà những... điều này chỉ là một cái chớp mắt, Chung Nghị rất nhanh dừng lại tất cả tiếng động, lần thứ hai yên tĩnh nằm úp sấp trở lại. Ngoại trừ bờ vai hơi rung động và hô hấp rối loạn, chứng thật tình cảnh vừa rồi không phải ảo giác.

Từ Trinh thở sâu mấy hơi, đề một phát lên thắt lưng của nam nhân. Cũng không quan tâm nặng nhẹ, hẳn nhanh chóng bôi xong số thuốc còn lại, rút ngón tay ra bằng tốc độ nhanh nhất. Lúc rời đi, cửa vào bị thuốc mỡ lấp đầy phát ra một tiếng “Ba”, lập tức trượt ra vài dòng nước, Chung Nghị run mạnh lên, cơ bắp càng thêm cứng lại.

Từ Trinh cảm thấy phía sau của mình cũng ướt một mảnh, hẳn từ từ bình ổn hô hấp, ung dung thản nhiên chịu đựng xao động, đợi đến khi bình ổn một chút, mới mang tấm khăn cần thận chà lau thuốc cao còn sót lại dính ở giữa mông và hạ thể của nam nhân.

Chung Nghị hồi phục tinh thần, không nhận được quay đầu nhìn thoáng qua, lọt vào trong tầm mắt của y chính là một nam tử tuấn mỹ vô song đang dùng một khuôn mặt vô cùng nghiêm túc, yên lặng xử lý nơi hạ thân không sạch sẽ xấu xí nhất của bản thân. Trên trán hẳn dính lấm tấm mồ hôi, thậm chí có vài giọt tuột từ trên thái dương xuống, mà trong đôi mắt đen nhánh kia, mơ hồ lộ ra ôn nhu, khiến cho tâm trạng mình rung động.

Vừa nghĩ tới trong thời gian y mê man, người này cũng xử lý cho mình như vậy, Chung Nghị đã cảm thấy trái tim gần như muốn nhảy ra khỏi ngực, mà vị trí bị đặt trên nệm giường mềm mại, càng trở nên cứng rắn hơn. Quá là vô sỉ... Chung Nghị xấu hổ vùi đầu vào trong gối, hận không thể ngạt chết mới tốt.

Từ Trinh ngẩng đầu một cái thì thấy tình hình như vậy, hẳn hơi ngạc nhiên một chút, hiểu ra mới thấy dở khóc dở cười. Hắn kéo một phát tấm chăn mềm bên cạnh, lấy tay gờ lên, nhanh chóng cuộn nam nhân vào trong lòng, sau đó nhẹ nhàng vỗ bả vai đang cứng lại của y, liếm lên môi dưới vẫn bị cắn chặt đến chảy máu như cũ.

Đầu Chung Nghị “ông” một tiếng, tại chỗ chẳng biết làm sao, chỉ biết cứng đờ ở trong lòng cóc chủ, không động đậy một chút nào. Mà khi Từ Trinh nắm tay y, từ từ đưa đến dưới thân, đột nhiên trở nên trống rỗng. Thấy người này trong hình dạng ngờ ngác ngu ngốc một cách đáng yêu như vậy, Từ Trinh không nhận được mỗ một chút lên cổ của y, không dám dùng sức để lại dấu, chỉ là liếm từ từ, mút vào nhẹ nhàng. Mà tay bên dưới càng là ngày càng liên tục, khiến cho đối phương di chuyển nhẹ nhàng lên xuống, cho đến khi nam nhân thở gấp tiết ra ngoài, lúc này mới hôn cái trán đầy mồ hôi, thay xong y phục cho y, đặt lại lên giường.

“Ngủ đi.” Người mơ màng và bị bệnh là dễ dàng bộc lộ cảm xúc nhất, nhìn vẻ mặt Chung Nghị có chút lo sợ, có chút mong chờ lại có chút không xác định, trong lòng Từ Trinh một mảnh mềm mại. Hắn đẩy tóc đen dính trên mặt nam nhân ra, hạ xuống vài nụ hôn lên mí mắt y, sau đó cầm lấy quyển tông phái đã lâu không đọc kia, ngồi vào đầu giường đọc.

Sốt cao lại có một phen lặn qua lặn lại, tất nhiên Chung Nghị sẽ hỗn loạn mơ hồ, mặc dù y cũng khó hiểu vì sao lại như vậy, nhưng cũng không giải thích được, cuối cùng cũng không cưỡng lại được mệt mỏi và uể oải, từ từ nhắm mắt lại, rất nhanh hồ hấp cũng sâu hơn.

Từ Trinh từ từ lắc đầu, cười nhẹ dịch tốt góc chăn cho y, lắc lắc tay phải đi ra cửa phòng. Cũng không lâu lắm, bên giếng trong viện truyền ra vài tiếng nước chảy “rào rào”, hai ba lần liên tiếp mới dừng lại.

Tất nhiên, lúc này, xung quanh viện sẽ không xuất hiện một người ảnh vệ nào.

15. Chương 15: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [nhất]

Editor: Sakura Trang

Thương gân động xương phải điều dưỡng một trăm ngày, Chung Nghị mặc dù không đến trình độ thương gân động xương, lại thực sự được nuôi trong phòng Từ Trinh vài ngày. Sau khi hết sốt, Từ Trinh không nói y rời đi nên không dám tự tiện rời đi, yên phận ngồi yên ở trong phòng, chỉ có sau khi Từ Trinh trở về mới đi hai vòng quanh viện cùng với hần.

Từ Trinh bận rộn cũng không phát hiện y xấu hổ, việc gần đây trong cốc thực sự nhiều lắm, ngoài trừ việc muối muối mình gây ra một đồng việc phiền phức, thương đoàn ở khu đông và khu nam cũng xảy ra không ít vấn đề. Hoàn cảnh mới, thân thể mới còn chưa thích ứng hoàn toàn, thiếu chút nữa bị công việc chôn sống, hung ác nguyên rửa ông trời ban cho mệnh lao lực, nhưng Từ Trinh vẫn thức khuya dậy sớm làm việc cẩn thận. Bởi vì hần biết, hần sẽ sinh sống ở đây, cho đến khi đối mặt với cái chết lần thứ hai.

Cái chết...?

Trong đầu đột nhiên hiện lên khuôn mặt kiên nghị thân thể cường tráng của một người nam nhân, trên tay Từ Trinh ngừng lại, vô thức nhu nhu mi tâm. Người quản sự coi như hiểu được quan sát lời nói về mặt, nhìn bên ngoài một cái, thấy sắc trời không còn sớm, liền cung cung kính kính lui xuống. Tuy rằng tính tình của cốc chủ gần đây khá hơn nhiều, cũng không lạ chán ghét nam nhân đến gần, nhưng bọn họ vẫn cẩn thận giữ một khoảng cách, để tránh khỏi việc lỡ hơi lơ là sẽ bị trách phạt.

Mà chuyện của Chung Nghị, dù biết rõ trong lòng.

Nhưng cho dù thế nào cũng không dám nói.

Tỳ nữ bên cạnh thay đổi trà nóng, nàng lén lén nhòm cốc chủ tuổi trẻ đang nhắm mắt dưỡng thần, lại không biết có nên tiến lại gần hơn hầu hạ giống như trước đây không. Từ Trinh là người khôn khéo thế nào, sao không đoán được những thuộc hạ tội tở này đang nghĩ cái gì, hần xem thường những xử sự của Dung Tình trước mặt người ngoài, những cũng thật sự lười giải thích, chỉ là dựa theo thói quen và suy nghĩ của mình, từ từ nhìn tình thay đổi.

“Tất cả đi xuống đi.” Vẫy lui tỳ nữ đang chẳng biết làm thế nào cho đúng, Từ Trinh quyết định lúc rảnh rồi sẽ sắp xếp hợp lý cho những cô nương này. Tại trong mắt hần, những người này khác với Chung Nghị, còn khác chỗ nào, vì sao khác, nhất thời Từ Trinh không hiểu rõ, cuối cùng lại cho là do y là người đầu tiên hần “gặp gỡ thẳng thắn thành khẩn”, hứa nữa quá trình cũng đủ “sợ hãi kích thích.”

Lấy bức thư vừa được đưa đến, Từ Trinh miễn cưỡng mở ra, phát hiện ra cũng không phải chuyện lớn gì liên tục tiện vứt qua một bên, đứng lên đi ra bên ngoài. Tối gần hoàn hôn, bầu trời xanh thẳm đột nhiên bị nhuộm một màu đỏ sẫm, dù sao vẫn chưa đến thời gian châm nến, trong phòng tất nhiên là tối một chút, mà lúc Từ Trinh quay về phòng của mình, liền nhìn thấy một cảnh như vậy.

Nam nhân quần áo chỉnh tề ngồi ngay ngắn ở mép giường trong phòng, y không có đọc sách càng không có làm những chuyện gì khác, chỉ là ngồi thẳng lưng không nhúc nhích. Tia sáng ngoài cửa sổ chiếu vào trên người hần, chụp xuống một vầng sáng vô cùng mềm mại, lại làm cho thân hình rõ ràng cao lớn cường tráng hiện lên một chút hiu quạnh và buồn bã.

Từ Trinh cả kinh, vội vã cất bước vào trong nhà. Tiếng vang rõ ràng khiến cho nam nhân đang ngồi nghiêm chỉnh theo bản năng nhảy lên, vừa muốn làm ra động tác tấn công liền nhìn rõ người đi đến trước mặt, cả người y run lên, vừa muốn quỳ xuống liền bị Từ Trinh nhanh tay kéo lên, cứng đờ bị đẩy lên mép giường.

Ngắn ngủi vài động tác như vậy, Từ Trinh liền nghĩ ra mọi chuyện, hấn lòi Chung Nghị ngồi vào bên người, xoa bóp không nhẹ không nặng lên tấm lưng hơi cứng đờ của nam nhân. Một khi bận rộn là không quan tâm đến việc khác là thói quen do đời trước lưu lại, từ lúc nuôi người nào đó tốt hơn nữa, hấn ngoài trừ việc bôi thuốc trước khi đi ngủ, hầu như ôm nam nhân ngã đầu liền ngủ, hoàn toàn không có chú ý đến hoàn cảnh của y có bao nhiêu xấu hổ.

Quan trọng nhất là người này giấu thực sự quá tốt, gần như không để hấn nhìn thấy một chút cảm xúc lúng túng nào. Nếu không phải hôm nay trở về trước thời gian, nếu không phải cố gắng che dấu tiếng động, nnois như vậy còn bị giấu thật lâu.

Thực sự càng sống càng không như trước.

“Xin lỗi.” Từ Trinh thở dài, không nhịn được sờ sờ lỗ tai hơi nóng của nam nhân, trong đầu vừa xấu hổ vừa thương tiếc. Hấn không để cho nam nhân hoảng hốt quỳ gối xuống, chỉ là kéo người lại gần một chút, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày nay bận rộn một chút, lại thực sự đối xử với người quá mức theo thói quen, không nghĩ là đã sơ sót, người hãy trách ta...”

“Chung Nghị không dám!” Không nghe lời nói nhỏ nhẹ của Từ Trinh, Chung Nghị vội vàng cất dứt. Trong mắt y, tự nhiên cóc chủ phải lấy đại cục làm trọng, mình không thể chia sẻ một chút thì thôi, có thể nào quấy rầy để hấn phân tâm hơn. Hơn nữa nhiều thời gian trước, y lấy được... Đã là thứ cuộc đời này không dám muốn!

16. Chương 16: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [nhị]

Editor: Sakura Trang

Từ Trinh không nói gì, rõ ràng hấn nói không phải là “Đừng trách ta” mà là “Muốn người hãy trách ta”, được rồi, chưa nói nữa câu sau đi “Nhất định không có khả năng”. Từ Trinh thực sự không hiểu, bản thân chần qua vào lúc y ngã bệnh có vết thương thì đối xử tốt với y một chút, người này sao lại giống như nhận được ân huệ lớn quên hết những vũ nhục và tàn ngược trước kia.

À đúng, trong mắt y, dù bị cái kia Dung Tình ngược chết, cũng là tương ứng với nghĩa vụ và trách nhiệm cầu thuộc hạ, không có khả năng có nửa điểm trách móc.

Dù đau lòng cũng chẳng thể làm gì.

Đột nhiên không biết phải làm gì với nam nhân này, Từ Trinh chỉ cảm thấy chỗ nào đó bên trái ẽ ằm mềm lại thành một mảnh, cuối cùng không giải thích được ôm nam nhân vào trong lòng, môi hôn lên tóc trên đỉnh đầu y. Chung Nghị luống cuống một chút, vẫn không dám có nửa phần giãy dụa, chỉ là cứng cổ kéo căng cơ thể, mặc cho người xoa bóp nắn nắn giở trò, cố gắng không để trọng lượng của mình áp lên trên.

Trong bụng Từ Trinh buồn cười lại không nói ra, chỉ ôm thân thể cứng rắn góc gềch lại đặc biệt ấm áp, xác nhận từng chỗ vết thương một trên người y, từ cần cổ đến vùng hông, theo sau đến giữa hai chân non mịn. Tuy rằng cách y phục, nhưng Từ Trinh có thể phát hiện rõ ràng phản ứng của cơ thể, nhìn khuôn mặt ngày càng đỏ bừng, hấn cười gian xảo, đầu ngón tay bôi được lần thứ hai, thẳng theo y phục xẹt qua bắp đùi, khó khăn lắm mới dừng lại ở miệng huyết từ từ xoa nắn chơi đùa, “Sáng nay ta nhìn, vết thương mặc dù tốt hơn nhiều, vẫn còn cần bôi mấy ngày thuốc. Đặc biệt ở đây, còn có chút đau nhĩ.”

“Không... không đau...” Chung Nghị theo bản năng mở miệng, lại nhận ra giọng nói vừa khô lại khàn, đến nỗi có chút hơi run. Trong lòng y tức giận, thấy thật sự là quá mất mặt, vội vã âm thầm ổn định khó tức, bình phục giọng điệu nói lần nữa: “Cảm tạ cóc chủ nhớ đến, mấy ngày gần đây dùng thuốc đều là thuốc tốt vô cùng, vết thương của Chung Nghị đã không còn đáng ngại.”

Tất cả lời nói của Chung Nghị đều là lời nói thật, so sánh với lúc trước bị, những... việc này chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da thôi, hơn nữa có Từ Trinh chăm sóc lại dùng được liệu quý hiếm, chừng mấy ngày trước y đã bắt đầu trách móc thân thể của mình không biết điều, lại có thể không biết xấu hổ kéo dài đến tận bây giờ.

Từ Trinh chỉ là cười cười, hắc nhéo eo đang cương cứng của nam nhân, nhìn y đột nhiên mềm nhũn rồi lại trở lại bộ dáng cũ, ôn nhu nói: “Thả lỏng, cái dạng này của ngươi ta làm sao kiểm tra?”

Chung Nghị run lên, thấy cốc chủ không có quyết định buông ra chính mình, không thể làm gì khác hơn là cưỡng ép bản thân trầm tĩnh lại, từ từ dựa vào trên người hắn. Từ Trinh thực sự không hiểu, mấy ngày này hai người cùng ăn cùng ngủ, kề cận da thịt, theo lý chuyện thân cận hơn cũng đã làm, người này sao còn bộ dạng e dè, khó thả lỏng như vậy, nhưng không biết tim Chung Nghị đã đập như sấm, ngay cả tần suất hô hấp cũng không không chế nổi.

Cốc chủ nào đó đã quên, bọn họ nói là cùng ăn cùng ở chẳng qua là ăn mặc áo lót cùng nằm trên một cái giường, coi như mình có thói quen ngủ trần truồng, sau khi phát hiện ra thân thể cũng bị lột sạch của nam nhân luôn cương cứng, trừng hai mắt, cả đêm không thể đi vào giấc ngủ, cũng thành thật sửa lại thói quen; mà người bị “thân cận” chỉ coi là một người cởi đi nằm, một người mặc y phục, tiến vào coi là cái gì, phóng thích ở trong tay coi là cái gì, trong mắt nam nhân chẳng qua chỉ đơn thuần là chuyện bôi thuốc và chuyện bắt đực dĩ phải xử lý đằng sau... Nói trắng ra là, y không cảm thấy một chút nào là bị người ta ăn bớt, còn cảm thấy oan ức cho cốc chủ, tự trách áy náy muốn chết đi.

Tất nhiên, những... suy nghĩ trong đầu này tạm thời còn chưa bị cốc chủ thông minh một đời của chúng ta phát hiện, nếu không hắn đã có thể trực tiếp đốt cháy giai đoạn giữa, ăn sạch vị trắng sũ khả ái này làm người của mình.

Cho nên, hôm nay hắn chỉ mỉm cười ôm nam nhân, cố hết sức dùng giọng nói ôn hòa từ từ nói: “Nếu ở chỗ này không được tự nhiên thì ngày mai trở về chỗ ở của mình đi thôi. Ăn uống cẩn thận một chút, cần cái gì trực tiếp đi lấy ở chỗ quản sự đi.” Đang nói, lại thấy nam nhân hình như trượt xuống một chút, thế là lấy tay giữ nguyên tư thế đằng trước, một tay giữ chặt cái hông, một tay ôm giữa hông nâng lên một chút.

Bị nâng lên như vậy, Chung Nghị trực tiếp ngồi xuống trên đùi Từ Trinh, thân thể càng rơi vào trong ngực của hắn, y cao hơn Từ Trinh nửa cái đầu, thân thể cũng cường tráng hơn, lúc này tư thế không chỉ kỳ lạ mà càng làm cho y thấy bứt rứt không yên, làm thế nào cũng không làm giảm bớt trọng lượng cấu cơ thể.

Trong lúc Chung Nghị suy nghĩ có nên giảm béo hay không, vậy mà Từ Trinh lại hôn một cái lên cằm y, cười nhẹ nói rằng: “Nghĩ cái gì vậy? Vết thương ngoài da ta không nói, chỗ đó của ngươi không nên lộn xộn, chờ buổi tối ta sẽ qua.”

“Không...!” Chung Nghị kinh hãi, vừa quay đầu lại bị một ánh mắt của Từ Trinh chặn lại. Ánh mắt kia vẫn ôn hòa mang theo nụ cười như cũ, nhưng lại làm cho y không có quyền được từ chối, hô hấp Chung Nghị cứng lại, vội vã rũ mi mắt xuống trả lời. Chỉ là cái “Vâng” cúi đầu kia mặt ngoài bình tĩnh không cảm xúc, bên trong lại hình như rất phức tạp, chẳng biết mang theo cảm xúc thể nào.

17. Chương 17: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [tam]

Editor: Sakura Trang

Kết quả, mỗi ngày Từ Trinh lại không thực sự chạy đi Đông viện bôi thuốc, không phải do hắn muốn lười biếng, chỉ vì một rắc rối lớn không giải thích được đột nhiên xuất hiện. Nói là đột nhiên cũng không đúng, nói đúng hơn là do hắn tự làm tự chịu. Từ lúc cái người muội muội kia ra ngoài, Từ Trinh sẽ không có vài ngày sống yên ổn nữa, Chung Nghị chẳng qua mới trở về phòng hai ngày, hắn cần phải ra xuất cốc đi giải quyết hậu quả, lúc trở về, đã qua hơn nửa tháng.

Lúc Từ Trinh trở lại, Chung Nghị đang luyện kiếm ở sau núi, ngày ấy trong cốc vô cùng náo nhiệt, quân sự và tôi tớ hầu như tập trung ở sảnh trước để xem náo nhiệt, nếu nói chỉ vì chào đón cốc chủ là giả, ngoài ra hoặc nhiều hoặc ít còn mang theo ý muốn xem náo nhiệt — dù sao tiểu thư trối lại lang quân như ý mang về, sao không phải chuyện lớn? Người nào lại không muốn xem nam tử bị trối lại khiêng về rốt cuộc là ai, hình dáng ra sao?

Nhưng mà, Chung Nghị cũng không có hứng thú, càng là khó chịu không sinh nổi hứng thú. Mặc dù y không có bị cách chức, nhưng thực sự quá xấu hổ, thân phận này không trên không dưới, tuyệt đối không thể tùy ý xuất đầu lộ diện, phá hủy danh tiếng của cốc chủ. Quan trọng nhất là, lúc cốc chủ rời đi còn đặc biệt dặn dò, không cần y phí sức vào công việc trong cốc, nói là để tĩnh dưỡng thật tốt, những người thông minh đều rõ ràng, đây là để giảm quyền lực và trách nhiệm của y, tiện cho họ pháp tiếp theo thay thế.

Sau khi cách chức nếu đổi thành ảnh vệ thì tốt, đi làm tử sĩ, ít nhất có thể bán mạng thay cho người nọ...

Nhưng nếu bị đuổi ra khỏi cốc...

Đầu ngón tay Chung Nghị run lên, đang múa kiếm nhất thời rối loạn một chút.

Nếu như bị đuổi ra khỏi cốc... Đó là không bao giờ... có thể bảo vệ hãn nữ... Nhìn thấy hãn...

Nội lực đang chạy trong cơ thể đột nhiên rối loạn, Chung Nghị bị cản trở khiến thân mình nao động lên, chợt đè lại ngực bên trái. Chỗ kia giống như bị đánh một quyền thật mạnh, làm cho đau đến nỗi không người nào có thể hô hấp. Y cúi người đứng dậy từng chút từng chút, mờ mịt nhìn chân trên mặt đất, một lúc lâu mới nhắm mắt lại, từ từ bình phục lại nội lực đang rối loạn... Lại thế nào cũng không yên lặng được.

Mấy ngày gần đây, thực sự Chung Nghị cảm thấy mình có chút kỳ lạ, vừa đến ban đêm thì khí huyết quay cuồng, toàn thân nóng lên, mặc dù đi dội nước lạnh cũng không thể tốt hơn một chút. Mà vừa rồi rối loạn, hình như dẫn tới xấu này đến, nội lực rối loạn cuộn thành một đợt sóng nhiệt, cuộn cuộn trong người như muốn tìm kiếm chỗ chui ra, cảm giác kia quá mức kỳ lạ, khó chịu đến gần như sắp hít thở không thông lại hết lần này đến lần khác không có chút nào đau đớn, chỉ làm nóng đến nỗi như muốn nhũn ra, cho dù một cơn gió nhẹ thổi qua, cũng sẽ kinh động mà run rẩy.

Thật vất vả cố gắng nhịn từng đợt xao động, Chung Nghị cố gắng hít sâu, từng chút một đi đến ven đường. Hô hấp của y vô cùng rối loạn, lại hết lần này đến lần khác cắn chặt môi dưới không chịu phát ra một chút tiếng rên. Trường kiếm bên người rơi trên mặt đất, lại không sinh ra chút sức lực dư thừa đi nhặt, chỉ là vô cùng khó khăn kéo bước chân, vừa bước đến lùm cây bị che khuất liền ngã lên trên mặt đất, ôm lấy hai đầu gối co lại thành một đoàn.

Lúc Từ Trinh nhìn thấy y thì đập vào mắt chính là cái bộ dạng này. Nam nhân khỏe mạnh ngã nhào vào dưới bóng cây xanh biếc, co lại thành một đoàn giống như ốc sên, hô hấp của y vô cùng rối loạn, ngẫu nhiên trong đó còn có tiếng thở hổn hển khó chịu, mà cơ bắp trên người càng căng cứng lại, từng đợt rung động co giật.

Thực ra, nơi Chung Nghị chọn coi như bí mật, nếu như không phải để chuôi lợi kiếm ngang đường, người bình thường sẽ không phát hiện được có một người đang trốn trong đó.

Tất nhiên, Từ Trinh không phải người thường, và nam tử đi cùng một chỗ với Từ Trinh cũng không phải người bình thường, từ xa bọn họ đã nghe thấy tiếng động, không cần tìm kiếm cũng phát hiện ra một thân hộ pháp màu mặc lam. Hai người dừng lại, đều nhanh chóng nhận ra nam nhân, chỉ là không đợi Từ Trinh mở miệng, người bên cạnh liền hô to một tiếng, bước nhanh vài bước đi đến.

“A Nghị?!”

18. Chương 18: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [tứ]

Editor: Sakura Trang

Giọng nói trong trẻo vang lên từ phía sau, cả người nam nhân chấn động, lúc người kia đến gần, liền giấy dựa né tránh bàn tay vươn đến. Y vẫn không có xoay người, ai cũng không nhìn thấy vẻ mặt của y, chỉ thấy y cuộn mình ngày càng gấp, hình như chỉ cần có người đến gần, sẽ phản kháng điên cuồng và từ chối.

Nam tử bị đẩy ra ngạc nhiên một chút, rồi lại phản ứng lại rất nhanh. Mặc dù không giỏi y thuật, hắn cũng biết tình trạng của Chung Nghị thật không tốt. Đồng thời hắn cũng biết rõ hơn ai hết, người này có ý chí kiên cường và dẻo dai như thế nào, mặc dù đao kiếm đâm vào bụng, tra khảo ép uống thuốc độc cũng không để y dao động nửa phần. Mà giờ phút này, người như vậy lại cuộn mình run rẩy ở trong bóng tối, giống như đang cố nén cái gì, cũng không không chế được mình mà thở dốc.

Nam tử khó có thể tưởng tượng, rốt cuộc là người phương nào có thể ép y đến mức độ này, rốt cuộc là thống khổ như thế nào để cho y biến thành như vậy?

Lại là vì sao, rõ ràng yếu ớt không chịu nổi một đòn, lại điên cuồng mà từ chối tất cả đến gần.

Nhưng mà khó hiểu thì khó hiểu, lúc này không cho phép được nghĩ nhiều, dù sao vụ cốc nổi tiếng về y thuật, nhiều người y thuật cao siêu, không biết Chung Nghị bị sao, nhưng chắc chắn có cách chữa trị, phiền phức thật sự có lẽ phải là vị cốc chủ hỷ nộ vô thường đang đứng sau mới đúng. Rất sợ vị cốc chủ này không nhìn được mà giận chó đánh mèo lên Chung Nghị, nam tử dứt khoát, vừa mới quyết định dùng vũ lực, liền nghe giọng nói bằng phẳng nhưng không cho phản kháng của vị chủ nhân đứng sau.

“Cát môn chủ.” Từ Trinh nhàn nhạt mở miệng, hắn khoát tay, ý bảo nam tử lui ra. Về mặt hắn bất biến, không có khác thường, cho dù người kia đang do dự tại chỗ. Chỉ là khi đối phương đang nhìn kỹ Chung Nghị, liếc nhìn một cái.

Cát Vân Tiêu do dự một hồi, chỉ đành cắn răng rời đi.

Xác định người này đã đi hẳn, Từ Trinh thở dài đi về phía Chung Nghị. Tuy rằng Cát Vân Tiêu không có phát hiện ra, nhưng Từ Trinh nhìn ra, trong sự chống cự và né tránh của nam nhân không dễ phát hiện có một chút hoảng sợ.

Y không muốn bị người nhìn thấy — sau khi phát hiện điều ấy, Từ Trinh không chỉ có để Cát Vân Tiêu rời đi, mà ngay cả ảnh vệ âm thầm đi theo bảo vệ cũng vậy. Lại không ngờ ngay cả tự mình ra tay, nam nhân từ trước đến nay vô cùng thành thật cũng sẽ giây giữa.

Cũng không biết Chung Nghị lấy sức lực ở đâu, rõ ràng đứng cũng không nổi, sức lực phản kháng lại lớn kinh người. Đầu đầy mồ hôi rịn theo gò má xuống dưới cổ, làm ướt tóc và y phục từ lâu, mà hô hấp từng bị cố gắng đè nén, cũng bởi vậy mà càng trở nên rối loạn.

“Chung Nghị” Từ Trinh cũng bị làm âm ỉ đến có chút tức giận, hắn nắm chặt quả đấm Chung Nghị giờ ra, ấn chặt lên mặt đất.

Có lẽ là nghe được giọng nói của Từ Trinh, có lẽ là do phản ứng theo bản năng, đột nhiên Chung Nghị dừng lại động tác, ánh mắt rời rạc cuối cùng cũng tụ lại một chút.

“Cốc.... chủ....” Y gọi nam nhân trước mặt theo bản năng, tiếng nói kia vô cùng khàn khàn, trong đó lại xen kẽ sự do dự và thở dốc. Mà khi y thực sự hiểu rõ tình trạng trước mặt, mới thực sự cảm thấy hoảng loạn.

Nói là hoảng loạn cũng không đúng, hiện tại đáy mắt Chung Nghị phải nói và sợ hãi và tuyệt vọng mới đúng hơn, thân thể y rõ ràng nóng muốn chết, nhưng trong lòng lại một mảnh hoang vắng. Đột nhiên y nhận ra sai lầm của mình, cho dù cả thế gian có nhìn thấy hình dạng xấu hổ sỉ nhục này của mình, thì y cũng tuyệt không muốn làm bẩn người trước nửa phần.”

Trải qua một quãng thời gian ở chung, Từ Trinh đã sớm hiểu rõ trạng thái tự hồi của Chung Nghị, hắn cúi đầu thở dài, tiện tay ôm người này vào trong ngực, vài cái nhún chân đã đi vào căn phòng trong trí nhớ.

Nam nhân trong ngực run nhẹ, y kéo căng cơ thể, hình như đang dùng tất cả sức lực để đè nén hô hấp và sự thôi thúc của bản năng. Không phải lần đầu tiên Từ Trinh thấy bộ dáng này của y, chớ nói chỉ là trong lúc đi vội tiếp xúc quá chặt, vật cứng nóng hôi hổi đè ở trên đùi, kẻ ngu si đều biết đó là cái gì. Thực sự không biết rõ sao người này lại trúng thuốc, Từ Trinh thở dài nắm thật chặt cánh tay, nâng người vững vàng nghiêng về trước một chút, không tự chủ được bước nhanh chân hơn.

19. Chương 19: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [ngũ]

Editor: Sakura Trang

Căn phòng của Chung Nghị vẫn như cũ, một bàn một ghế một giường, vô cùng đơn giản, giản dị tự nhiên, gần như không có không khí của sinh sống.

Không hổ là xuất thân từ ám lâu — mỗi lần bước vào, Từ Trinh đều sinh ra cảm xúc như vậy.

Dọc theo đường đi, nam nhân trong lòng đều kéo căng người như khúc gỗ, cho dù lúc này bị đặt lên giường, cũng vẫn hơi giật mình thẳng người nằm ngang. Mí mắt y khẽ run, rõ ràng không dám mở, chỉ là mím môi, tựa đầu xoay sang bên cạnh, nhưng cố gắng thế nào cũng không thể điều khiển được chân tay di chuyển.

Nhìn lông mi nam nhân hơi ướt át, Từ Trinh thở dài khe khẽ, ánh mắt dừng một lát tại tấm màn hở ra, rồi lại chậm rãi lắc đầu.

“Tĩnh rồi sao?” Từ Trinh chậm rãi mở miệng, cố gắng để giọng nói thân thiết, nhu hòa. Nam nhân lại không phụ sự mong đợi của mọi người” mà cả người chấn động, a một tiếng như lời trả lời.

Cốc chủ giả nào đó liếc mắt, gặp người khó khăn mở mắt, vội vã thể hiện bộ dáng “thân thiết”, mỉm cười nói rằng: “Nguồn gốc của thuốc này, có mạnh mỗi không?”

Lau một cái mồ hôi thoáng qua trong đôi mắt đen kịt, Chung Nghị chớp chớp mắt, mở lần nữa thì đã không hề dao động, giọng nói lại dứt quăng, phảng phất như đang cố để thở, “Thuộc hạ... Vô năng, thỉnh cốc chủ...”

Hình như mỗi lần nhìn thấy người này, y đều đang cố gắng chịu đựng, Từ Trinh thực sự không nhìn nổi với bộ dạng như vậy, chỉ phải đi lên lướt nhẹ qua mắt y, thở dài mà nói rằng: Ta chẳng bao giờ hoài nghi đến người.”

Đây là một câu nói thật lòng, không liên quan đến trí nhớ của Dung Tình, là một trực giác không giải thích được, lại hết lần đến lần khác để một người từ trước đến giờ luôn cẩn thận như Từ Trinh tin tưởng vững chắc không chút nghi ngờ, thậm trí ngay cả việc dùng lý trí khách quan đi phân tích hẳn cũng chưa từng nghĩ đến.

Sự phát hiện này để Từ Trinh thực sự dở khóc dở cười, này không phải là tình tiết chìm non gì đó chứ, hẳn có chút bất đắc dĩ nghĩ, vẫn bất động như cũ nói: “Chỉ là lúc này như vậy, thuốc kia dù thế nào cũng phải hiểu rõ. Nhớ kỹ người không tự thích nam sắc, ta liền tìm cho người một nữ tử qua đây. Việc về sau thế nào, do suy nghĩ của người, nhưng cũng không cần quan tâm quá nhiều.”

Ngụ ý đó là, người mang đến cũng không phải xử nữ thuần khiết gì, người thích có thể tiếp tục gặp gỡ, không thích thì cũng không cần phụ trách gì.

Mới nói được chữ “nữ” nam nhân bên dưới đột nhiên run lên, đồng thời Từ Trinh nhận ra lòng bàn tay hơi ngứa, chắc là Chung Nghị mở to mắt, nhưng khi nói xong lại nhắm mắt lại. Đây hành động kì lạ khiến tâm trạng Từ Trinh khẽ động, hẳn bỏ tay phải đang che ở mắt Chung Nghị ra, nghiêm túc quan sát biểu cảm của đối phương.

“Tạ ơn phần thưởng... của chủ nhân.” Nam nhân vẫn nhắm hai mắt như trước, y nói thật chậm, vẫn là bộ dáng nói vài câu lại thở một chút, lại cố gắng không để cho bản thân phát ra một tiếng thở dốc, “Nhưng thuốc này... Được tính không mạnh... Thuộc hạ sẽ... Tự mình giải quyết, không cần làm lỡ... Cô nương khác. Còn xin chủ nhân...”

Nói đến chỗ này, nam nhân đột nhiên cắn chặt răng, y nắm chặt sang đan bên dưới, cả người kéo căng lên, đến nỗi nâng eo lên theo bản năng,co giật co giật từng đợt. Hô hấp Từ Trinh cứng lại, vừa muốn đi nhìn nam nhân trên giường, liền thấy đối phương đã hồi phục lại từng chút một, xoay người liền quỳ phục dưới chân mình.

“Nơi này không sạch sẽ, ngại bẩn mặt chủ nhân... Còn xin chủ nhân...” Động tác của nam nhân tuy rằng rất nhanh, tự mình đã dùng hết sức lực của bản thân, y nằm quỳ ở chỗ này, thân thể khô ngo co lại thành một đoàn, giọng nói không hề bình ổn, mà là càng lúc càng nhanh, đến nỗi không chế nổi sự run rẩy tràn ra một chút khóc nức nở khẩn cầu.

Tư thái như vậy không chỉ có hèn mọn, càng là thương cảm, trong lòng Từ Trình thở dài, không bao giờ... muốn để cho y phải buồn, chỉ đành phải rút tay lại, từ từ gật đầu.

“Như vậy, người hãy tự mình xử lý đi.” Suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu, “Xong việc hãy đến trong phòng ta, bẩm báo thực tế.” Dứt lời liền thả màn giường xuống, đi ra ngoài phòng.

20. Chương 20: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [lục]

Editor: Sakura Trang

Kèm theo tiếng bước chân rời xa, cửa gỗ “chỉ nha” một chút từ từ khép lại, Chung Nghị vẫn quỳ nằm ở chỗ này như cũ, cho đến khi Từ Trình đi xa, lúc này mới thả hơi ngã xuống giường. Bên trong yên lặng, một tiếng “Bịch” đặc biệt rõ ràng, giường của Chung Nghị vô cùng cứng rắn, y cũng đã quen, nếu là bình thường một chút như thế, tuyệt đối khớp xương sẽ không phát ra một tiếng vang. Chỉ là lúc này, toàn thân y yếu ớt, sóng nhiệt từng từng đợt cuộn lên trong người, rồi khi ngã xuống thì cảm giác y phục cọ lau vào người cũng đủ cho y run lên, co lại thành một đoàn.

Trong mắt tất cả mọi người, Chung Nghị là một người cứng cỏi cường đại, mà nam nhân như vậy, lúc này lại đang run run mà đi xuống dùng tay cố gắng cởi dây lưng trên eo. Tiếng thở của y hỗn hển, một động tác vô cùng đơn giản, lại tiêu hao hết tất cả tâm thần của y. Cuối cùng, nam nhân đơn giản bắt đầu kéo xé lưng tung, vừa có khe hở liền không kịp chờ đợi mà thò tay dò vào trong quần, điên cuồng mà ma sát thứ nóng rực giữa hai chân.

Tiếng nước ẩm ướt rất nhanh thì trở nên rõ ràng, trong tiếng thở dốc rối loạn thậm chí còn nghe rõ cả tiếng giường gỗ lắc lư, tiết khớp chưa cởi ra treo ở háng, bị vật cứng cao vót thành một cái lều, đỉnh đã kéo căng vải từ lâu, nhưng cực hạn lúc đầu, đang bị tay phải ma sát trên dưới mà không ngừng lan tràn, không tự chủ càng khắc họa rõ ràng hơn hình dạng vành nón.

“Ừ...”

Chẳng biết thủ dâm như vậy bao lâu, làm nữa cũng không kìm nén được bản thân, khi phát ra tiếng thở dốc thứ nhất, nam nhân thấy đến hơi thở cũng trở nên nóng hổi. Động tác trên tay càng thêm dồn dập cũng mang đến cho y sự giải thoát, ngược lại càng thêm khó có thể chịu đựng được, y co giết mà nắm đồ vật ướt nhẹp trên tay, nơi đó vô cùng sưng đau, không ngừng chảy ra dịch thể dâm mỹ ướt dính, nhưng vẫn không có dấu hiệu phóng thích.

Nơi khó có thể mở miệng giống như bị con kiến cắn, càng kích thích phía trước, phía sau càng có thể cảm thấy một cảm giác ngứa ngáy rõ ràng khó có thể chịu đựng. Y càng dùng sức cong hai chân, khi móng thịt rắn chắc hé ra một khe thì, tràng đạo không khống chế được co rúc lại, cầu khẩn được tiến vào và xỏ xuyên qua. Cảm giác như vậy hầu như khiến Chung Nghị phát rồ, tốc độ trên tay càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nặng, y thở hỗn hển rên rỉ, lại cho dù thế nào cũng không thể đạt đến cao trào.

Hạ thân nam nhân ướt thành một mảnh, phần lớn dịch thể bị bàn tay lau tại bụi cỏ, không chỉ có nhuộm ướt lông cứng rắn càng khiến bên trong khắp nơi đều dính thứ này. Dù có chậm chạp đến thế nào lúc này Chung Nghị cũng đã hiểu rõ, nếu như muốn giải thoát, nếu như muốn chấm dứt hiện trạng phiền lòng này, chỉ cố gắng kích thích cũng không có tác dụng. Chợt nhớ đến góc tường ở phòng ngoài có một cây gậy trúc, còn tồn tại một ít lý trí nam nhân cảm thấy thẹn muốn chết, nhưng không thể không cắn chặt hàm răng, dùng sức cố gắng muốn xuống giường.

Nhưng mà, bị tình dục xông đến nam nhân ý nghĩ không rõ đã quên y phục vừa nãy của mình, khẽ động như vậy, vãi vốc bừa bộn gần như cuốn y thành một đoàn, cả người bị vướng ngã quỵ về phía trước, khiến cho cuối cùng tiết khố cũng bị kéo rơi, lộ ra chỗ mỏng dù hơi ít nước so với chỗ đó nhưng lại có độ co giãn. Ván giường cứng rắn cọ đến đầu ngực, Chung Nghị than nhẹ, bản năng kẹp chặt hai chân, không nhịn được run lên. Từ lâu y phục của y đã bị mồ hôi làm ướt, hô hấp càng thêm ồ ồ, Chung Nghị cảm thấy thân thể của mình rõ ràng nóng như thiêu cháy, nhưng trong đầu lại lạnh một mảnh.

Chung Nghị nhắm chặt hai mắt, không ngừng nhắc lại mệnh lệnh cuối cùng Từ Trinh giao cho mình, y cắn chặt môi dưới. Vị tanh mặn khiến y thoáng thanh tỉnh một chút, nam nhân chậm rãi chống đỡ cơ thể mình, từng bước từng bước đi xuống giường. Chung Nghị lão đảo đi tới, mỗi bước đi giống như sẽ lập tức ngã xuống vậy, y phục bừa bộn bởi vậy mà rơi trên mặt đất, lộ ra thân thể tinh trắng của nam nhân. Mặt trời chiều ngã về tây, ánh sáng màu cam ấm áp chiếu từ cửa sổ vào, từng dịch thể trong suốt bị nhuộm sáng ngời, chúng nó trườn xuống, theo làn da rắn chắc từ trong bắp đùi chảy xuống mứt cá chân, ngay cả giữa móng đều có thể nhìn thấy nước bọt ướt át.

Tần suất nam nhân thở dốc càng ngày càng nhanh, từng giọt mồ hôi lớn chảy xuống cằm y, sau đó “Tịch tịch: một chút rơi trên mặt đất. Vị trí gây trúc cũng không coi là xa, nhưng Chung Nghị là cảm thấy giống như đi trăm năm vậy, thật vất vả đến được chỗ đó, bắp đùi vốn mạnh mẽ cũng đã không chịu nổi run rẩy.

21. Chương 21: Món Ăn Mặn Thứ Năm – Cục [thất]

Editor: Sakura Trang

“Gây trúc?”

Vừa khẽ vừa giống như thì thào tự nói lại giống như một tiếng sấm vang trong đầu y, rõ ràng là ngữ điệu cực kỳ quen thuộc lại hơi mang theo nghi hoặc, lại làm cho đầu gối Chung Nghị mềm nhũn, ngay cả gây trúc trong tay cũng không cảm nổi, cả người như muốn khuỵu xuống.

Tiếng thở dài ngắn nhỏ theo gió biến mất, chỉ trong giây lát, liền thấy một bàn tay nâng nam nhân lên, cái tay kia nhìn qua rất xinh đẹp, cũng không kém ấm áp mạnh mẽ, chẳng qua chỉ đúng dịp giờ tay ra, liền có thể vững kéo chắc người gần tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo kia lên.

Mở miệng nói ra cũng không phải ý của Từ Trinh, nhưng hẳn thực sự không khỏi trong lúc vô tình để lộ ra tiếng lòng. Nhưng coi như hẳn không hối hận, chỉ là nhìn thấy vẻ mặt nam nhân tuyệt vọng giống như tro nguội, bên trái giống như bị nhéo một cái.

Kìm nén hỏi lại câu kia, “Người cảm gây trúc muốn làm gì?” Ánh mắt Từ Trinh trượt một đường từ khuôn mặt Chung Nghị đến điểm nhỏ nâu đỏ trước ngực, không khỏi nuốt một chút nước miếng. Hắn nhìn lên trời, thật vất vả nhịn xuống xúc động muốn đi bóp, bức bách ánh mắt tiếng tục dờn xuống dưới, thẳng đến nhìn thấy vật vẫn nóng cũng vẫn nhỏ nước ở giữa hai chân nam nhân, lúc này mới chính thức ngừng hô hấp.

Hắn nghĩ, hẳn đã hiểu rõ cây gây trúc chết tiệt này để làm gì rồi.

“Người là tên vương bát đản chết tiệt, sao lại muốn làm tổn thương mình chứ!” Từ Trinh hung hăng liên miên cắn nhai, ở trong lòng lại thầm mắng. Thực ra hẳn vẫn luôn không có rời đi, lúc đầu thả màn giường xuống, là để người trước mắt này không nhìn thấy bên ngoài. Biết rõ thần trí Chung Nghị đã không rõ ràng, cho dù cường chống thần trí cũng không thể tỉnh táo như trước. Như vậy, hẳn chỉ là rời đi, tiện tay khép cửa gỗ lại tạo ra tiếng động, rồi sau đó không một tiếng động đi đến chỗ tối.

Đến nỗi không có tiếng bước chân đi xa, nhưng Chung Nghị không còn tinh thần rõ ràng để chú ý đến.

Hành động này của Từ Trinh ngược lại không phải làm chuyện mấy chuyện ác xấu xa, hẳn là lo lắng, rồi lại ngại quan hệ kỳ lạ trong lúc này với Chung Nghị. Hắn không người nam nhân cuqngx cõi ẩn nhẫn này mất tôn nghiêm bởi vì mình, mặc dù biết chỉ cần lên tiếng, người này cho dù có sỉ nhục lúng túng như thế nào, cung tuyệt không có một câu oán hận một chút không cam lòng. Quan trọng nhất là, bản thân còn đang

do dự, lại làm sao có thể nỡ ép buộc người này? Dù sao hắn cũng không phải cái tên Dung Tình kia, cho dù có lòng muốn lưu lại người này, cũng có thói quen cẩn thận, chú ý chuyện người tình ta nguyện. Mà để có lý do “người tình ta nguyện” tất nhiên phải là “tình”, mà không phải “trung” như bây giờ.

Nhưng mà hiện tại...

Nhìn thấy Chung Nghị từ mà giường đi ra, hắn vốn tưởng rằng người này đã lẩn qua lẩn lại xong, dự định đổi thân y phục đi tìm mình. Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ người vừa ra sân lập tức liền dùng khinh công chạy về thư phòng, không ngờ lại thấy chân nam nhân run rẩy, khó khăn đi về một góc không giải thích được.

Cũng chính là bởi vì những gì nhìn thấy khác xa những gì suy nghĩ, Từ Trinh mới tại lúc Chung Nghị đứng đến cây gậy trúc, ngu ngơ hỏi ra vấn đề thắc mắc trong lòng — đây cũng là rất ít thất bại lớn trong cuộc đời hoàn mỹ của hắn.

Nắm chặt nam nhân trong lòng, Từ Trinh lại thở dài, dưới tay của hắn trơn trượt, rõ ràng tất cả đều là mồ hôi của Chung Nghị, thấy nam nhân vẫn nhắm mắt như cũ, thâm trầm mà cắn môi đến thấm máu, trong lòng càng thêm mềm nhũn.

“Ta đến, được không?”

Ký lai chi tắc an chi, Từ Trinh đem cánh tay trái còn lại từ từ vòng qua dưới eo nam nhân, không nhẹ không nặng cầm cây thịt trụ trường đến nổ tung kia, mà giọng nó lại ôn nhu đến gần khuôn mặt kia, giống như đầu độc dùng đầu lưỡi liếm quanh vành tai, Cả người Chung Nghị run lên, so với trụ thể hơi mát mẻ khiến y thoải mái mà phát ra tiếng rên rỉ, y muốn có được càng sâu càng nhiều, nhưng chung quy lại cắn lại một chút, nhớ kỹ phía sau bản thân là chủ nhân của mình!

*Ký lai chi tắc an chi = Tương tự “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng”, việc đến một lúc nào đó tự an định, giống như đi qua cầu không thể đi chéo.

Y áp lực mà thở gấp thật to, cố gắng nghĩ để cho mình đứng vững, nhưng cuối cùng không tích nổi chút sức lực nào, chỉ có thể mềm yếu ở trong lòng Từ Trinh, mà run không chỉ có bản năng của tình dục, càng nhiều hơn là sự chán ghét sâu đậm với bản thân.

Từ Trinh không đành lòng Chung Nghị như vậy, rồi bây giờ lại không có cách nào khác, chỉ phải bế người lên, mà tay nâng cái mông kia giống như quấy rối mà trơn vào trong mông, trực tiếp đâm vào trong bí cảnh.

Bàn tay đầy nước.

Từ Trinh thật không ngờ, miệng huyết vốn khô khốc lại ướt rồi tinh rồi mù, chỉ hơi xoa nắn một chút, liền có thể phun ra dịch nước. Vô cùng thuận lợi mà trơn vào một ngón tay, tròng đạo mềm mại lập tức hút lấy, không kịp chờ đợi mà nhúc nhích co rút lại. Đầu nào cực nóng vô cùng, tùy ý khẽ động sẽ gặp vang lên tiếng nước ướt át, mà hộ pháp nào đó vốn còn liều mạng chống đỡ, liền tại chỗ ném mũ giáp mà rên rỉ, xoay eo muốn tìm kiếm tiền hơn một bước nữa.

Đoán rằng trước khi nam nhân xuống giường đã làm trơn trước, Từ Trinh cong lại cảm nhận trình độ mềm mại bên trong, suy nghĩ một chút lại thêm một ngón vào, thứ tách ra hai bên một chút, phát hiện bên trong không ngừng chảy ra dịch thể, lúc này mới ngồi ở trên giường, hôn một cái đôi môi chưa kịp khép của nam nhân.

Lại cũng không ngăn được Chung Nghị đang trong cơn tình dục, lúc này bị ngón tay trong cơ thể khiến cho ý loạn tình mê. Y vẫn duy trì tư thế bị chen vào, hai chân mở rộng đang ở trên đùi Từ Trinh, phía dưới thoải mái hấp lấy bàn tay của chủ nhân nhà mình, tự bản thân tại chỗ vận vẹo rút ra rút vào. Ngày thường Chung Nghị ẩn nhẫn, đáng đập bây giờ động tình lại phóng túng giống như làm lửa mất Từ Trinh, trong mũi hắn nóng lên vội vàng cúi đầu, đập vào mắt lại là nhất trụ kinh thiên trong bụi cỏ không ngừng chảy nước.

Hít sâu mấy hơi, cuối cùng ngụy cốc chủ vẫn không nhịn được, cắn một cái lên yết hầu nam nhân đang để lộ trước mặt mình. Chung Nghị ngửa đầu ra sau, há hốc miệng hô hấp, nước bọt không kịp nuốt xuống không ngừng tràn ra từ khóe miệng, theo cảm, tạch một tiếng rơi trên tử căn của Từ Trinh.

Từ Trinh đã nhẩn nhin lâu lắm rồi, từ lúc Chung Nghị trốn trong giường tự làm, hấn bị sức tưởng tượng phong phú và thanh âm đầy lỗ tai làm cho gần như tan vỡ, bây giờ lại đụng phải tình cảnh này, làm áo có thể chịu đựng được? Hấn kéo quần mình một phát, dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng được rút ngón tay của mình ra, nhấc nam nhân trong ngực lên thật cao.

Nơi thật vất vả mới được thoải mái đột nhiên mất đi an ủi, nam nhân lập tức không vừa lòng giãy giụa, mà vừa mới đụng vào vật nóng bỏng đang ngẩng cao lên, liền liều mình trầm xuống.

Chung Nghị theo bản năng muốn bị xỏ xuyên vào bên trong, nhưng Từ Trinh cũng không dám liều lĩnh chạy thật nhanh, hấn giữ chặt eo đang lộn xộn của nam nhân, khống chế liền đâm thẳng kích thích kích thích khiến cho tiểu huyết từ từ nuốt vào, từ từ thích ứng. Có lẽ bởi vì cẩn thận, hoặc bởi vì được bôi trơn đầy đủ, quá trình này vô cùng thuận lợi, mà khi nam nhân ngồi vào trong, cái mộng và thân thể bên dưới vững vàng hợp lại, hài người đều thoải mái thở dài.

Biết nam nhân bị dục hỏa quấy mãnh liệt, Từ Trinh ngừng lại một lúc, liền bắt đầu động, chẳng qua cũng không phải nhanh rút ra cắm vào, mà là nâng người lên một chút, sau đó mượn lực nơi eo, để vật nóng của mình ở bên trong từ từ di chuyển.

Ban đầu, Chung Nghị rất vừa lòng với tư thế này, y vô thức chạm vào cổ Từ Trinh, nhắm mắt lại động tình cảm nhận. Nhưng không bao lâu liền cảm giác còn chưa đủ, trầm eo xuống, ý muốn trụ thịt chen lấn càng sâu, đụng vào càng sâu hơn.

Đây là một dấu hiệu, nhắc nhở Chung Nghị đã đủ để chịu đựng toàn bộ, Từ Trinh nhanh chóng thở hổn hển, không kịp chờ đợi nâng cao thêm một chút, gần như là rút ra hơn phân nửa mới một cái chớp mắt nặng nề đè xuống, mà cái đụng này trực tiếp đụng chạm vào vị trí mẫn cảm nhất, không khác chút nào với trí nhớ.

“A!!!” Kích thích mãnh liệt khiến nam nhân ngẩng cao gào thét, vật cứng dưới quần gần như đụng đưa tại chỗ liền phun ra đậm đặc nhiệt dịch. Nhưng gần như chung quy là gần như, Từ Trinh sắc bén nhận ra được động tĩnh của người trong ngực, nhẩn tâm che lấy đỉnh nón.

Mặc dù, sau khi làm việc này chính hấn cũng không nghĩ ra, vì sao mình lại khốn khiếp như vậy.

Lại là một tiếng gào thét kinh người, Chung Nghị không ngừng lắc đầu, liên tục từ chối cùng khẩn cầu, đổi lấy chỉ là một lần lại một lần đụng sâu. Cao triều bị khống chế, khoái cảm do thống khổ và cao trào mang đến khiến Chung Nghị gần như trở nên điên cuồng, y kêu to, cho dù khàn giọng cũng như cũ không được ngó ngang đến. Đối một tư thế áp đảo người lên giường, Từ Trinh cũng giống như quên hết tất cả, hấn va chạm mãnh liệt người nam nhân dưới thân, mỗi lần đều đâm đến điểm sâu nhất mẫn cảm nhất nào đó, tiếng kêu mất khống chế bên tai giống như thuốc thôi tình cao cấp, để cho hấn như quên hết tất cả.

Mở miệng cắn lấy điểm nhỏ không tính là địa phương nhạy cảm của nam nhân đang đụng đưa trên dưới ở trước mặt, Từ Trinh ngậm trong miệng mút vào nghiền giày vò, Chung Nghị há to miệng co giật, mà địa phương kết hợp kia đột nhiên co rút kéo căng, buộc Từ Trinh nộ khí giới đầu hàng. Nhiệt dịch cọ rửa nội bích, đồng thời thấy vị trí bị giam cầm cũng lỏng ra, cả người Chung Nghị kéo căng, gần như thành một độ cong mạnh mẽ, thét to đạt được cao triều cao nhất. Nhiệt dịch sền sệt bắn rất cao, không chỉ bắn lên gò má và ngực của Từ Trinh, lại phun đủ ba lần, mà dừng đạo bao bọc lấy Từ Trinh cũng ngọ nguậy vô cùng, cũng chảy ra nồng đậm dịch mềm.

Nhưng mà vị trí kia hai người không có cách nào nhìn, coi như Từ Trinh có cảm giác, cũng tuyệt không phân rõ bên trong rốt cuộc lộn bao nhiêu loại thể dịch. Nhất là cảm giác lúc rút ra bên trong của nam nhân siết chặt lại tràn đầy độ co giãn, cùng với một lượng lớn nước thuốc trước đây không lâu bị hấn rút vào không biết bao nhiêu nữa.

22. Chương 22: Món Ăn Mặn Thứ Sau – Khởi [nhất]

Editor: Sakura Trang

Thức dậy hơi muộn so với ngày thường, theo lệ sống sờ nhìn nóc giường xa lạ một lát, rất nhanh liền bị khí tức dư thừa khiến hoảng sợ phục hồi tinh thần lại. Động tác tiếp theo chẳng qua theo bản năng mà thôi, Chung Nghị theo bản năng xoay người, nhưng không ngờ dưới eo mềm nhũn, cả người liền ngã xuống.

Một đôi tay ấm áp có lực kịp thời đưa tay ra, Từ Trinh cúi đầu thở dài, hần vũng vàng nâng eo nam nhân, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng dưới chân liền quơ quơ đầu. Đêm qua dọn dẹp cho người này xong, Từ Trinh nhìn rương quần áo trống rỗng nửa ngày không còn lời nào để nói, cuối cùng vẫn quảng luôn một món áo lót cuối cùng, khóa thân leo lại về giường.

Một bộ y phục ai xuyên cũng khó chọn, còn không bằng cùng nhau khóa thân cho xong — dù sao bản thân cũng có thói quen ngủ khóa thân.

Nhưng Từ Trinh đoán thế nào cũng không lường trước Chung Nghị sẽ giật mình như vậy, chân mông trên người tự nhiên trượt xuống, tách rời khiến gió lạnh lùa vào khe hở, khiến hần theo sinh lý rung mình một cái. Da thịt màu lúa mạch, bắp thịt rắn chắc, rõ ràng thế nào cũng không thể dùng từ điển lệ để hình dung thân thể này, nhưng khiến Từ Trinh cảm thấy vô cùng thèm khát, thậm chí muốn cắn một cái lên viên thịt nhỏ bởi vì nhiệt độ chênh lệch mà run rẩy đứng lên kia, sau đó ôm một cái người này vào ngực mạnh mẽ lắm.

Hần suy nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, chẳng qua không phải bởi vì dục vọng hoang đường trong đầu, mà là bởi vì quá không đành lòng nhìn nam nhân sau khi nhìn thấy mặt mình liền bất ngờ cứng đờ, bộ dáng không nhịn được run rẩy, khuôn mặt do ngủ ngon mà có chút hồng hào từng chút từng chút biến mất.

Giơ chân bao chặt quanh hai người, Từ Trinh ôm người vào trong ngực, cúi đầu hôn một cái lên tóc y. Chỉ qua một lúc, thân thể Chung Nghị đã lạnh như băng, cho dù ôm như vậy, cũng vẫn căng thẳng siết chặt như cũ, hoàn toàn không có dấu hiệu buông lỏng.

“Đừng cắn.” Giơ tay chạm vào cằm nam nhân, Từ Trinh dùng tay xoa xoa miệng Chung Nghị, chậm chậm thăm dò hai mảnh môi mềm hơi run rẩy, thử chạm vào hàm răng đang cắn chặt kia.

Cả người Chung Nghị run lên, cho đến lúc này y mới kịp phản ứng. Y hốt hoảng lùi khỏi cái ôm trong ngực của Từ Trinh, gần như là lăn một vòng liền ngã xuống giường. Một chuỗi động tác dù vô cùng hỗn loạn, nhưng hết lần này đến lần khác nhanh kinh người. Bên này trên giường còn chưa kịp hiểu chuyện gì, bên kia trên đất đã truyền đến tiếp dập đầu nặng nề.

“Thuộc hạ đáng chết!”

Tiếng dập đầu quả thực quá vang, coi như người gọn sóng không sợ hãi như Từ Trinh cũng bị dọa đến thiếu chút nữa nhảy lên.

Lúc này Chung Nghị đã sớm không để ý đến việc mình có xích lô hay không, y quỳ rạp trên đất, từng cái từng cái dập đầu thật mạnh trên mặt đất. Cái trán vốn sáng bóng không bao lâu liền rịn ra máu tươi, mà Chung Nghị cứ coi như đầu không phải của mình vậy, càng dập đầu càng vang, càng dập đầu càng nặng. Dưới nắng sớm, dấu vết đêm qua lưu lại cuối cùng cũng không che dấu chút nào hiện ra, bắt đầu từ cằm cổ đến eo – mông – đùi, trên người nam nhân tất cả đều là vết hôn – dấu răng tím tím xanh xanh.

Những màu sắc chói mắt kia thật giống như quảng Từ Trinh một cái tát, hần mạnh mẽ tỉnh hồn, một phát liền lôi nam nhân đang không ngừng lẩm bẩm “Thuộc hạ đáng chết” đứng dậy.

Lo lắng sau khi Chung Nghị tỉnh táo sẽ cảm thấy lúng túng, đồ lót được treo ở đầu giường trước khi ngủ lúc này lại trở thành công cụ cầm máu nhanh gọn nhất. Nhìn vãi vốc từ từ nhuộm đầm máu tươi, trong lòng Từ Trinh buồn rùn, hần vừa muốn lên tiếng an ủi, nhưng ở thời điểm nam nhân vừa định làm ra động tác liền tức giận.

Trợn mắt nhìn nam nhân bị mình lôi kéo nửa người nhưng vẫn có ý muốn tìm chết như cũ, Từ Trinh tức giận quát lên: “Ồ trong mắt ngươi ta chính là người không phân rõ thị phi như vậy, rất tốt!”

23. Chương 23: Món Ăn Mặn Thứ Sáu – Khởi [nhị]

Editor: Sakura Trang

Có lẽ là từ sau hôm đó, Từ Trinh liền chưa từng nghiêm nghị với y như vậy, đôi Chung Nghị mềm nhũn thiếu chút nữa lại ngã xuống, lại bị người luôn giữ cánh tay mình nhắc lên, trực tiếp ném lên giường.

Giường của Chung Nghị trừ gỗ, chỉ có tầng đệm mỏng không đáng kể, mới ngủ nửa buổi tối mà Từ Trinh như cảm thấy như sắp chết đến nơi, lúc này hần tiện tay ném một cái, nghĩ cuối cùng vẫn nhớ thu sức lực, cũng vẫn va chạm khiến nam nhân phải kêu lên đau đớn.

“Ngớ ngẩn cái gì, còn không nằm xuống cho ta!” Từ Trinh có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn giả vờ một bộ dáng hung dữ, chẳng qua chỉ trừ một câu lúc ban đầu kia, về sau hiển nhiên đã mất sự tức giận lúc đầu. Hần đứng ở mép giường, chỉ chỉ chần mỏng bên cạnh, thấy nam nhân mím môi, lại cứng rắn che lại, lạnh lùng nói: “Quy củ trong cốc, chẳng lẽ quên rồi?”

“Thuộc hạ không dám!” Lời này của Từ Trinh tuyệt đối không nhẹ, Chung Nghị cả kinh nhảy lên, lại bị Từ Trinh đã chuẩn bị từ trước qua loa ấn trở về.

“Ta bảo được dậy chưa? Nhìn ta, nằm xuống!” Dứt khoát đặt móng ngồi trở về bên mép giường, vẫn điệu bộ nhìn từ trên cao xuống nhìn về phía nam nhân đang nằm rúc trong chăn không dám cử động, nhưng ngoài ý muốn phát hiện khuôn mặt vốn có nhợt nhạt có chút xanh trắng, lúc này lại không giải thích được nổi lên đỏ ửng...

Sẽ không phải sốt chứ...

Nhớ đến đêm qua bao ngược không kiềm chế được, trong lòng Từ Trinh lạnh lẽo, vốn tưởng rằng kế thừa trí nhớ mình sẽ không bị ảnh hưởng, hôm nay xem ra hình như cũng phải vậy. Bình tĩnh nhìn quét qua những dấu vết dù có che nhưng cũng không giấu hết được trên người nam nhân, trong lòng Từ Trinh liền mềm nhũn, ngay cả cơn tức vừa nãy cũng hoàn toàn tan thành mây khói... Aizz, những cái này còn rắc rối hơn cả những chuyện nhỏ đời trước nhiều...

Hai đời cộng lại Từ Trinh cũng không chột dạ như vậy, hần giơ tay lên sờ trán Từ Trinh, nhưng còn không chạm vào đã kinh ngạc phát hiện, tầm mắt nam nhân hình như có một chút kỳ lạ nhìn vào một nơi.

Mình?

Không đúng... Hình như là...

Theo ánh mắt của Chung Nghị, Từ Trinh ngây ngốc cúi đầu xuống, lúc nhìn thấy thân thể xích lõa của mình đập vào ánh mắt, đầu óc không khỏi ngưng hoạt động một lúc, tiếp theo lại thấy buồn cười.

Trên đời sao có người lại đầu gối thành cái đức hạnh này? Mình xích lõa thì không xấu hổ, nhưng nhìn người khác lại sẽ đỏ mặt.

Có chút đau lòng nhéo gò má của nam nhân, không mềm, không thể nào so sánh với những người đời trước, nhưng ngoài ý muốn lại khiến hần muốn ngừng không được. Phát hiện nhiệt độ trên mặt nam nhân hình như có khuynh hướng lên cao, trong lòng Từ Trinh lại xấu xa một chút tăng thêm chút lực. Hần hạ thấp người hơi xích lại gần, lời nói tràn đầy ý không tốt, “Thế nào, đêm qua nhìn cả một đêm, bây giờ nhớ đến mới thấy ngượng ngùng hay sao?”

Hài lòng nghe thấy hô hấp nam nhân cứng lại, nghe nữa... Nhưng không có cái gì.

“Hít thở!” Nhất thời Từ Trinh tối mặt, ở trong đầu nguyên rửa Dung Tình một ngàn một vạn lần mới bớt giận, nhưng là vẻ mặt đã thay đổi vô số lần.

Dĩ nhiên, cái người được tự trách hối hận tự nhiên là không để ý đến, nếu không lúc trước y bị Dung Tình dày vò qua không ít, giờ phút này tất nhiên đã phải thăng cấp tâm tình bất định của “cốc chủ” kia lên hết mấy cấp bậc.

Hai người đều có suy nghĩ riêng, nhất thời trong phòng không có động tĩnh. Vẫn là Từ Trinh phục hồi tinh thần trước, hần buông hai đầu ngón tay quên ở trên mặt nam nhân, cẩn thận xoa một lúc, thấy đầu ngón tay hồng hồng mờ dần, mới than thở đổi một đề tài, “Chuyện hôm qua đã có manh mối chưa?”

Ngoài miệng hần nói như vậy, nhưng vẫn ngăn nam nhân định đứng dậy, Chung Nghị cứng đờ theo lực đạo của Từ Trinh lùi vào trong, cho đến sắp sát vách tường mới, mới người lên giường sau ôm lại, cùng đắp chung một tấm chăn mỏng. Hai người ngực dán ngực, so với Chung Nghị, cơ bắp của Từ Trinh đơn bạc hơn không ít, nhưng càng cất giấu lực lượng khó có thể tưởng tượng.

“Thế nào, hoàn toàn chưa?” Có lẽ là thấy người không trả lời, đoán được phân nửa Từ Trinh vẫn hỏi.

Mặt Chung Nghị căng thẳng như nham thạch, y rũ mắt, thẳng tắp nghe Từ Trinh nói, im lặng hồi lâu mới thấp giọng nói: “Thuộc hạ vô năng, mời cốc chủ trách phạt.”

Vỗ một cái sau lưng nam nhân tỏ vẻ trấn an, nhưng trong lòng Từ Trinh âm thầm cau mày, lấy thực lực của Chung Nghị, người có thể tránh tai mắt của y mà bỏ thuốc ở trong cốc này có thể đếm được trên đầu ngón tay. Minh thì không nói, phụ thân kia của hần cũng là chưa bao giờ cầm thuốc hạ đến chơi đùa... Nói lại, chẳng lẽ chỉ là một cái ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ trong cốc này có người ngoài?

Không biết. Ai cũng bảo, vụ cốc ở trong Y cốc, coi như đoán được vụ cốc trong truyền thuyết ở trong Y cốc, nhưng muốn vào phải phá giải mê vụ dày đặc tầng tầng trận pháp vây bên ngoài cũng tuyệt không dễ dàng. Không nói chi là sau đó, khắp nơi ẩn giấu ảnh vệ của Âm lâu.

Trượt một đường từ cánh tay đến cổ tay của nam nhân, Từ Trinh lẳng lặng nghe một hồi, cuối cùng than thở xiết chặt lấy người này. Quả nhiên, được liệu loại đồ chơi này sau khi hết tác dụng liền không tra được, đem qua trước khi làm sao không nhìn trước một chút chứ? Đoán chừng là vẫn không có thói quen làm thầy thuốc đi...

Từ Trinh bĩu môi, tóm lại là sẽ không phải Chung Nghị tự hạ — biết rõ tính cách nam nhân nguy cốc chủ vô cùng tin tưởng điều này không nghi ngờ.

Không để ý, Từ Trinh ôm Chung Nghị trở mình, trong lúc nhất thời hai người mặt đối mặt, thành một vị trí một trên một dưới. Mà lúc ý thức được điều này, hần đã ôm eo của người ta giở trò nửa ngày, còn là càng sờ càng vượt qua, càng sờ càng nguy hiểm. Chỉ đáng thương tăng đá không dám động đây kia, chỉ có thể nín thở nằm cẩn thận trên người chủ tử, mặc dù da đã hồng thành một mảnh, cũng còn cố gắng duy trì biểu cảm của bản thân, chỉ có nhìn kỹ mới nhìn ra biểu cảm thẹn thùng khó xử, còn có càng nhiều là lúng túng và thất thố ưu tư.

24. Chương 24: Món Ăn Mặn Thứ Sáu – Khởi [tam]

Editor: Sakura Trang

Về mặt như vậy, mấy tháng này rõ ràng liên tiếp được thấy, vẫn như cũ khiến Từ Trinh cảm thấy mới lạ. Hần đột nhiên nổi lên lòng chơi đùa, cong ngón tay không không an phận trượt dọc theo xương sống, dừng ở xương cột một lát, cuối cùng chui vào khe mông, khó khăn lắm mới dừng trước huyết khẩu.

Hành động này khiến Chung Nghị giật mình một cái, thiếu chút nữa tuột từ trên người Từ Trinh xuống, mà về mặt bởi vì nín thở mà ửng đỏ cũng trở nên ảm đạm trong nháy mắt.

Cùng lúc đó chuyện cực kỳ bất đắc dĩ xảy ra, Chung Nghị theo bản năng kháng cự trực tiếp đưa đến bắp thịt co rút lại, bên trong bờ mông bên chắc kia kéo căng, liền như vậy kẹp lấy ngón tay Từ Trinh, để cho y đẩy vào cũng không được mà rút ra cũng không được. Từ Trinh dừng một chút, hần trừng mắt nhìn, còn chưa có quyết định tiến hay lùi, Chung Nghị cũng đã từ từ thả lỏng, thậm chí điều chỉnh xong tư thế và hô

hấp, để cho mình có thể nằm sấp vững vàng đồng thời, cố gắng hết sức giảm bớt sức nặng cho người dưới thân.

Cố gắng vụng về như vậy cũng không khiến Từ Trinh sinh ra nửa điểm chán ghét, ngược lại vừa đau vừa đắng, hận không thể ôm cái người nam nhân không biết đối xử tốt với bản thân này vào trong ngực hung hăng xoa. Cuối cùng đành phải thăm than một tiếng, giả vờ nhẹ dăm dăm nhẹ đầu ngón tay khép lại huyết khẩu, đợi hân hơi hơi bị đẩy ra, lại xoa từng vòng từng vòng.

“Khó chịu sao? Đêm qua có phải làm hơi quá không?” Nhớ đến vị trí sưng đỏ mà trước khi ngủ đã bị mình lục lọi, Từ Trinh nghiêng đầu đi, dùng môi đụng một chút lên vành tai.

Chung Nghị khẽ run lên, thật lâu mới nhớ đến định phủ nhận, nhưng bởi vì chôn đầu trong gối, tiếng nói khó tránh khỏi hơi khó nghe. Từ Trinh cũng không bắt buộc y, chẳng qua là lấy được cao tùy tiện đào một chút, cho đến khi ngón tay có vẻ hơi lạnh lẽo chen vào bên trong, bắt đầu xoa bóp ở bên trong nam nhân mới khó chịu “ừ” một tiếng.

“Quả thật có chút bị thương.” Có ý tránh khu vực nhạy cảm, Từ Trinh đương nhiên biết rõ, đây cũng không phải thanh âm động tình gì. Một tay hân vuốt bên nội bích mềm mại bên trong, vô cùng cẩn thận mở được cao, một tay khác thì trấn an xoa tóc to cứng rắn của nam nhân, để khiến y không để tâm vào vị trí đáng sau ngày càng trơn trượt lúng túng kia.

“Hôm qua người bị trúng được, nhưng mà chỉ thể thôi.” Từ Trinh nhàn nhạt giải thích, nhận thấy hô hấp của nam nhân dừng lại giữa chừng bởi vì nửa câu đầu, vội vàng tăng nhanh tốc độ nói, “Nhưng mà thật sự hại người như vậy, nên là người vốn thanh tỉnh ta đây.”

Giống như nghĩ đến điều gì, hân chậm rãi rút ngón tay bên trong ra, nhẹ nhàng xoa một lát, lúc này mới giơ lên đầu ngón tay nhìn vẫn nhiễm chút ửng đỏ như cũ, trong lời nói không khỏi có chút tự giễu, “Nói tới nói lui, ta mới là đồ vô sỉ lợi dụng lúc người khác gặp nguy.”

“Không liên quan đến cóc chủ!” Lời này đối với Từ Trinh không chút đau ngứa, nghe vào trong tai Chung Nghị lại như tiếng nổ vậy. Y hoảng sợ vọt lên, nhưng vì sức nặng trên eo chỉ đành phải khó khăn cố gắng thẳng người, nói chuyện lời nói đều có chút không lưu loát, “Tất cả đều là do lỗi của thuộc hạ! Là thuộc hạ vô năng trúng ám toán, là thuộc hạ vô sỉ câu dẫn cóc chủ... Là, là thuộc hạ... Thuộc hạ...”

Nói đến lời cuối cùng, nam nhân không khỏi xấu hổ nhắm mắt lại, tiếng nói cũng càng ngày càng nhỏ, y nói lung tung, nhưng cũng không trấn an được Từ Trinh nửa điểm, ngược lại khiến cho lửa giận thật vất vả mới lắng xuống kia phanh một cái lại bùng lên lần nữa.

“Không biết xấu hổ ngồi trên người ta vắn eo khoe mông?!” Từ Trinh chợt dè người xuống dưới thân, dùng sức dè cái đầu muốn ngẩng lên, “Chung Nghị! Vũ nhục này là cho người hay cho ta?!”

Hàn ý lan tràn nhanh chóng thấm vào người, sát ý đột phát để cho Chung Nghị gần như muốn rút chủy thủ dưới gối ra, nhưng nhớ đến thân phận đối phương lại lập tức thả tay ra.

Đã sớm biết sau đêm đó cóc chủ thay đổi, nhưng không biết lại trở nên càng to lớn như vậy, lớn đến làm cho người khác kinh hãi!

Chung Nghị ngơ ngác nhìn nam tử tuấn mỹ giống như thần ngồi trên người mình. Rõ ràng cùng tóc xỏa tung, không mảnh vải che thân, nhưng không thấy nửa phần chật vật cùng bất nhã, mà uy áp kia phẳng phất giống như có ý thức, từ trong dần dần lan ra xung quanh, so với bất lần nào lúc trước càng thêm mãnh liệt, càng chấn nhiếp lòng người.

Nếu như biết lúc này Chung Nghị có ý nghĩ như vậy, mà chính ý nghĩ như vậy khiến y quên cả giải thích, nhất định Từ Trinh sẽ tức giận đến khóe miệng rút gân. Nhưng mà hân cũng không có thuật đọc tâm, kết quả tự nhiên chỉ có thể nổi giận, thậm chí còn không chú ý đến tình huống nam nhân đã nhìn mình ngáy người, không có chút thương tiếc nào găm lên môi vừa mới bị cắn phá.

Từ trước đến giờ Từ Trinh đều là người tự mình thích công thành chiếm đất, phát giác khuyên bảo ôn hòa không có tác dụng, tự nhiên quả quyết thay đổi cách thức. Đầu lưỡi mềm mại kia không tốn chút sức nào liền cạy đôi môi ra, trực tiếp lướt qua khe hở kẽ răng đi vào trong miệng cương quyết chui vào.

Hàm trên, hàm dưới, ngay cả chỗ sâu trong cổ họng đều bị liếm qua từng chút, lúc này Từ Trinh cũng không có nửa điểm quan tâm, chẳng qua không chút thương tiếc giữ lấy sau đầu nam nhân, buộc y há miệng chịu đựng bản thân một lần lại một lần gây khó khăn, hoàn toàn không thèm để ý đến nước miếng trong suốt bởi vì không thể nào nuốt mà không ngừng tràn ra.

Cho đến khi Chung Nghị gần như ngạt thở, Từ Trinh mới thả người ra, vẫn giữ nguyên tư thế nhìn xuống từ trên cao như cũ, hung ác nói: “Lão tử còn không chê ngươi mà ngươi dám tự chê mình trước? Nghe đây, nếu muốn, ngươi chính là người của Dung Tình ta! Mà người của Dung Tình ta, quyết không cho phép tự làm mình bị thương, tự coi nhẹ mình!”

25. Chương 25: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [nhất]

Editor: Sakura Trang

Lời độc ác tạm dừng lại, nhưng so sánh với Chung Nghị đang ngây ngẩn cả người, Từ Trinh đơn giản hỏi hận đến ôm đầu. Đầu tiên không kể đến việc mình quyết định như nào, sao có thể dưới tình huống chưa hỏi điều gì, chỉ dựa vào sự kích thích mà tự tiện giải quyết định cả đời người khác như vậy chứ?

Đúng vậy, cả đời.

Từ Trinh biết, mình chẳng qua chỉ nói một câu, người nọ nhất sẽ đồng ý với hần cả đời. Cũng không biết từ lúc sáng sớm đêm đầu tiên, người nọ đã tự nhiên mà gìn giữ thân thể của mình.

Ở trong nhận biết của Chung Nghị, đồ vật chủ tử chạm qua liền vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về chủ tử, cho dù sau chuyện không bị xử tử, cả cuộc đời này cũng tuyệt không để người khác chạm vào. Bởi vì như vậy sẽ làm bản chủ tử, làm bản người nam tử như giẫm chân trên đám mây kia.

Mà Từ Trinh, dĩ nhiên không biết ở trong này ẩn giấu cái “hiểu lầm xinh đẹp” gì. Lời hần nói ra không thu về được, dứt khoát quyết định thuận theo tự nhiên. Quan trọng nhất là, lúc ban đầu lần đầu tiên hần có thể coi là “cục diện rối rắm Dung Tình lưu lại”, hôm nay nhưng thật ra là tự mình làm... Đúng như lời Chung Nghị nói vậy, hôm đó hần nhưng rất thanh tĩnh, tất cả những việc làm đều do bản thân tự nguyện, không chút nào oán được người ngoài nửa điểm.

Trách nhiệm là nhất định, dù cho đối phương không để ý... Ách...

Đỡ trán mình, Từ Trinh đột nhiên cười khổ không nói nên lời. Mình rốt cuộc đang nghĩ gì, để ý hay không để ý có quan hệ gì? Hần Từ Trinh kiếp trước có loại nào bạn chần gối mà không có, đang hoàng thừa nhận mình động tâm với một tác đá lớn ngây ngô ngốc nghếch thì có gì khó khăn chứ?

“Cốc chủ?” Có lẽ nhìn đến động tác của Từ Trinh, Chung Nghị đứng sau lưng hần hơi dừng một chút, cuối cùng vẫn bước lên nửa bước, không xác định lắm hỏi: “Cốc chủ nhưng là cảm thấy mệt mỏi, trong phòng bếp mới làm bánh ngọt, có muốn thuộc hạ lấy đến hay không?”

Từ Trinh sững sờ một lát mới nhớ đến, trong phòng còn có một người như vậy, hần nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhìn thấy ánh nắng rực rỡ chói mắt bên ngoài, dứt khoát ném bút lông trong tay, giơ tay lên nắm lấy cánh tay nam nhân.

Chung Nghị vốn nghiêng người về phía trước, không kịp đề phòng bị người kéo một cái, thiếu chút nữa ngã vào trong ngực Từ Trinh. Y khẽ động, theo bản năng trầm người duy trì thăng bằng, nhưng lại bởi vì động tác táo bạo của Từ Trinh mà hình thành một tư thế cổ quái mà chặt vật.

“Cốc... cốc chủ...” Cho đến giờ phút này, Chung Nghị mới ý thức được là Từ Trinh muốn kéo y ngã xuống. Mà lúc này y đã hoàn toàn đứng vững, lại ngã xuống nữa quả thật làm bộ quá mức, chỉ đành phải lúng túng khom người, cầu nguyện cốc chủ có thể kéo một cái nữa.

Từ Trinh hoàn toàn bị bộ dạng ngu ngốc này làm cho buồn cười, ở trong trí nhớ của Dung Tình, người này mặc dù ít lời một chút, lúc xuất thủ cũng không thiếu ác độc, ở trong cốc cũng coi như nam nhân đáng tin số một số hai. Thế nào trước mặt mình, lại như trở thành một tên ngốc nghếch vậy?

Đánh giá nam nhân trước mặt từ trên xuống dưới, cho đến khi trên da nam nhân xuất hiện mấy phần mây đỏ, lúc này Từ Trinh mới nuông chiều giật giạt cánh tay. Lần này hắn cũng không có dùng sức, nhưng mà nam nhân “vô trang đầy đủ từ trong đến ngoài” lập tức ngã xuống, tốc độ kia nhanh giống như có người đẩy một cái từ đằng sau, còn kém ngã cả người lên đùi Từ Trinh.

Đây là cái tật xấu gì, Từ Trinh dở khóc dở cười đỡ người đứng lên, chậm rãi xoa xung quanh xương hông. Hắn lại không điếc, tiếng va chạm lớn như vậy, sao có thể không nghe thấy được?

“Từ sau việc đó, cũng đã có mấy ngày rồi đi.” Hôn một cái lên mi tâm nam nhân, Từ Trinh ung dung lên tiếng. Tiếng nói của hắn rất êm tai, kết hợp với những động tác ái muội kia, tăng thêm mấy phần tình sắc nhàn nhạt. Mà Chung Nghị tất nhiên chú ý đến, y do dự một chút, mới chậm rãi gạt đầu một cái, “Đã sáu ngày.”

26. Chương 26: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [nhị]

Editor: Sakura Trang

Không ngờ người này lại biết điều đến mức độ này, Từ Trinh sưng sốt một lát, dở khóc dở cười lắc đầu một cái. Hắn cúi người ngậm lấy đôi môi đang hé mở của nam nhân, vị trí kia rõ ràng rất dày, nhưng cắn lại mềm mại bất ngờ. Trong lòng Từ Trinh động một cái, ngậm môi dưới lại liếm lại mút, cho đến khi chỗ kia đỏ hơi sưng lên, lúc này mới đem đầu lưỡi đưa vào khoang miệng đã sớm hé mở kia. Từ đầu đến cuối, Chung Nghị không có chút phản kháng nào, chẳng qua đảm nhiệm vị trí để cho cốc chủ cướp đoạt, công thành chiếm đất, chỉ có thỉnh thoảng mới dùng đầu lưỡi thử dò xét đáp lại.

Thanh âm ướt át rõ ràng truyền vào trong tai hai người, Từ Trinh cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại kia không ngừng đi sâu vào, đào xới khắp nơi không bỏ lỡ chỗ nào. Nước miếng bị kích thích nhanh chóng bài tiết nhiều hơn, chỉ là vừa tích trữ không lâu liền bị đầu lưỡi cổ họng mang đi. Chung Nghị cố gắng nuốt nước miếng trong miệng, toàn thân y như nhũn ra, cũng không nhịn được nữa đặt sức nặng toàn thân lên đùi Từ Trinh, nếu không phải đằng sau có người giữ chắc hắn cũng đã tê liệt đến ngã lên bàn đọc sách ở đằng sau.

Cuối cùng một luồng chỉ bạc chảy từ khoe miệng ra, bởi vì không nói nên lời, Chung Nghị chỉ có thể phát ra tiếng “ô ô”, y chưa bao giờ cảm thụ nộ hôn như vậy, chỉ cảm thấy đầu lưỡi linh hoạt kia như muốn liếm lần mỗi một chỗ trong miệng của mình, để cho cả người y như nhũn ra, nóng ran vô cùng. Mà khi thứ mềm mại kia len vào chỗ sâu bắt đầu câu lấy tuyến thể nhỏ nhỏ, càng làm cho y không ngừng run run co rút.

Lúc này, miệng Chung Nghị đã mở lớn nhất, nước miếng dính đầy cảm y, không nhanh không chậm chảy xuống theo cổ, rất nhanh nhiễm ướt vạt áo trước ngực, mà Từ Trinh chỉ liếc mắt giữ lấy sau đầu Chung Nghị, ở khoang miệng không ngừng trào ra chất lỏng không kiêng dè chút nào khuấy sâu đi vào.

Người nhận lấy nộ hôn của Từ Trinh không có mấy trăm cũng có mấy chục, bên trong không thiếu kinh nghiệm phong phú, kỹ xảo cao minh, nhưng hắn cảm thấy không cái nào có thể so với giờ phút này. Ôm nam nhân còn cao trắng bền chắc hơn, còn có khí khái nam nhân hơn so với mình vào trong ngực, mà người nam nhân này không chỉ không phản kháng, còn vô cùng thuận theo mở ra thân thể mình, rõ ràng vô cùng không lưu loát vô cùng khấn trương, nhưng lại đè nén tất cả mặc y hắn hành động. Tư thế như vậy không chỉ có thỏa mãn thật lớn lòng chinh phục cổ hữu của một nam nhân, thậm chí còn kích thích hoàn toàn một chút ác thú vị mà Từ Trinh vốn định giấu ra.

Hoặc là nói, hắn cảm thấy chuyện đến bây giờ mà mình còn chưa động thủ, liền thật quá xin lỗi bản thân.

Từ Trinh âm thầm câu dẫn khoe miệng, hắn cương chiều cả chóp mũi nam nhân một cái, cuối cùng ở lúc nam nhân không thở nổi mới nói lỏng y ra. Vừa được giải phóng, Chung Nghị liền hoàn toàn mềm nhũn

trong ngực Từ Trinh, y há to miệng hô hấp, da đỏ giống như muốn thiêu cháy vậy, thậm chí ngay cả nước miếng trượt đến cổ kia cũng không quan tâm, mặc nó chảy xuống dưới, ướt cả đầu vú.

Ánh mắt hơi liếc một cái, nụ cười Từ Trinh cứng lại, không khỏi nhìn cảnh tượng bên trong theo vạt áo Chung Nghị phân tán. Đầu vú màu nâu kia giờ phút này không ngờ hơi ngẩng cao, tuy còn không coi là đặc biệt rõ ràng, nhưng dưới tác dụng của ánh nước, tỏ ra phá lệ xinh đẹp. Ngực cốc chủ đột nhiên cảm thấy miệng khát cực kỳ, hần hút khoe miệng nam nhân một cái, không ngừng mút vào cam lộ lưu lại, quá mức đến nỗi lúc chia lìa còn có thể nghe thấy tiếng “Ba”, khiến cho nam nhân thật vất vả mới khống chế được hô hấp vội thở gấp mấy hơi lớn.

“Vết thương lành sao?” Cùng bình ổn hô hấp, lúc này Từ Trinh mới dùng tay áo xoa xoa cảm ướt nhẹ của nam nhân. Mà chỉ không qua bao lâu, liền không nhìn được vạt y phục kia càng rộng ra, cùng dùng đầu ngón tay phác họa cơ ngực rõ ràng. Bởi vì hô hấp, ngực nam nhân phập phồng, so sánh với lúc vừa nãy, lúc này thông thả không ít, nhưng hiển nhiên là cố gắng kìm nén, mà không phải thuận theo tự nhiên.

Tinh lực phần lớn chia đến chỗ khác, Chung Nghị nhất thời không kịp phản ứng, mà chờ y nghe trong tai, lại không khỏi khó hiểu. Nhận ra được nam nhân nghi ngờ, Từ Trinh lại không có mở miệng tiến hành giải đáp, ngón trở móc lấy vạt áo kia một đường đi xuống, xảo diệu lộ nửa bên xiêm áo rời rạc của Chung Nghị. Đến khi làn da hoàn toàn bại lộ ở trong không khí, nam nhân mơ hồ rung mình một cái, y có chút co quắp nhìn ngón tay chậm chạp chuyển động của cốc chủ, có lẽ là cảm thấy không ổn, lại cứng rắn di chuyển tầm mắt.

Từ Trinh cười nhẹ, liếm liếm nơi tròn tròn nổi lên kia, đợi đến sau khi hô hấp nam nhân cứng lại là thở gấp liên tục, đầu ngón tay mới đưa vào nhẹ nhàng gầy ra.

27. Chương 27: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [tam]

Editor: Sakura Trang

“Nhũ đầu của nam nhân rất ít sẽ nhạy cảm như vậy.” Cùng làm ướt hai cái thịt viên, Từ Trinh xoa xoa thân thể đột nhiên cứng còng bởi lời nói của mình, cũng không tiến thêm một bước gặm lấy cái điểm nhỏ kia. Bàn tay ấm áp từng chút từng chút nắm lấy eo căng thẳng của nam nhân, tựa như cưỡng ép giữ thân thể nhanh chóng lạnh xuống kia vào trong lòng mình, Từ Trinh dùng miệng môi ma sát cảm và cổ nam nhân, an tĩnh cảm nhận một chút run run không kiềm chế được kia, cho đến khi nam nhân rử mí mắt xuống, ý đồ che giấu sự chán nản sỉ nhục, lúc này mới than thở mà buông lỏng, ôn hòa đi hôn đôi môi mím chặt kia.

“Cũng không phải muốn bắt nạt người, làm nhục người.” Xiết chặt cánh tay vòng ở thắt lưng nam nhân, kéo thân thể bởi vì buông lỏng sức mà theo bản năng lui lại. Từ Trinh nhẹ nhàng ngậm lấy mí mắt khép lại, cảm giác được nó hơi run run, liền làm nụ hôn sâu thêm một chút. Có lẽ bởi vì giọng nói ôn hòa của y, có lẽ bởi vì động tác trấn an lòng người, nam nhân cứng ngắc buông lỏng một chút, nhưng ở lúc mở mắt liền nín thở.

Từ Trinh thấy vậy không khỏi cười thành tiếng, tiếng cười kia rất thấp rất nhẹ, cũng không tránh được mang theo mấy phần thương tiếc và đau lòng. Hần giơ tay nắm thứ xinh xắn trước ngực nam nhân, đầu tiên là đè lại sau đó nắn vặn chuyển. Run rẩy vừa hồi phục lại rất nhanh bị kích thích, thậm chí bởi vì đau, nam nhân theo bản năng giương cao ngực lên, gằn lại, nếu không phải phần cắn chặt hàm răng ản ản kia, tư thế này gần giống như đang chủ động nghênh hợp.

“Nơi này,” không buông sự giam cầm nơi tay, Từ Trinh gần như kéo vặn nơi yếu ớt kia đến trình độ cao nhất, “Đau không?”

“Thuộc hạ không... Ngô!” Trả lời của Chung Nghị hiển nhiên là theo thói quen, nhưng mà Từ Trinh đã sớm ngờ tới nên y chưa nói hết đã bấm mạnh một cái, chợt đem câu trả lời phủ định kia cắt đứt.

“Đau không?” Trong ôn hòa lập lại mang theo không cho phép nghi ngờ, Từ Trinh không có chút nào thương tiếc giày xéo điểm thịt nho nhỏ kia, nhìn y càng ngày càng đỏ, càng ngày càng sưng. Hắn nhìn thẳng tắp về phía người nam nhân đang không tiếng động chịu đựng, bức bách y mở mắt nhìn về mình, lập lại từng chữ từng chữ một lần, “Nơi này, đau không?”

Biết cốc chủ muốn trả lời chân thật, Chung Nghị nhắm mắt thật sâu, đem sỉ nhục cố đè xuống, một từ “Đau” Gần như muốn bỏ qua toàn bộ tôn nghiêm, dùng hết sức lực toàn thân mới có thể khó khăn bị ép ra ngoài. Ngược lại, lúc Từ Trinh khi lấy được cái chữ này lại thở ra một hơi thật dài, hắn buông tay ra ngón tay, ngậm nơi ứ máu sưng đỏ kia liếm cẩn thận, mà khi dán chặt vào cái đó thân thể lại cũng không khổng chế được run rẩy kịch liệt, lúc này mới bễ lên toàn bộ y lên, lấy tư thế ấy ôm vào trong ngực, cùng chung ngã ở trên thấp mềm.

“Chung Nghị người nghe cho kỹ, “Từ Trinh ôm thật chặt nam nhân trong ngực, từng tắc từng tắc hôn gò má, tóc mai của y, kiên nhẫn hướng dẫn y khôi phục lại bình tĩnh, “Bất kể là người hay là ta, trên người bị thương sẽ đau. Ta biết người giỏi ẩn nhẫn, người đi ra từ Ám lâu không thể nào không giỏi ẩn nhẫn, nhưng mà đau chính là đau, bất luận đau ở nơi nào đều không mất mát.”

Nói tới chỗ này, Chung Nghị khẽ run lên, bắt thịt cả người đều rung động, lại nhanh chóng buông sức lực ra. Biết người này nghe lọt được, Từ Trinh cười nâng lên đầu y chôn ở trên vai mình, giọng nói vững vàng ôn hòa, nhưng mỗi một chữ có thể đi sâu vào lòng người, “Nhớ, người ở trước mắt người là ta, là người người bảo vệ mấy năm, trông giữ mấy năm, mà ta, so với bất kỳ người nào đều biết người là một nam nhân, là một người nam nhân như thế nào!”

28. Chương 28: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [tứ]

Editor: Sakura Trang

Đi đôi với thanh âm của Từ Trinh, Chung Nghị hoàn toàn bình tĩnh lại, y nhắm hai mắt như cũ cũng không hết sức khó khăn tựa như vừa nãy, ngay cả mơ hồ lưu lại run rẩy cũng lắng đọng đi xuống một cách tự nhiên. Từ Trinh cười nhẹ, hắn cuối cùng cũng buông hai tay nâng đầu nam nhân, để cho y dựa vào trên vai mình. Hai người chỉ như vậy một trên một xuống, theo lý, trên người bị nam nhân lớn hơn mình nhiều áp cũng sẽ rất không thoải mái, nhưng Từ Trinh tựa như toàn không thèm để ý, thật vui vẻ làm đệm thịt, thậm chí đến nỗi lúc người nào đó không được tự nhiên ở phía trên nghĩ muốn dời đi, lại như chuyện đương nhiên kéo người trở lại.

“Ngốc, đừng động.” ‘Chấn’ trên người hết sức ầm ập, nhưng Từ Trinh cũng không tính chỉ ‘đập’ Ngủ cái gì giấc trưa đơn thuần như vậy. Hắn vỗ cái mông nam nhân một cái, cảm giác được đầu trên vai ngưỡng ngừng chôn sâu một ít, chủ ý xấu vốn là không cố ý chôn xuống lại ừng ực xuất hiện. Chẳng qua nhẹ nhàng rạch một chút, đai lưng màu đậm liền bị rạch ra, hơn nữa theo vết rách tỉ mỉ kia, cả toàn bộ y phục cũng tách ra hai bên.

Chung Nghị chỉ cảm thấy hạ thân chợt lạnh, tiết khô đã chạy đến bên ngoài, mà vải vóc vô cùng bó sát người kia cũng đã bị rạch ra chính tề từ lúc nào, nửa chặn nửa che cái khe sâu lộ trên mông kia. Từ Trinh cũng không tính để người nọ kịp phản ứng, hắn cười nhẹ, đầu ngón tay mới vừa rồi phá hỏng y phục đã theo phía dưới trượt vào khe mông, giống như con giun không nhanh không chậm dọc theo lối đi hẹp kia chui vào trong.

Mà khi ngón tay kia để ở huyệt khẩu, thậm chí còn vòng quanh vò nắn, từ từ vỗ một cái nam nhân mới tỉnh ngộ lại. Câu hỏi Lúc ban đầu đặt ở trong đầu lập đi lập lại vọng về, mắc cỡ y không tự chủ được chui vào trong thêm một chút. Nhìn cái người nam nhân hận không thể vượt qua mình chui vào trong giường, mắc cỡ đỉnh đầu còn kém toát ra khói mù này, Từ Trinh vừa tức giận vừa buồn cười, hắn ngậm một chút lỗ tai gần trong gang tấc, chỗ đó quả thật trở nên nóng bỏng, hồng rực đáng yêu vô cùng.

“Thế nào, còn đau?” Cho dù trong xương đã vô sỉ đến một cảnh giới, ở trên mặt Từ Trinh vẫn là giả bộ mấy phần nóng nảy, bụng ngón tay hơi sờn sùi thêm sức lực, không nhiều không ít chen vào chút, hơi thở ứ đọng ở cổ ý hướng về phía lỗ tai nam nhân, thỉnh thoảng thổi một hơi làm người ta run rẩy.

Chung Nghị ngừng một lát, không chút nghĩ ngợi lắc đầu một cái, có lẽ là cảm thấy có chút thất lễ, nhanh chóng lên tiếng bổ sung thêm một câu.

Từ Trinh cười một tiếng, hiển nhiên không tính lúc này bỏ qua cho nam nhân vừa biết điều vừa đáng yêu này. Hắn lại vòng tay về ma sát móng thịt, thỉnh thoảng xoa dè nghiền mài ở huyết khẩu và đáy chậu. Chung Nghị khẽ run, mỗi khi vị trí nhạy cảm bị chạm phải thì sẽ thoáng kẹp kéo căng bắp đùi cường tráng, ngay sau đó nhanh chóng vội vàng buông lỏng ra.

Cử động cố ý Như vậy Từ Trinh dĩ nhiên không phải không biết, nhưng hắn làm bộ như không phát hiện ra, vẫn như cũ ở bên tai người nào đó không buông tha, “Sáu ngày mà thôi, khỏe thật hả?” Hắn một mực dấn vào bên tai Chung Nghị, hơi thở thổi tới bên cổ vừa mềm vừa ngứa, hơn nữa còn có chiếc lưỡi mềm vẫn luôn luôn muốn chui vào lỗ tai khuấy một hồi kia, ép nam nhân vẫn luôn kìm nén kia cũng không dám thở mạnh.

Nhưng mà đối lập miệng lưỡi quấy rầy, vấn đề của Từ Trinh càng làm cho Chung Nghị quẫn bách, nam nhân xưa nay ít lời rủ xuống ánh mắt, do dự hồi lâu mới thật chậm cực khẽ nói, đem hết toàn lực chịu đựng rên rỉ, “Không... Không đau, thuộc hạ vốn là... Bị thương vốn là... Không nặng.” Dưới sự quấy rầy từng chút từng chút một, thanh âm nam nhân khàn đến trình độ cao nhất, thậm chí còn đứt quãng mơ hồ run run. Y căn bản không dám né tránh trốn ra, đồng thời ở giữa hoặc từng chút lặng lẽ lấy hơi, bắp thịt rắn chắc kia lồi lên thành một khối một khối, bụng lại là nhảy lên liên tục.

“Thật?” Giả bộ vô tình cạ một cái nơi nào đó hơi cứng rắn nhô lên đặt ở chân mình, đợi sau khi mơ hồ nghe được tiếng than nhẹ dè dặt, Từ Trinh mới đưa người thoáng kéo ra. Hắn nghiêm túc nhìn chằm chằm phía trên nam nhân, tỉnh bơ thưởng thức gương mặt trướng đến đỏ bừng, rõ ràng chẳng qua là màu da sạm càng sạm hơn mà thôi, lại để cho Từ Trinh cảm thấy phá lệ mê người. Mà nam nhân bị hắn nhìn chăm chú thì lúng túng cực kỳ, y lặng lẽ quay mặt không dám đi nhìn chủ nhân nhà mình, ngược lại thật giống như phát hiện cái gì kỳ dị ở bình phong và sàn nhà nhìn không chuyển mắt.

“Thật...” Trả lời kiên định Không rõ lắm ngược lại làm cho Từ Trinh sưng sốt một hồi, không khỏi có chút hoài nghi. Trong trí nhớ, người này thương quả thật không nặng, hơn nữa thuốc mấy ngày đầu nhìn chằm chằm, coi như sau đó không bôi cũng không nên khỏi hết mới đúng. Vậy thì...

Nhìn dáng vẻ nam nhân lúng túng lại có chút không biết làm sao trong lòng Từ Trinh mừng rỡ, đầu ngón tay hắn trượt xuống, nhẹ nhàng gõ trên lớp da mỏng nơi đáy chậu của nam nhân, thấp giọng cười nói: “Nhìn người đắp đến miến cường như vậy, ta quả thật hẳn nên kiểm tra một chút.”

Trải qua mấy ngày nay, Chung Nghị cuối cùng có chút thói quen trêu chọc của chủ tử, mặc dù theo bản năng sẽ khẩn trương một cái chớp mắt, nhưng rất nhanh cũng liền biết. Lại cũng sẽ không bối vì loại trình độ lời nói này liền kinh sợ nhảy xuống giường, cũng không có dập đầu nhận tội.

29. Chương 29: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [ngũ]

Editor: Sakura Trang

Hắn nói như vậy, cũng không biết trong lúc đó làm động tác như thế nào, mà khi Chung Nghị tỉnh hồn lại, lại phát hiện mình đã ngửa mặt nằm ở trên tháp. Lúc này bên dưới y đang mở toang ra, lại bị Từ Trinh bắc hai chân lên, hai bắp đùi bên chắc tách rộng ra hai bên, lôi kéo vải vóc rách nát, rõ ràng hiển lộ ra các huyết bí mật đang hơi khép mở dưới mông.

“Đừng sợ.” Cúi đầu hôn một cái đầu gối nam nhân, Từ Trinh chậm rãi xoa nắn bắp thịt gần như kéo căng đến mức tận cùng kia, giọng nói hết sức nhu hòa. Hắn đem thần sắc bất an của Chung Nghị nhìn ở trong

mắt, sau khi giúp y bày xong tư thế đem tay phải dò dưới người nam nhân.

Đáy quần rách vừa vắn kéo đến trên đáy chậu, lộ ra nơi yếu ớt bóng loáng. Từ Trinh búng một cái vị trí nhạy cảm kia, vừa thấy nam nhân không khỏi rụt bấp đuôi lại, liền không nhanh không chậm tách nó ra, “Chẳng qua là xác nhận một chút, tự giữ lấy, được không?”

Giọng của hắn cực kỳ nhu hòa, cũng không ép Chung Nghị vội vàng hành động lập tức, nhưng mà người nam nhân trầm mặc đó chẳng qua ở lúc hắn nói chuyện đầu ngón tay run một cái, dừng một chút hô hấp liền ôm tốt bấp đuôi cường tráng của mình, y nguyên không thay đổi bày ra tư thái lúc ban đầu Từ Trinh hướng dẫn.

Có lẽ là bất ngờ với tốc độ của Chung Nghị, Từ Trinh trừng mắt nhìn, đợi nhìn thấy cổ nam nhân thụt vào, bộ dáng hai mắt nhắm chặt cổ đỏ bừng kia, không khỏi lắc đầu một cái. Ngón tay ấn ở huyết khẩu duy trì tốc độ vốn có, không nhanh không chậm đè xoa bên ngoài, rất nhiều là bởi vì trên tay hắn dính nước miếng, lẽ ra huyết khẩu khô ráp có chút ướt, chỗ đó nhô ra hướng ra phía ngoài, bởi vì nếp nhăn mà không hề bằng phẳng trơn bóng, thế nhưng chỗ đó lại càng nóng bỏng như đang khấn cầu xâm phạm, không tự chủ ngọ nguậy co rúc lại, mút vào bụng ngón tay duy nhất vừa tiếp xúc.

Huyết khẩu cùng đáy chậu đồng thời gặp phải năm ngón tay quấy rầy, đã làm cho Chung Nghị động tình hô hấp nóng nảy, nhưng mà Từ Trinh dường như chưa đủ vậy, lực độ đè xoa càng ngày càng lớn, thậm chí thỉnh thoảng ấn vào, đè xuống nang túi mềm mại che ở cái cửa ra vào kia, dùng móng tay ở phía trên từ từ gãi cào. Chung Nghị ngày thường quen cầm dục, nơi nào trải qua trêu đùa như vậy, y kéo căng cần chắc hàm răng không để cho mình phát ra rên rỉ, hai chân cũng đã run không còn hình dáng, bấp thụt trong đùi buông lỏng một chút lại kéo căng, ý đồ thu lại đồng thời lập tức ép bản thân duy trì tư thế đang ra.

Vị trí đã sớm cứng rắn càng phần chấn tinh thần, chọc vào tiết khó lộ ra gần nửa tinh hoàn phía dưới, lều vãi màu trắng đã nhiễm ướt, vải mềm dán chặt da thịt, bọc nơi ngạo nghễ đứng thẳng, bọc lấy chóp đỉnh tạo nên bề ngoài dâm mỹ. Trêu chọc đơn giản đã là như vậy, thân thể nhạy cảm như vậy làm sao có thể không để cho Từ Trinh cảm thấy thích, nhưng Chung Nghị lại cực kỳ ảo não, y một bên hổ thẹn vì mình không biết chịu đựng, một bên cố gắng khống chế hô hấp, nghĩ phải đi nhìn biểu tình của cóc chủ, nhưng lại sợ thấy trong cặp mắt kia tràn đầy chán ghét và khinh bỉ, giống như đêm đầu tiên đó vậy.

Thở dài dằng dặc truyền tới bên tai, Từ Trinh nghiêng người xuống, trấn an tới vào môi Chung Nghị, thật giống như đang khích lệ y nhìn vào, êm ái dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm chơi đùa. Lông mi Chung Nghị run lên, cuối cùng cũng từ từ xoay đầu lại, một khắc tiếp xúc tới ánh mắt ấm áp như nước xuân kia, giống như chạm điện nhắm mắt lại, hoang mang rối loạn quay đầu về.

Mà đá lớn treo ở trong lòng như chợt rơi xuống, thậm chí có cái gì ầm ập, nhu hòa xua tan đi sâu vào bóng tối và băng hàn đi sâu vào cốt tủy.

Một nụ cười hiện lên khóe miệng nam nhân, rõ ràng chẳng qua là nhẹ vô cùng chỉ khẽ nhếch một chút, không cần thận tuyệt đối không có cách nào nhìn ra, nhưng bởi vì xuất hiện ở trên khuôn mặt ít có biểu tình, bỗng nhiên trở nên chói mắt vô cùng. Từ Trinh bị nụ cười mỉm thoáng quá này, tim đập chợt nhanh mấy cái, hắn hít một hơi thật sâu, sau đó phun một hơi thật dài thật chậm ra ngoài, lúc này mới coi như là ổn thỏa chút, nhưng nóng bỏng dưới quần càng làm cho người ta thêm khó nhịn.

Có lẽ bởi vì trong lòng dẹp yên, thân thể Chung Nghị cũng buông lỏng rất nhiều, Từ Trinh nhịn xuống dục vụng nóng nảy, lần lượt giảm thấp tần số xoa đè nang túi, nhẹ nhàng dọc theo chỗ nhạy cảm kia, dần chắc tiết khó từ từ đi lên trên. Móng tay vuốt mà trượt thẳng, chỗ đi qua vải vóc cắt xẻ nhiễm ướt, từng điểm bong ra lộ dương vật run rẩy. Mà cử chỉ này không tính là an toàn, nếu như lực đạo hơi mạnh, liền có thể ngay cả y phục, cũng có làm nơi nóng bỏng nhạy cảm đó bị thương.

“Cốc, cốc chủ...?!” Khi nửa người lộ ra bên ngoài, cuối cùng Chung Nghị cũng kinh sợ, y cũng không dám lập tức thay đổi tư thế, chỉ là có chút hốt hoảng nâng lên thân trên, trong hai mắt xưa nay bình tĩnh lại có bất an không rõ.

Từ Trinh vỗ một cái bấp đuôi đột nhiên cứng ngắc kia, hắn mở miệng lên tiếng an ủi. Đầu ngón tay linh hoạt cực nhanh khều một cái, trụ thể bị bao bọc lập tức nhảy ra. Cùng lúc đó, dịch thể ướt át chợt phun

ra, tiết khô vốn ướt át bị như vậy, càng dán chặt lên dương vật, cho dù bị móng tay cắt rời cũng tuột xuống lập tức, ngược lại quần lầy nơi đó chặt hơn, phác họa thành hình dáng hoàn chỉnh.

Cảnh sắc dâm mỹ như vậy ngay cả người như Từ Trinh cũng bắt đầu thấy nuột nước miếng, hô hấp tại chỗ nóng mấy phần. Mà Chung Nghị ở lúc hạ thể lấy được giải phóng từ trong tiết khô, kêu rên té xuống.

Lần này, hít thở sâu cũng không tác dụng, Từ Trinh nóng bỏng nhìn chăm chăm nơi đó hơi run sợ sưng lên, theo trong đó một cái quanh co dần dần trượt đến huyết khẩu bị nhiễm ướt hoàn toàn, nhìn nó mở ra khép vào hút lấy chất dịch, sau đó càng chảy nhiều hơn. Vào giờ phút này, Từ Trinh cũng không cách nào lưu ý tỷ lệ nước miếng ra vào có hợp lý hay không, chẳng qua là đè lại vài vốc rữ ở hai bên nang túi, vừa cẩn thận vừa chậm chạp kéo đi xuống.

Nguyên liệu vài hơi sẵn sùi ma sát trụ thể nhạy cảm, lúc trượt qua huyết khẩu chợt giật mình, một cái hít khí. Nam nhân Bị trêu đùa làm cho cả người như nhũn ra lại cũng không được ôm hai chân cường tráng của nam nhân, cả người nghiêng ngã sang bên, nhiệt lưu không ngừng được phun ra không ít, tích tích đập đập động trên tháp mềm. Khoái cảm Kỳ diệu thông qua chớp đỉnh nhanh chóng bò hướng tứ chi bách hải, mà nơi nào đó trong cơ thể dấy lên đau ngứa khó hiểu, giống như khát cầu cái gì xao động ở chỗ sâu lan ra kéo dài, kích thích từng đợt sóng run run làm người ta xấu hổ.

Từ Trinh khẽ cười xoa xoa gò má nam nhân, hô hấp của hắn đã nóng bỏng, hạ thân căng đau để cho động tác của hắn cũng gấp gấp mấy phần. Dù vậy, ở trong đầu hắn như cũ nhắc nhở mình, tuyệt không thể dẫm lên vết xe đổ, để cho nam nhân chịu hết đắng đau và khuất nhục này lần nữa rơi vào bóng tối vực sâu trong trí nhớ.

30. Chương 30: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [lục]

Editor: Sakura Trang

“Có thể không?” Từ Trinh nhắm hai mắt thật sâu, lúc mở ra đã khôi phục trấn tĩnh vốn có, hắn đưa tay dò vào trong khe hở mềm mại, nâng một bên hông nam nhân, ở phía dưới nhét vào một cái gối. Thanh âm của hắn vừa thô vừa khàn, nam nhân vẫn còn đắm chìm trong khoái cảm theo bản năng quay đầu, đập vào mi mắt chính là vẻ mặt tràn đầy ham muốn của Từ Trinh.

Quý thần xui khiến, Chung Nghị im lặng gật đầu một cái. Từ Trinh thấy vậy cười một tiếng, cúi người xuống đi hôn trán y, phía trên chảy ra không ít mồ hôi, dính trên môi có chút mặn, “Tin ta.” Hắn nâng một cái bắp đùi Chung Nghị bắc lên, khoác lên trên bả vai mình, sau đó lần nữa cúi người đi xuống, theo cần cổ nam nhân từ từ trượt xuống. Nụ hôn tí mĩ rơi xuống tựa như hạt mưa, mang theo mát vào và gặm cắn, sẵn sàng làm cho người khác nhắm mắt mê mết.

”Ừ...” Khi đồ hơi lạnh chạm được hạ thể, Chung Nghị thật nhẹ phát ra một cái giọng mũi, bắp thịt trên người chắc một cái chớp mắt, sau đó khổng chế buông lỏng mở ra. Từ Trinh cắn một cái miệng yếu ớt, ngậm vật kia cảm thụ một hồi pháp phòng nuột trong cổ họng, lúc này mới chậm rãi để vào một cái đốt ngón tay.

Thuốc dán hình khối đi vào bên trong bị nhiệt độ cao nhanh chóng hòa tan, tràng bích theo bản năng xâm phạm kháng cự, một cách tự nhiên nặn ra một ít, cửa vào trơn bóng đến kẹp khớp xương cũng tràn đầy ánh nước.

Trước kia Từ Trinh hỗ trợ bôi thuốc, dấu sao đều là để cho người nằm sấp ở trên giường vào từ sau, vậy mà tư thế lúc này dấu sao xấu hổ, cho dù Chung Nghị thói quen hành động này, cũng như cũ không có cách nào nhanh chóng giảm bớt lực buông lỏng. Cũng may Từ Trinh đối với y kiên nhẫn đầy đủ mười phần, chẳng qua là nhẹ nhàng chuyển động đốt ngón tay, thỉnh thoảng dùng bụng ngón tay xoa xoa xoa bóp, đợi đến bắp thịt bởi vì mệt mỏi mà bản năng buông lỏng chớp mắt mới đi chen lên chỗ sâu một ít. Mấy lần ra vào, được cao thuận lợi đi vào trong thêm chút, đi đôi với dừng dạo càng ngày càng trơn trượt, động tác ngón tay cũng càng ngày càng thuận lợi. Tiếng nước chảy Dâm mỹ ở bên trong thư phòng bởi hồi, mỗi lần Từ

Trình làm ra động tác, thuốc nước bên trong cũng sẽ bị mang ra khỏi chút, hơi nồng sền sệt bị chèn ép đi ra, theo mông từ từ trượt xuống, rất nhanh liền nhiễm ướt nơi giữa mông thịt.

Ngón tay chôn vào dững đạo cũng từ một cái biến thành hai cái, hai ngón tay kia cũng không vội rút ra cắm vào, chẳng qua là tỉ mỉ chạm vào tràng bích, khi thì xoa nắn. Rõ ràng ngay cả trêu đùa cũng không tính là, nhưng Chung Nghị cảm thấy càng khô nóng lên, tất cả sự chú ý không thể tránh né tập trung ở bên trong phía dưới, thậm chí thật giống như còn có nước chảy ra ngoài, tràng bích vừa ngứa vừa nóng. Mà khi ngón tay đi vào sâu bên trong, một cổ nhiệt lưu thật sự từ chỗ sâu tuôn ra ngoài, trong lòng Chung Nghị khó hiểu loạn lên, theo bản năng co lại kéo căng địa phương dùng để bài tiết đó.

“Thế nào?” Vốn vẫn còn vuốt ve tỉ mỉ nếp nhăn bên trong, kiểm tra là còn có tổn thương hay không, bị Chung Nghị kẹp một cái như vậy, Từ Trình chỉ cảm thấy ngón tay chợt bị vặn kéo căng không đi vào được, thật giống như đang có lực nuốt đi vào. Mà ngón tay cũng bị dịch mềm làm cho càng ướt mấy phần. Chính theo khe hở tích tích đáp đáp chảy xuống đất. Bởi vì tư thế kia, thuốc nước trượt xuống dính ướt bắp đùi Chung Nghị, Chung Nghị giật mình một cái, mềm mềm treo thật lâu trên vành nón cũng lạch tạch một chút nhỏ giọt xuống.

Nhưng mà Từ Trình bất chấp những thứ này, ngẩng đầu liền hôn môi nam nhân, mi hơi nhú lại rõ ràng viết lo lắng và để ý, “Đau sao?”

Chung Nghị sưng sốt một hồi, thật lâu mới lắc đầu một cái, khuôn mặt vốn kiên nghị cũng đã tràn đầy triêu, lúc này càng bởi vì thẹn thùng lúng túng mà căng thành đỏ hồng.

Từ Trình không yên tâm đi hôn ánh mắt của y, tỉ mỉ liếm nước mắt tràn ra, đợi sau khi chắc chắn nam nhân quả thật không sao. Lúc này mới đưa ngón tay chuyển động chút, dùng lực đè xoa chỗ có thể chết người trong trí nhớ kia.

“A!” Nam nhân không phòng bị kêu nhẹ một tiếng, bắp thịt cả người run rẩy nhảy lên, chất lỏng ẩn giấu không ngừng xông ra từ chỗ sâu, để thuốc nước cũng chảy theo ra bên ngoài. Từ Trình một cái chớp mắt hoảng hốt cũng không suy nghĩ nhiều, chẳng qua là hôn đầu gối nam nhân, cũng dùng hai ngón tay mài từ từ, nội bích ướt trượt nóng bỏng không ngừng co rúc lại, bao bọc thoải mái để cho đầu óc Từ Trình nóng lên, càn rỡ chơi đùa thăm dò ở bên trong, bức bách từ trong miệng nam nhân phát ra nhiều tiếng mê người hơn.

Hô hấp của Chung Nghị ngày càng gấp rút, cùng với nước miếng tràn ra khỏi khóe miệng, tiếng rên rỉ cũng không nhịn được tràn ra từ trong cổ họng, mặc dù như cũ ép tới thật thấp thật nhẹ, nhưng bởi vì giọng run rẩy mà mang đậm tình dục cùng cảm dỗ. Tính khí nóng bỏng lay động ngẩng đầu lên, chảy ra từng cổ chất dịch nóng bỏng trong suốt, Từ Trình từng chút từng chút gặm bên trong bắp đùi, giống như muốn ở chỗ này giảm bớt sự kìm nén, không khống chế được tăng thêm càng sâu, ở vị trí mẫn mẫn đó lưu lại một hàng dấu răng sâu đỏ.

“Cốc... Chủ...” Dục vọng mãnh liệt gần như tấn công hết tất cả thần trí, Chung Nghị chỉ cảm thấy thân mình ở trong ánh sáng trắng, toàn thân cao thấp bị luồng nhiệt điên cuồng va đập, vị trí mẫn cảm bên trong hạ thể bị người có quy luật lướt vòng xoa dè, nhưng hình như bởi vì lực độ cùng tốc độ chưa đủ, kêu gào muốn có được nhiều hơn.

Y hỗn loạn khát vọng, liền không tự chủ được mở miệng khẩn cầu, trong đầu chỉ tồn tại cái thân ảnh kia, tự nhiên trở thành đối tượng duy nhất.

Rõ ràng đã đến, ngón tay của Từ Trình hơi dừng lại một chút, đợi tràng bích theo bản năng co rúc lại chèn ép đi lên, lập tức tăng thêm lực đạo đè lại chỗ kia, đẩy một cái đi vào trong thật sâu.

“Không... A, a ——!!!” Khoái cảm xa lạ vọt từ dưới lên, từ phía dưới nhanh chóng xuyên qua tứ chi toàn thân. Trong đầu Chung Nghị một mảnh nổ âm, y khựng hoảng nghĩ muốn mở miệng cầu xin tha thứ, lại bị làm cho không khống chế được, sợ hãi kêu động thân bản ra dịch trắng nóng bỏng.

Từ Trình từ từ rút ngón tay ra, hần nhìn đầu ngón tay một hồi, sau đó lặng lẽ chuyển hướng vị trí chưa khép lại đang chảy ra số lớn thuốc nước. Dịch nóng mới vừa từ chỗ sâu ở bên trong vọt ra, cũng không phải là chất thuốc được thêm vào, mà càng tựa như sóng triều lúc cảm xúc mạnh mẽ của nữ tử. Hần phân thần suy nghĩ như vậy, còn không có chú ý nam nhân sau khi kết thúc cao triều đột nhiên kìm nén tiếng

kêu sợ hãi, ngược lại khi nhìn thấy đối phương cắn chặt môi dưới đã đỏ thắm chảy máu, lúc này mới đau lòng ngậm lấy, dùng đầu lưỡi liếm cẩn thận.

“Ta nên làm thế nào với người đây...” Than thở kéo dài chợt vang lên, cho đến chỗ dấu răng cuối cùng cũng khép miệng, Từ Trinh mới dùng đầu lưỡi ôn hòa khuấy đảo chơi đùa bên trong. Nụ hôn vừa kết thúc, hắn dùng bụng ngón tay ma sát khoe mắt ửng đỏ của nam nhân, vừa thương tiếc vừa vô nại nói, “Sẽ không thật bị hạ thuốc mạnh chứ.”

31. Chương 31: Món Ăn Mặn Thứ Bảy – Trêu Đùa [thất]

Editor: Sakura Trang

Chung Nghị khẽ run lên, tầm mắt nhất thời tán loạn khôi phục lại, y giương mắt nhìn nam tử đang nói chuyện, chẳng qua là mím môi một cái, trầm giọng nói: “Thuộc hạ... ngu dốt, mời cốc chủ trách phạt.” Bởi vì cao triều, hô hấp của hắn gấp gáp như cũ, nhưng vẫn ở thời khắc mấu chốt cường ép kìm xuống, hết sức cố gắng duy trì bình tĩnh và liên mạch.

Cuối cùng Từ Trinh cũng không có biện pháp, Chung Nghị nhất định chính là khắc tinh của hắn trời cao phái đến, nhưng lúc thấy người này đè nén ưu tư hết sức ẩn nhẫn, nơi dưới ngực trái lại hơi đau nhói, giống như bị châm nhỏ đâm vào vậy. Hắn than thở che cặp mắt nam nhân, đợi cảm giác lòng bàn tay hơi mảy cái, lúc này mới liếm vết hầu nơi cổ họng lưu lại vết răng hơi mờ, ôn nhu nói: “Phạt, tóm lại là muốn phạt. Cũng không phải bây giờ...”

Nói như vậy, liền đem nam nhân trong ngực đặt nằm thẳng, sau đó nhắm ngay cửa vào ướm mềm đó, vòng từng vòng chậm rãi lau. Tính khí vốn là tồn tại miễn cưỡng nhất của nam nhân, nguyên bản đã căng đau nóng như lửa lập tức chảy ra thật nhiều nước, lẫn vào nơi đóng mở phun ra chất lỏng kia, ẩm ướt dính dính chảy xuống khe hông.

Tiếp xúc tốt đẹp để cho Từ Trinh rên lên một tiếng, hắn vội vàng ổn định thân thể, chẳng qua là hai tay đỡ hai chân nam nhân, một kéo căng, một lưu lại dấu ngón tay ửng đỏ ở phía trên. Mà khi Chung Nghị giương mắt nhìn, mấy giọt mồ hôi đúng lúc theo chớp mũi Từ Trinh nhỏ xuống, rõ ràng kia không tính là chất lỏng có nhiệt độ cao, tựa như nóng vào trong lòng y.

Chung Nghị rủ mắt xuống, tựa như hạ quyết định trầm eo một cái, bởi vì hai chân bị người cầm nơi tay không thể động mạnh, bộ vị kia tựa như cầu hoan vậy va chạm không ngừng. Nhẹ nhàng đóng mở giống như một cái miệng nhỏ, một chút một cái mút vào vị trí bên trên, thỉnh thoảng phun ra dịch mềm rất nhanh dính lấy nơi nóng bỏng cứng rắn, đem chung quanh vành nón bôi lên đầm nước mong mỏng.

“Đừng làm loạn.” Từ Trinh vội vàng thở hổn hển, tựa như trừng phạt vỗ lên hông nam nhân một cái. Không để ý, huyết khẩu ướt át đã ngậm một góc vành nón, kéo căng dần tràng xích chặt đến Từ Trinh thiếu chút nữa cắt đứt lý trí, trực tiếp làm.

Lúc ban đầu tiến vào, thật ra thì Chung Nghị rất là khẩn trương, hô hấp của y dừng một lát, rất nhanh liền khống chế đều đều đứng lên. Một cái vật thể lửa nóng chậm chạp nhưng kiên định đi tiến quân chỗ sâu, bên trong nơi tư mật dường như đang bị chen đẩy theo kế hoạch, cảm giác chỗ đó tựa như phóng đại gấp mấy lần, giống như có thể cảm thấy mỗi một lần nhịp đập của người xâm nhập cùng đi đôi với từng ly từng tý nhịp đập khoái cảm tột đỉnh.

Khi thật vất vả tiến đến nơi sâu nhất, dũng đạo nóng bỏng nhảy lên nhúc nhích, phảng phất tựa như đói khát khẩn cầu cái gì đột nhiên kẹp, kích động hút cứng chung quanh. Khoái cảm mãnh liệt từ hạ thể thẳng vọt bên dưới, Từ Trinh cực nhanh lung lay cúi đầu, trên tóc đã sớm ướt mồ hôi quăng ra rất nhiều giọt nước nho nhỏ, hắn chói mắt nhìn về mặt của Chung Nghị, xác nhận hắn không thật đau đến, lúc này mới yên tâm lớn mật ra vào.

Va chạm thật sâu vào trong, Chung Nghị ngẩng đầu, cuối cùng cũng ở giữa tiếng thở dốc tiết ra một chút xú rên rỉ. Nước miếng không ngừng tiết ra khỏi miệng, tạo thành mảng nước lớn bất quy tắc ở trên tháp mềm, mà gò má bị tình triêu huân ửng đỏ mê người vô cùng, phối hợp với cặp mắt mê mang hơi ướt, coi như trong đầu Từ Trinh không ngừng cố gắng nhắc nhở, cũng không nhìn được mê mệt đựng mạnh mấy cái ở chỗ trí mạng kia.

Khoái cảm khiến người ta choáng váng làm ngón chân Chung Nghị cũng cuộn tròn lên, y nắm chặt thắm mềm dưới người, nhưng lại nhanh chóng bị Từ Trinh bắt lấy, mười ngón tay nắm chặt đan chéo lẫn nhau. Mà bắp đùi giải trừ giam cầm thì cặp một cách tự nhiên ở eo đối phương, sau đó thân thể nghiêng xuống kết hợp lẫn nhau.

Tư thế như vậy để cho Từ Trinh đi vào sâu hơn, nơi bí ẩn bởi vì kích thích mà co lại đến càng chặt cũng hoàn toàn thối tan lý trí còn sót lại của hắn, hắn hôn một chút cái trán ướt mồ hôi của Chung Nghị, tần số va chạm không ngừng tăng nhanh, lực độ cũng ngày càng tàn bạo. Thịt nóng như lửa ma sát tràng bích, không ngừng mang chất lỏng từ bên trong ra, chớp đỉnh vành nón mài có thể chết người, đưa lên nhiệt tình làm người ta điên cuồng.

Chung Nghị chỉ cảm thấy mình nóng cũng muốn đốt cháy, tính khí sưng lên một lần nữa bài tiết ra chất dịch trong suốt mềm mại, ngay cả địa phương không muốn người biết nơi hạ thể cũng nóng nhảy lên, thật giống như rêu rao cái gì, sau khi mút sít chặt lập tức sẽ phun ra dịch nóng kỳ diệu.

Mà ở dưới khoái cảm ưu việt tuyệt đối, Chung Nghị trừ sa vào lại cũng không suy tính được những thứ khác, nam nhân trầm ổn khỏe mạnh kia lúc này gần như treo ở trên người cốt chủ của mình, kích động không thôi leo lên phía trên. Y lớn tiếng thở hào hển, mặc dù vô ý thức khống chế thanh âm, lại cũng không quản được khát vọng đối với dục vọng, thậm chí tự động vòng kéo căng lưng Từ Trinh, động tình đem song móng đựng vào giữa hông cốt chủ.

”Ừ...” Tiếng thở hổn hển mê người càng thêm rõ ràng trong thư phòng trống trải, Từ Trinh bị thanh âm này kích thích run lên, thiếu chút nữa thì muốn nộ khí giới “. Hắn vội vàng dừng lại ổn định dục vọng, nhưng phát hiện vách tràng bọc mình lại chủ động tiếp xúc bám vào, mà nơi nóng như lửa dán chặt ở bụng mình cũng có chút nóng nẩy, không cam lòng giây giụa ma sát.

Đầu Từ Trinh ông một tiếng, cắn một cái ở ngoài miệng Chung Nghị, tham lam câu cuốn đầu lưỡi, tựa như muốn nuốt đến trong bụng, kể cả nước miếng tràn ra đồng loạt nuốt đi vào. Lại một lần bắt đầu mãnh liệt rút ra đưa vào, không có chút nào thương tiếc đâm thẳng đến nơi yếu ớt có thể chết người kia, mà lúc này Chung Nghị cũng không cần thương tiếc, thân thể bản năng đang kêu gọi lấy được nhiều va chạm mạnh mẽ hơn.

“Ngô!” Kèm theo một tiếng đè nén găm nhẹ, mười ngón tay nắm lấy nhau bỗng nhiên siết chặt, Chung Nghị chột giật mình, giữa lúc co rút tại mãnh liệt bờ eo hữu lực kéo căng thành hình cung, phun ra từng đợt dịch nóng màu nhũ bạch. Tinh dịch bắn ở giữa ngực hai người, Từ Trinh buồn bực một tiếng, mượn dư âm hung hăng đâm sâu vào tận cùng, phồng đến cơ hồ nổ sưng lên không kịp chờ đợi phun ra, run rẩy phun nhiệt lưu vào trong tràng bích.

32. Chương 32: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [nhất]

Editor: Sakura Trang

Cuộc sống như cũ, hai người cũng coi là công việc quán thân, Chung Nghị khá tốt, bình thường trừ chuyện vụn vặt cố định, cơ bản cũng chỉ ở bên cạnh đi theo Từ Trinh. Nhưng từ lúc bị bệnh nặng một trận, Từ Trinh nhận ra được người này trước mắt hạ thân tuy tốt, nhưng lại ẩn giấu các loại phiền toái. Dầu sao ban đầu vào cốc lúc còn tám bé, lúc người chưa lớn lên liền vào Ảnh lâu, Ảnh lâu kia không phải nơi dạy dỗ thị vệ hay người làm tầm thường, kỹ xảo truyền thụ tàn nhẫn vô cùng, hơn nữa trong một trận trăm người chém giết tàn nhẫn, sống đi ra tất nhiên chỉ có vũ khí sắc bén mạnh nhất.

Bọn họ là kiên cường nhất đáng để dựa vào của vụ cốc, có lẽ trở thành sát thủ, có lẽ trở thành ảnh vệ, may mắn điểm có thể giống như Chung Nghị vậy trở thành hộ pháp cốc chủ, dùng sinh mạng cùng máu tươi của mình, liều mạng đi bắt phần “may mắn” kia, dùng hết sức lực để sống sót.

Năm đó lúc Ảnh thập thất mang Chung Nghị trở lại, mình thậm chí ngay cả tên cũng còn không có, chỉ có cái danh hiệu thập thất này, coi như sát thủ cần răng giũa giữa sự sống cái chết. Vì vậy, cũng không phải là hần nghĩ đưa bé trai, bảy tuổi đưa vào trong lâu, hần rất rõ ràng đó là một địa phương tàn khốc như thế nào, thậm chí không ôm hy vọng hần có thể còn sống đi ra ngoài. Nhưng lại hết lần này tới lần khác không thể ra sức...

Bởi vì trong kia để thứ có thể cho y một đường sống, cũng chỉ có trong kia mới có thể trợ hần hoàn thành tâm nguyện tâm nguyện.

Số không sẽ luôn là số công, coi như căn cơ khá hơn nữa, trải qua những năm này bọn ba lao khổ tất nhiên đã là hao tổn vô cùng. Hôm nay Chung Nghị không tới ba mươi, nhưng cũng là không còn trẻ nữa, nếu như lại thêm mười năm nữa...

Tóm lại tẩm bổ là nhất định, còn dư lại cũng phải từ từ nuôi trở lại, giao cho y nội công cùng kiếm pháp ngược lại là luyện rất là thuận lợi, hừ, trong cốc này thứ không thiếu nhất xem ra chính là mê võ nghệ. Cũng không biết năm đó Dung Thiên Hâm có phải cũng có cái phiền não này hay không, bây giờ nhìn ảnh thập thất cũng không tệ. Ách, từ từ, bọn họ khi nào thì quan hệ tốt rồi, hiện tại thế nào có chút quái dị đâu...

“Bẩm báo cốc chủ, Hạ tổng quản cầu kiến. Nói là mang đồ ngài cần dặn đến.”

Giọng nam tràn đầy từ tính cắt đứt suy nghĩ của Từ Trinh, hần hơi sững sờ, rất nhanh liền phục hồi tinh thần lại. Nam nhân Bên người đường cong cường tráng, thần sắc kiên nghị, vốn có chút lạnh lùng hung ác không người đến gần cũng bởi vì gần đây tu tập nội công và kiếm pháp mà hơi đổi nhu hòa, ngay cả tính tình nặng nề cứng nhắc cũng bớt rất nhiều so với trước kia. Điểm này không chỉ có biểu hiện ở lúc chỉ có hai người, nhiều hơn hiện ra ở trong chuyện làm tình, từ lần trước hai người xác nhận quan hệ trong tỉnh táo, sau đó tự nhiên thuận lý thành chương. Hai người cùng vào cùng ra, trong này không thiếu được trêu đùa, nhưng cũng trải qua tính toán nghiêm túc, hơn nữa thật còn làm đến lúc động tình, Từ Trinh liên tiếp dung túng kiên nhẫn, không chỉ có không để cho Chung Nghị đau đớn, thậm chí còn để cho y trầm mê đến bất tỉnh.

Mặc dù cách trạng thái lý tưởng còn kém rất xa, nhưng Từ Trinh đối với độ tiến triển trước mắt như cũ hết sức hài lòng. Cảm thấy lúc này cũng nên xong hết việc rồi, hần gõ một cái lên hộp vuông gỗ đỏ khắc hoa văn tinh xảo trên bàn con kia, sau khi vẫy lui người ngoài cười nhạo với nam nhân bên người nói, “”Hôm nay chúng ta chơi cái gì khác đi.”

Mặc dù Chung Nghị không mặc dù không biết hần nói cái gì, nhưng căn cứ làm thành thói quen lâu dài tới nay, không chút suy nghĩ cúi đầu đáp lại, mà đợi cốc chủ mở cơ quan trong hộp ở trước mắt mình, mới dần dần cứng nhắc.

“Người sẽ không quên, còn thiếu ta một lần phạt đúng không.” Tiện tay lấy ra một đồ vật, Từ Trinh cầm trong tay nhẹ nhàng lắc lư mấy cái, mà cũng chính là mấy cái như vậy, sắc mặt Chung Nghị đã đổi một mảnh âm đạm.

33. Chương 33: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [nhị]

Editor: Sakura Trang

Đó là một cái nõn ngọc chế thành dương cụ giả, không to không nhỏ nhưng được cái giống thật. Cũng không phải là những thứ vốn có của Dung Tình kia, mà là sau hôm đó, Từ Trinh sai người làm cái khác.

Tài liệu cũng là thượng hạng, trải qua mài tỉ mỉ, thậm chí có cái là do hần tự vẽ, dấu hiệu ở bên cạnh các loại yêu cầu, từ chọn tài liệu đến những việc nhỏ bé nhất có thể nói là tường tận.

Xoa xoa tóc Chung Nghị, Từ Trinh cũng không nhìn tới thần sắc tựa như tro tàn của y, bên trong kia tràn đầy tuyệt vọng, thậm chí không giấu được kinh ngạc cùng hốt hoảng... Cùng với dày đặc thất vọng. Từ Trinh biết, chỉ phải xem mình có hạ thủ được hay không, nếu như không hạ thủ được, liền khó mà tiến hơn một bước. Không cắt vết thương nhiễm độc ra, vết thương liền cũng không cách nào khỏi hết, mặc dù không phải là không thể nhẫn nhịn không đi chạm, nhưng chung quy lưu lại lưu lại ngăn cách và ủy khuất. Mà hai người muốn chung một chỗ thật lâu dài hơn nữa, kiếm chế vĩnh viễn đề ở trong lòng nhưng không là biện pháp tốt nhất.

Thật dài thật lâu, a, thì ra mình đã nghĩ tới xa vậy rồi.

“Lần này chúng ta không cần nó.” Trong bụng Từ Trinh cười khổ, trên mặt lại cũng không có nửa điểm không cam lòng, tựa như chẳng qua là tùy ý kiểm tra, ném dương cụ giả về trong hộp, sau đó lựa ra hạt châu từ bên trong, dùng ngón tay trở và ngón cái nắm trên dưới rung lắc chuyển động.

Thanh âm hạt châu đụng vào nhau vang lên rõ ràng, chiều rộng mọc châu kia không đủ nửa đoạn ngón cái, nhưng mài đủ phẳng nhẵn nhụi, cũng khoét thành một tầng thật mỏng, vừa đủ để chịu đựng sức lực một viên ngọc thạch đụng nhau.

“Dùng cái này.” Hiển nhiên, đây là do Từ Trinh tự suy nghĩ ra được, nghĩ đến chỗ diệu dụng trong đó, trên người hần không khỏi có chút khô nóng lên. Thoáng ổn định suy nghĩ của mình, hần thật chậm thật chậm rút ra đai lưng của Chung Nghị, đợi rút đi quần nhìn thấy hai bắp đùi màu lúc mạch, lại không nhìn được hô hấp nóng nẩy.

Ổn định tay tách ra hai chân nam nhân, hai chân đẩy lên bày thành hình dáng chữ M, một bên Từ Trinh nắm bóp kéo căng chiếc mông vểnh lên kia, một bên lấy ra túi da trâu dùng súc ruột. Chất lỏng trong suốt từ miệng túi từ từ chảy ra, rơi vào trên nang túi nhảy cảm của nam nhân, chất lỏng sền sệt kia càng để lâu càng nhiều, theo đáy chậu chảy tới phía dưới cúc huyệt, kèm theo bản năng đóng mở của cửa vào, từ từ bị hút vào.

Cảnh sắc dâm mỹ như vậy khiến Từ Trinh tình dục dâng trào, huyết dịch toàn thân cao thấp tựa như cũng trào hướng hướng về bên dưới, trong lòng hần thầm đọc “tĩnh táo” Nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng nhìn chằm chằm chỗ kia không ngừng, cho đến khi chất lỏng vào đầy bên trong bởi vì không còn chỗ mà chảy ra một chút, lúc này mới đưa ngón tay ra, liền thấm ướt ở chung quanh nhẹ nhàng xoa nắn.

Khi đốt ngón tay thứ nhất chui vào bên trong, hạ thân trần trụi của nam nhân khẽ run lên, nội bích bọc ngón tay rồi co rút lại, ngay sau đó lại buông lỏng ra, mặc cho động tác ra vào của Từ Trinh. Ngón tay khéo léo bọc dịch mềm xoa bóp gãi gãi trong dũng đạo, có lẽ là không tính trên đùa quá nhiều, đợi nội bích đổi ướt át xốp mềm rất nhanh liền gia nhập ngón thứ hai.

Nơi đó thêm một ngón trở cũng không chặt, ở bên trong quẹt một cái liền cùng ngón giữa tách ra hai bên, lộ ra tràng thịt non nớt bên trong. Từ Trinh hứng thú dò dào quan sát nơi nóng bỏng mềm mại kia, nhìn nó bởi vì bản năng ngọ nguậy mà nặn ra từng sợi nước thuốc sền sệt, một ống gỗ dài từ giữa khe hở ngón tay từ từ cắm vào, chỉ nghe “Phốc xuy” một tiếng, nhiều chất lỏng như vậy liền một lần rót vào chỗ sâu.

“Ách!” Đột nhiên xuất hiện lạnh như băng làm cho nam nhân khẽ run lên, trong bắp đùi cùng chung quanh bụng toát ra một ít da gà mờ mờ, nhưng y trừ lúc ban đầu một cái chớp mắt run lên liền không phát ra nửa điểm tiếng vang nữa, vẫn là dáng vẻ thuận theo mà buông lỏng, nếu không phải tự chủ duy trì cong đang hai chân, thật là giống như một người chết.

Nhưng mà Từ Trinh một lòng khai thác cũng không phát hiện kỳ lạ của y, hay hoặc là đã sớm rõ ràng, nhưng cố ý giả vờ dáng vẻ không biết chuyện chút nào, chẳng qua là tự nhiên nhặt lên một cầu nhỏ hơn so với trứng chim bồ câu nhỏ hơn một chút, từ từ chen vào hậu huyệt của y.

Huyệt khẩu màu nhạt tựa như một cái miệng nhỏ thuận theo nuốt chửng dị vật tròn xoe, bên ngoài đóng chặt bị buộc kéo dài ở ra, dày đặc bao quanh một cầu, mà chất lỏng dồn vào chuẩn bị chảy ra cũng không khỏi không bị đẩy về, chỉ có số ít tí ti xuyên qua khe hở, bị tràng bích chen ép ra ngoài.

Bởi vì quả cầu nhỏ không hề rất lớn, lại thêm khi trước khuếch trương cùng thừa nhận buồng lỏng phối hợp, Từ Trinh hết sức dễ dàng liền hoàn thành bước đầu nhận lấy cái đó. Hắn dùng ngón tay trở đẩy mộc cầu vào sâu bên trong nhất, sau đó kèm theo trêu đùa gãi gãi nếp nhăn. Tràng bích ầm áp theo bản năng kéo căng sít chặt, thật giống như vui mừng nhúc nhích mấy cái, bị dịch mềm ầm áp bên trong trào lên tuôn ra ngoài, giống như sóng nhiệt chảy qua hai bên đầu ngón tay.

Từ Trinh ngừng lại một chút, như vậy mặc dù quen thuộc, nhưng lại vừa không khỏi có chút kỳ dị. Hắn để vật thể dừng lại phía trước, đợi xác nhận nó đã được đưa đến chỗ sâu nhất, lúc này mới đưa ngón tay chậm rãi khoan thai rút ra. Ngón tay bị tràng bích bao bọc mang số lớn dịch mềm ầm ứ, lúc toàn bộ thoát khỏi thậm chí bị huyết khẩu quyền luyện không thôi hút ra “Ba” một tiếng, sau đó theo sinh lại rút lại, lập tức phun ra một nhũ đậm đặc.

Cảnh sắc này quả thực cực kỳ đậm, Từ Trinh chỉ cảm thấy bụng nóng ran, vật dưới háng kia như rêu rao phồng lên mấy phần, mà vài vóc bó sát ở trên cao đã ầm ứ, đang hút lấy chất dịch trong suốt thỉnh thoảng bài tiết ra.

Nhắm mắt lại thở gấp mấy hơi thở nóng bỏng, Từ Trinh hít sâu một cái, xoay người lại đi lấy hạt châu. Lúc này không phải đơn độc một viên nữa, hơi có vẻ hấp tấp cốc chủ cũng không thèm nhìn tới tiện tay túm một cái, rất nhanh lộ ra bốn viên mộc châu giống nhau. Lúc này trên tay hắn tràn đầy chất lỏng bừa bộn, nhớp nhúa nháo thành một đoàn, cầm bốn hạt châu như vậy, chỉ cần thoáng lăn một vòng, bề ngoài liền trơn bóng ánh sáng rực rỡ.

Bàn tay của Từ Trinh rất lớn, nhưng một lần cầm bốn hạt châu vẫn có chút miễn cưỡng. Hắn đem hai viên thả ở trên giường, nghiêng đầu đi dùng miệng gặm gặm bắp đùi bên chắc, lưỡi sần sùi ở bên trong mịn màng lưu luyến mấy lần, liền đem tay trái xuyên qua đầu gối, vuốt ve đỡ y ngồi dậy. Cho tới một cái tay khác, cũng đã bóp tốt một viên tròn, dùng sức đẩy vào trong trong mật huyết.

Một viên, hai viên, ba viên, so viên lúc ban đầu kia bọn nó đi vào thuận lợi hơn, châu cầu tròn vo kia chen chúc lẫn nhau, bị ngoại lực đẩy không ngừng đi càng sâu vào, dịch mềm vốn lấp đầy tràng bích quả thực không chỗ có thể đi, chỉ có thể theo khe hở ép bài trừ ra. Nhiều lần nghiền qua nơi trí mạng kích thích Chung Nghị run rẩy co rút, từng chút chống đỡ tràng bích không ngừng ngoa nguẩy, từng đợt nhả ra thứ không rõ, sau đó lẫn lộn như không muốn chảy ra khỏi thân thể y, tích trữ đến tràn ra khắp nơi trên bờ mông hơi vênh kia.

Dịch thể như vương vẫn không dứt được liên tiếp kéo dài, ngày càng tích lũy, mềm nhũn rơi vào trên tháp, ở dưới bóng râm kê hở, dần dần tạo thành một vũng dịch đậm hình tròn. Những thứ này dường như phản ứng tự nhiên không có chút quan hệ nào với Chung Nghị, y an tĩnh nằm ở đó, cũng không nhúc nhích duy trì tư thế bị người trưng bày lúc ban đầu, cho dù thân thể thỉnh thoảng sẽ bởi vì kích thích mà co rút kéo căng, đồ vật nằm giữa chân cũng vẫn uể oải như cũ nằm ở trong bụi cỏ kia, không có chút nào điềm báo trước sẽ đứng dậy.

34. Chương 34: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [tam]

Editor: Sakura Trang

Thân thể hai người một trên một dưới, coi như Từ Trinh tận lực coi thường cũng không thể tránh khỏi nhìn thấy tình hình dưới mắt. Tâm thần hắn nhéo một cái, vội vàng bế nam nhân lên, cho đến lúc này hắn mới phát hiện, tay chân nam nhân dị thường lạnh như băng, trừ bắp thịt phản ứng tự nhiên ra, trong mắt chỉ còn lại vô tận u tối.

Tư thế thay đổi xúc động vật cứng trong cơ thể, có mấy viên mộc châu thay nhau cán qua chỗ trí mạng, làm cho nam nhân theo sinh lý co rút một trận. Đã sớm tích đến phần đáy chất dịch nhanh chóng trào ra ngoài, đem vạt áo của Từ Trinh cùng tháp mềm làm cho ướt sũng, nhưng mà y nhưng hoàn toàn không thèm để ý, chỉ có thể ôm người thật chặt vào trong lòng, một tiếng một tiếng gọi tên của Chung Nghị. Thanh âm kia

vừa nhẹ vừa thấp, khác với khăn khăn lúc động tình, tựa như sợ lớn một chút thì sẽ quấy rối người trong ngực, không chỉ có ôn nhu ẩn lại thêm nhu hòa.

Có lẽ là thanh âm của Từ Trinh quả thực ấm áp, có lẽ là trên người truyền đến kích thích quá mức đột ngột, nam nhân vốn là an tĩnh giống như vật chết dần dần tỉnh hồn, cặp mắt trống rỗng cũng bắt đầu có một chút màu sắc. Nhưng mà Từ Trinh lại cũng không chú ý tới những thứ này, chẳng qua là ôm chặt người này hết sức, tựa như lông chim hôn tóc mai cùng gò má của nam nhân.

Quả cầu nhỏ mượt mà chen chúc lẫn nhau, thuốc nước mềm mại không ngừng trượt xuống, hai viên ở phần dưới nhẹ nhàng ma sát nơi yếu ớt bên trong, lại bởi vì tư thế mà bị đệm mềm ép chen lẫn lộn về. Khoái cảm tê dại từ bên dưới xông tới thẳng, nhanh chóng lan đến tứ chi bách hải, cả người nam nhân run rẩy, không nhìn được phát ra một tiếng than nhẹ ngắn ngủi.

Nghe được thanh âm, Từ Trinh vội vàng tách y ra chút, hẩn nắm thật chặt cánh tay của Chung Nghị, nhìn chăm chăm về phía nam nhân. Chung Nghị chưa hoàn toàn thanh tỉnh, trong mắt sâu thẳm mang nghi ngờ cùng mê mang, y hơi giật giật khóe miệng, còn chưa kịp nói chuyện liền nhìn thấy Từ Trinh thở ra một hơi thật dài, có chút mất sức để lên trán y.

“Xin lỗi”, hai kẻ trán nhìn sát lẫn nhau, Từ Trinh nhắm mắt lại, lúc này mới phát hiện mới vừa nãy ngay cả hô hấp cũng đối vô cùng chậm, “Ta không nghĩ tới, tổn thương lần đó đối với ngươi lại nghiêm trọng như vậy.”

“Cốc chủ...” Chung Nghị sửng sốt một chút, mới vừa mở miệng liền bị Từ Trinh ôm lại về trong ngực. Cho đến xác nhận nhiệt độ cơ thể trong ngực bắt đầu tăng lên, lúc này Từ Trinh mới nâng hai gò má của hắn, nghiêm túc nói: “Nhưng mà, không nên quên hôm đó lời nói lúc sau của ta, không nên quên hôm đó về sau ngươi đã nhận lời!”

Cả người Chung Nghị run lên, có chút co quắp mở mắt, Từ Trinh thuận thế hôn một cái mắt phải của y, lại nhẹ lại trầm mở miệng hỏi, “Đau không?” Bắp thịt Chung Nghị chợt kéo căng một cái, hồi lâu sau mới cứng đờ lắc đầu một cái, y cũng không có lên tiếng nói chuyện, trên mặt cũng không tránh hiện lên màu hồng, Từ Trinh thấp giọng cười, đầu lưỡi mềm mại liếm tròn bên tai hồi lâu, sau đó lại từ từ ngậm lấy.

Ngón tay linh hoạt lướt qua cần cổ, lại vuốt ve xương quai xanh, trên áo lót lằng lộn không chịu nổi cũng bị rút đi, nhanh chóng lộ ra da thịt màu lúa mạch ẩn giấu bên dưới. Thịt viên nơi sâu hơi chút vểnh lên, bị bóp ở giữa ngón tay kéo kéo, đi đôi là hô hấp nam nhân ngày càng nặng, đầu ngón tay kia phát qua chùm lông dưới bụng, ở nơi nhạy cảm cứng rắn làm cần quét một cái, lập tức làm cho nam nhân run rẩy người mềm nhũn xuống.

Chung Nghị ngã ở trong ngực cốc chủ, cố gắng chịu đựng hít một hơi, nhưng không ngờ Từ Trinh chuyển một cái phương hướng, theo mộng đến khe hở kia, ngay cả dịch mềm cũng tràn đến hơn nửa đốt ngón tay, “A!”

Mộc châu bị mộc châu chen đẩy như vậy, hạt tròn ở cuối cùng nghiền mạnh qua nơi mẫn cảm chỗ sâu, Chung Nghị kéo căng người liên tục run rẩy, ngay cả hai tay vốn định rời khỏi cốc chủ cũng không tự chủ được siết chặt đan vào nhau. Từ Trinh ngậm một cái mép cần cổ nam nhân tới, không nhẹ không nặng cắn cần liếm liếm, ngón tay bên trong cũng vô cùng không an phận, ở trên vách tràng ngoắc ngoắc gãi gãi.

Chất lỏng tí tách không ngừng rơi xuống, rất nhanh ướt lòng bàn tay của Từ Trinh, mà nam nhân bị người đoạt ôm vào trong ngực cũng không chịu đựng nổi, vận vẹo ý đồ nghĩ muốn từ trong khoái cảm khó nhìn trốn rời đi.

“Không muốn tránh ta...” Thanh âm đáng thương Hề thổi qua bên tai, Từ Trinh vùi đầu ở trên vai Chung Nghị, có chút xấu hổ mở miệng nói: “Ngươi biết, ta luôn có chút sở thích khác thường...” Nhưng khác với Dung Tình cùng trước kia, “Nhưng tuyệt đối không phải là muốn đả thương nhục nhã người... Người coi như là chịu một lần phạt, nếu như ngươi thật không cách nào chịu đựng... Chỉ cần hô ngừng ta tuyệt đối không làm tiếp... Được không?”

Ở trong trí nhớ của Chung Nghị, cho dù là cốc chủ hiện nay thay đổi rất nhiều, cũng cho tới bây giờ đều là hoàn mỹ phần chân, thành thạo. Y chưa từng thấy qua Từ Trinh yếu thế như vậy, ngay cả thanh âm cũng mang theo mấy phần lo lắng cùng khẩn cầu, từng chữ từng câu kia nghe làm ngực y đau nhức khó nhịn,

quỷ thần xui khiến liền gật đầu.

35. Chương 35: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [tứ]

Editor: Sakura Trang

Ánh mắt Từ Trinh sáng lên, ôm mặt Chung Nghị hôn mạnh một cái, sau đó lấy ra noãn ngọc làm thành cái nút từ trong hộp ra, dùng nó ma sát với đầu ngọc hành chẳng mấy chốc nơi đó liền cứng rắn ngẩng đầu sừng lên.

“Không sợ.” Phát giác nam nhân vẫn khẩn trương như cũ, Từ Trinh hôn một cái khóe miệng cứng ngắc của y. Nhiều dịch trơn chen ra khỏi túi mềm, nhanh chóng thoa bóng loáng khắp bên ngoài, Từ Trinh đẩy ngã Chung Nghị để nằm ngang, không nhanh không chậm đè ép vách ngoài cúc huyết, huyết khẩu hơi mở đã có một viên quả cầu nhỏ hơi lộ đầu, cùng dịch mềm cùng nhau thừa dịp nơi kia khép mở ngoạ nguậy, từ từ trượt đi ra bên ngoài.

Cảm giác gần như là bài tiết để cho Chung Nghị cảnh giác, y cũng không doái hoài tới ngượng ngùng khó chịu nữa, vội vàng co rút lại huyết khẩu ý đồ ngăn cản. Đó là đồ cốc chủ tự mình bỏ vào, y làm sao có thể không làm tròn bốn phận để cho nó rơi ra ngoài?!”

Toàn bộ điều này Từ Trinh tự nhiên nhìn ở trong mắt, nhưng mà người ít tiếp xúc đến chuyện tình dục như Chung Nghị làm sao biết, nghĩ muốn thu về quả cầu nho nhỏ đã chui ra hơn phân nửa làm sao có thể đủ để co lại? Huyết khẩu ướt át trơn nhẵn một sít chặt như vậy, lập tức phun ra quả cầu nhỏ tròn trịa, chỉ nghe một trận thanh âm thanh thúy vang lên, quả cầu nhỏ kia liền từ bên cạnh tháp mềm tuột xuống, cô lỗ lỗ lăn đến trên đất.

“Người thế nào biết ta muốn lấy một viên ra?” Từ Trinh búng một cái lại có chút mềm xuống tiểu Chung Nghị, nhếch khóe miệng cười lên, thừa dịp lúc Chung Nghị nghe vậy liền yên tâm, lập tức đem chớp đỉnh cái nút ẩn hậu huyết.

“Ách!” Theo hạt châu nhỏ thật vất vả từ dừng đạo đến huyết khẩu lại cứng rắn bị đẩy về bên trong, từng cái va chạm nhạy cảm có thể chết người, hai chân bị kéo ra chột thu lại, mới vừa muốn khép lại lại bị cưỡng bách chia lìa lần nữa. Bởi vì khai thác trọn vẹn, cái nút tiến vào không tính là khó khăn, chẳng qua là tương đối rộng chút, khó tránh khỏi chống đỡ có chút căng ra.

Từ Trinh xoa xoa nam nhân co rút như cũ kia, nặng nhẹ có độ đè cảm bắp đùi kéo căng, cho đến đối phương thở bình thường lại, lúc này mới cầm vật cứng giữa khó đang thẳng tắp nóng lên kia.

“Cốc... chủ...” Nam nhân nhẹ thở gấp một tiếng, khóe mắt đã hơi ướt át, y khàn giọng hô Từ Trinh, nhưng cũng chẳng biết tại sao mở miệng, chẳng qua là theo bản năng ngẩng đầu lên, nghĩ phải nhìn khuôn mặt chủ nhân.

36. Chương 36: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [ngũ]

Editor: Sakura Trang

Từ Trinh hiểu rõ nhẹ nhàng hôn một cái khóe miệng y, thuận tay đưa vào một chuỗi ngọc châu. Ngọc châu kia chẳng qua là những hạt nho nhỏ, so với hạt đậu xanh kia còn nhỏ hơn mấy phần, Chung Nghị thuận theo ngậm ở trong miệng, có chút mê mang chuyển con mắt nhìn lại.

“Một hồi nhớ buông lỏng một ít, nếu như đau liền nói cho cho, thiên vận không tự cứng rắn chống đỡ.” Không chắc lần đầu tiếp nhận nam nhân là có thể được hay không, Từ Trinh ôn nhu hôn lên trán y, lúc này mới đem chuối hạt châu rút ra.

Chuối hạt châu màu nhũ trắng dính nước miếng, hơi kéo một cái liền cắt đứt, tay trái Từ Trinh nắm vật nóng, chậm rãi từ từ tuột một chút, thấy lỗ nhỏ kia phun ra chất lỏng mềm mại liền từ từ ấn ngọc châu nhỏ vào.

“Ân!” Càng đau Kỳ diệu lẫn vào khoái cảm xốc xốc tê tê vọt khắp toàn thân, Chung Nghị giật mình một cái vội vàng ngẩng đầu, Từ Trinh đang nắm nơi cứng rắn của mình, bỏ vào hạt châu nhỏ nhỏ. Đó là nơi ngày thường dùng đi tiểu, Chung Nghị rõ ràng nó có bao nhiêu nhỏ bé, lại nói nơi kia yếu ớt thế nào, dù là thoáng không cẩn thận, sẽ gặp mang đến phiền toái cực lớn.

Cho tới bây giờ Chung Nghị không quan tâm đau đớn, loại trình độ này tự nhiên có thể nhịn, y càng không sợ chảy máu bị thương, cho dù cốc chủ muốn y bỏ mình, cũng sẽ không có nửa điểm chần chừ.

Nhưng nếu thật làm ra nguy hiểm, cốc chủ nếu là đem y bỏ qua khá tốt, nếu như là muốn điều dưỡng chữa trị...

Y không muốn nhất, chính là tạo thành phiền toái cho cốc chủ.

“Muốn gì chứ?” Thuận lợi đem chuối hạt châu đưa đến bên trong, Từ Trinh đỡ Chung Nghị đứng lên. Ngay tại lúc nam nhân suy nghĩ lung tung, hắn đã thay nam nhân khoác lên một cái vật chế thành từ da mềm, từ miệng tròn đằng trước ngăn tốt thịt trụ có chút uể oải từ sau khi chuối hạt châu đi vào. Vật kia tương tự đai trinh tiết ở hiện đại, chẳng qua là bằng da càng mềm mại, hơn nữa không có bất kỳ chỗ khóa nào, chính giữa mỏng đai mềm theo bên dưới dán sát vào da, vừa đứng dịp bao hết huyết, lỗ thủng phía trước lộ ra nhạy cảm, hợp với đằng sau giống một cái thắt lưng buộc ở eo.

Dây thừng mềm màu vàng treo nơi chứa chuối hạt châu thành đai lưng, lỏng lẻo treo ở nơi kia, phối hợp với ngày càng nhiều chất nhờn dày đặc dán lên, nhất thời trở nên nổi bật vô cùng.

Tĩnh hồn lại Chung Nghị nhìn một cái, nhất thời trở nên mất tự nhiên. Coi như chưa thấy qua đó là cái gì, nhưng cũng từ vị trí mặc nó đoán được công dụng.

Từ Trinh trấn an hôn mi đang đỏ mọng của y, dùng đồ lót lau tạm đi chất dịch sền sệt trên người y. Hai cái kẹp nhỏ kẹp ở phía trên đầu vú đè một cái để xuống một cái, thiếu chút nữa làm cho hai chân nam nhân mềm nhũn, lần nữa ngồi về thấp mềm.

“Này, cẩn thận chứ!” Một cái ôm lấy eo Chung Nghị, Từ Trinh để cho y dựa về trong ngực. Nam nhân cường tráng cả người khẽ run, tròng cũng bởi vì động tác mang tới khoái cảm liên tục ngọ nguậy, Từ Trinh vuốt ve làn da trần đầy co dãn của y, kiên nhẫn chờ đợi đợt khoái cảm này trôi qua.

“Như vậy thì không được, ta mang người đi ra ngoài thế nào đây?” Đem y phục đã sớm chuẩn bị xong từng món một mặc lên thay nam nhân, mấy ngày tới bọn họ không khỏi sẽ ở chỗ đó hoan hảo, đều cần thêm nhiều chút y phục. Lúc này trên thân hai người đã sớm đục ngầu không chịu nổi, đừng nói Chung Nghị, coi như da mặt dày như mình, cũng là không có cách nào mặc y phục ướt dính, nhả nhúm này đi ra bên ngoài.

Chung Nghị cúi đầu yên lặng không nói, vào sáng sớm lúc cốc chủ thay y mặc lên đồ da, thì đã đoán được mục đích của hành động này. Nhưng mà y lại không cách nào thần nhiên như thường, chẳng qua là mặc cái y phục liền để cho hai chân y như nhũn ra, thổ hồng hèn run rẩy, nếu như muốn bước đi, nhất định chính là thiên phương dạ đàm (chuyện không tưởng).

Chung Nghị, người thế nào có thể vô năng như vậy! Chẳng qua chỉ là mấy hạt châu mà thôi!

Nhận ra được mình lại hèn yếu trốn tránh, nam nhân cắn lưỡi mạnh một cái, nắm chặt hai tay. Chỉ nghe bên tai một tiếng thở dài, môi ẩm áp liền được bao phủ, sau đó đầu lưỡi dò vào bên trong, giống nhau ôn hòa liếm vết thương đầy vị mặn.

“Không phải.” Từ Trinh dán thân thể của nam nhân, từ từ vòng y về bên mình, mình thật là không suy nghĩ chu đáo, chẳng qua mặc cái y phục thôi, sẽ để cho Chung Nghị biến thành như vậy, “Bên ngoài ta đã truyền lệnh, cũng không cần dùng chân đi.”

37. Chương 37: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [lục]

Editor: Sakura Trang

Hắn vừa dứt lời, liền ôm ngang Chung Nghị. Đột nhiên cảm giác mất trọng lượng làm cho nam nhân phản xạ muốn giãy giụa, động một cái như vậy tự nhiên dắt theo đồ vật bên trong, khoái cảm mãnh liệt từ dưới vọt lên, lập tức để cho y kêu rên kẹp kéo căng hai đầu gối, nhưng không ngờ lại đối lấy một trận nước chảy xiết.

Nhẹ nhàng cầm bắp đùi căng thẳng, Từ Trinh cúi đầu hôn trán tràn đầy mồ hôi của nam nhân, rất bình tĩnh điều chỉnh tư thế, để cho người dựa thoải mái một ít, “Người nhìn, đây chính là kết quả việc không nghe lời. “Thanh âm khàn khàn tràn đầy từ tính, cho dù là ung dung trên chọc cũng mang theo mấy phần tán không đi dục tình.

Chung Nghị lúng túng nghiêng mặt, ngay cả cổ và sau tai đều đỏ ửng, biểu tình của y bình thường như cũ, nếu không phải thỉnh thoảng rên rỉ cùng thở hào hển kia, gần như nhìn không ra nửa điểm khác thường. Nhưng coi như người này kiên nhẫn như vậy, lúc bị người ôm đến trên lưng ngựa cũng đã toàn thân như nhũn ra, khắp cả người như vừa sống lại.

“Thế nào?” Từ Trinh bước ngồi ở phía sau y, có chút lo âu vòng tay ôm nam nhân vào trong ngực. Vì tránh người, hắn một đường đạp nhanh khinh công, đạp tường bay trên mái nhà, coi như chú ý cẩn thận, cũng không tránh ma sát va chạm. Mặc dù sớm biết Chung Nghị nhạy cảm vô cùng, đặc biệt là lúc đang động tình, dù chẳng qua là ma sát nho nhỏ, là có thể chọc cho Từ Trinh run run.

Loại thể chất này, ở chỗ này trước đều là trôi qua thế nào?

Nghĩ vẫn như vậy ở trong đầu hắn chợt lóe lên, còn chưa kịp ngẫm nghĩ liền nghe nam nhân ồm xuống thanh âm thổ dốc, khàn khàn vô cùng.

“Thuộc hạ... không có việc gì.” Nam nhân ngồi ở phía trước từng điểm thẳng người lên, cho dù là động tác đơn giản như vậy, hôm nay đối với y cũng là vô cùng khó khăn. Mồ hôi từ trên trán y chậm chạp trượt xuống, theo cảm trượt đến cần cổ, đỏ lốt rất nhanh thâm màu, hơi ướt át dán da thịt.

Từ Trinh có chút đau lòng, nhưng chỉ là ôm người vững hơn, ôn nhu hôn tóc của y. Tuần mã trắng như tuyết bước chậm, từ từ đi đến sau núi u tĩnh, Từ Trinh cố ý đi rất, một là bởi vì lúc này có nhiều thời gian, hai là lo âu đi quá nhanh, nam nhân phía trước không chịu nổi.

Dù vậy, đi đôi với thời gian tăng trưởng cùng tốc độ tăng nhanh, nam nhân cường chế không chế hô hấp càng là không cách nào tránh khỏi tăng thêm, hơn nữa đá vụn lẻ tẻ trong núi thỉnh thoảng cũng sẽ đập phải, chấn động mãnh liệt mà đột ngột kia dù sao vẫn khiến cho nam nhân ngừng thở, sau đó chính là cuộn tròn cúi người không dừng được thở gấp rên rỉ.

Tác dụng của những vật để trong cơ thể lúc này hoàn toàn thể hiện ra, một châu mọt mà ánh sáng rực rỡ kia ở giữa, ngọc thạch hơi trầm dựa vào ngoại lực, chính là va chạm bên ngoài. Dụng như vậy cũng không cường liệt, nhưng bởi vì ngồi trên lưng ngựa mà dốc sức tăng nhiều, không ngừng không nghỉ chuyển động kích thích bên trong, không chỉ có nghiền mài vào điểm trí mạng kia, ngay cả mỗi một nơi trong tràng bích đường như đều được ma sát mạnh một lần.

Khoái cảm làm người ta choáng váng để cho Chung Nghị khó mà hô hấp, mềm trong cơ thể chỉ tăng không giảm, vật cứng tùy chấn động lập đi lập lại bị ép đến huyết khẩu, sau đó lại bởi vì bị chặn mà đẩy trở lại. Nơi ẩm ướt mềm mại kia đã sớm che đến nóng lên, ôn nhu vừa không mất khiêu khích cọ rửa mỗi một đạo nếp nhăn, Chung Nghị chỉ cảm thấy bên trong thân thể không một chỗ không ngứa, tựa như muốn có được vật càng to càng nóng, mạnh mẽ hữu lực đụng vào rút ra.

Tốc độ ngựa càng lúc càng nhanh, tiếng gió gào thét càng lớn, Từ Trinh ý vào mình có võ nghệ cùng thuật cưỡi ngựa thật tốt tính cả hai đời đến này, một bên giục ngựa đi nhanh một bên còn có thể phân tâm đi gặm cần cổ nâng lên thật cao của nam nhân.

Tiếng kêu khó nhin vang lên ở bên tai, hộ pháp ẩn nhẫn cuối cùng cũng bị khoái cảm xông đến mất lý trí, lắc đầu giãy dụa rên rỉ, khoe mắt hai mắt đóng chặt ửng đỏ, bởi vì sinh lý mà tràn ra nước mắt ướt hai bên tóc mai. Trong thở dốc, nam nhân nhiều lần ưỡn mông, tựa như lấy được cao triều vậy, nhưng vừa bởi vì không cách nào phát tiết mà thống khổ co rút, thanh âm bên miệng cũng tựa như đột nhiên kẹt ở, vô căn cứ bị ép cắt đứt.

“Không cần, không cần...” Thanh âm nam nhân yếu ớt tùy tiện vang lên, nếu không phải Từ Trinh thời thời khắc khắc lưu ý tình huống, gần như thì sẽ tán ở trong gió, “Cốc chủ... Không cần... Cầu ngài... Chung Nghị cầu ngài... A... A a a!!!”

Lại là một viên đá trong rừng, Chung Nghị lại cũng không chịu nổi kinh hô thành tiếng, mắt thẳng bằng thiếu chút nữa thì muốn ngã xuống ngựa. Từ Trinh vội vàng ôm lấy y, vỗ yên ngựa ngựa bay lên không nhảy lên, đập mạnh hướng vào trong núi.

Không hổ là ảnh vệ từ Ảnh lâu, biểu hiện của Chung Nghị đã làm cho Từ Trinh rất là ngạc nhiên. Đoạn đường này hẳn tuy từng nghĩ, nhưng cuối cùng không ngờ tới người nam nhân này vẫn cố nén, có thể chịu đựng đến mức như vậy!

Đường xá dài như vậy, thân thể nhạy cảm như vậy, nhưng nhẫn nhịn chưa tới trăm thước, liền có thể chịu đến cuối cùng như vậy!

Hơi vòng tay ôm chặt lại, Từ Trinh cảm thụ người trong ngực khó mà tự kiềm chế thở dốc co rút, không khỏi trong lòng tự trách thật sâu. Lúc ban đầu rõ ràng chẳng qua là dò xét, nhưng hết lần này tới lần khác khi y cắn răng cố nén, dần dần bắt đầu cố ý so tài.

Thật là khốn kiếp!

Vừa đến một cái suối nước nóng, Từ Trinh liền đặt người xuống, cũng không cũng không để cho y nằm ở trên đá lạnh như băng, mà là ngồi dựa trong ngực mình, thả lỏng thân thể.

“... Có khỏe không?” Lấy tay vén tóc đằng trước ướt đầm của nam nhân. Từ Trinh nhu hòa mở miệng. Biết mình thất thố một lần nam nhân gật đầu một cái, lúc này y đã có chút thanh tỉnh, trừ chợt có co rút run rẩy một cái, thở hào hển lại dần dần vững vàng. Từ Trinh đau lòng cực kỳ, lần lượt khê hôn mặt bên của y, động tác dưới tay nhanh nhẹn đơn giản, chẳng qua là hơi trêu đùa một chút, thì đã đem tầng tầng y phục tuột cái sạch sẽ.

Đồ lót tràn đầy mồ hôi rơi xuống cùng với tiết khố ướt đầm, thịt trụ cao ưỡn lên ướt dính, một cái đai lưng buộc vòng quanh nơi câu người ấy. Từ Trinh hơi nâng người lên, cởi đai lưng lột tiết khố ra, vãi vốc mềm mại lướt qua đỉnh nón, hợp với từng hình sợi tơ trong suốt, lúc thất lưng rời đi nơi sưng lên thoáng bắn ra, cửa bị dị vật chặn lập tức chảy ra dịch mềm mọng mông.

“Đừng... Đừng...” Cả người nam nhân run rẩy theo bản năng đi ngăn cản đầu ngón tay nhỏ nhỏ không ngừng quấy rầy chung quanh chóp đỉnh, nhưng ở lúc ý thức được đầu ngón tay kia thuộc về người nào, cứng đờ nghĩ muốn lùi về.

“Đừng sợ.” Từ Trinh cầm tay Chung Nghị, đặt ở mép hôn một cái, cuối cùng để cho y dựa vào vị trí nghiêng ở bên cạnh chỗ kia, thuận lợi hai chân ngâm vào suối nước nóng.

“Nhiệt độ khá tốt?” Nhanh chóng cởi hết y phục của bản thân, một chân Từ Trinh đạp vào trong nước, gần như quỳ lạy hôn bấp chân cùng đầu gối nam nhân. Khác với thân thể mạnh mẽ to lớn của Chung Nghị, thân thể của Từ Trinh vô cùng đẹp, loại này đẹp là người thường công nhận xinh đẹp, dáng người thật cao, da thịt trắng nõn, ngay cả bấp thịt cũng không lộ vẻ to lớn, rõ ràng chẳng qua là một tầng thật mỏng nhưng hàm chứa lực lượng hết sức cường đại.

Một cỗ thân thể như vậy không có chút nào che giấu phơi bày ở trước mắt, ngay cả Chung Nghị cũng không khỏi ngừng thở. Thân thể của y đã vô cùng khó chịu, nhưng cũng may còn giữ lại chút lý trí. Tránh không nhìn tới thân hình cốc chủ.

Nhưng không gánh nổi đôi phương rẽ nước, không nghe theo không buông tha đứng dậy xít lại gần.

“Thế nào, đã chán ghét đến không muốn nhìn ta?” Từ Trinh cắn chóp mũi Chung Nghị, dùng đầu lưỡi từ từ liếm vẽ chơi đùa. Lời nói nhẹ nhàng mang điểm ủy khuất, Chung Nghị thật đúng là hốt hoảng nhìn một cái, đợi nhìn thấy phần giáo hoạt kia hốt hoảng của đối phương, vừa thở phào nhẹ nhõm vừa nghiêng mắt không nhìn.

Nhân cơ hội này cầm nơi sưng lên giữa chân của nam nhân, quả nhiên được một tiếng kinh sợ ngẩn ngui, Từ Trinh chỉ vuốt một cái, lập tức đổi lấy dưới người trận trận run run rên rỉ. Thịt viên trước ngực đã bị kẹp đến ứ máu sưng đỏ, Từ Trinh đem đầu lưỡi dò hướng nhũ đầu, liếm theo khe hở, nam nhân lập tức giờ cao ngực lên, không biết cầu xin tha thứ hay là chào đón.

Rên rỉ nhỏ vun dần dần tăng lớn, hô hấp thật vất vả không chế được càng thô trọng, nam nhân mấy lần muốn đi bảo vệ thịt điểm trước ngực, lại bị cổ chủ cầm lấy ra, cuối cùng chỉ có thể dùng sức chụp vào vách đá bên người, không tự chủ được giãy giụa thân thể.

Một cổ lại một cổ dịch thể khó khăn từ khe hở chuối hạt châu chảy ra, thịt trụ của nam nhân ngạo nghễ đứng thẳng, đúng như thân thể của y to lớn thô dài, tính khí mang theo mạch bại lộ, giật giật bị Từ Trinh nắm trong tay, bộ vị kia đã ướt trượt vô cùng, nóng bỏng sưng lên tựa như một khối liền muốn nổ.

Lúc này Từ Trinh đã không tính bức người cầu xin tha thứ, nghe được nam nhân âm điệu thay đổi rên rỉ, liền đem kẹp trên nhũ đầu lấy xuống. Thịt viên cứng rắn bị ngâm vào trong miệng ẩm áp, hóa giải rất nhiều lửa nóng đau đớn, đầu lưỡi mềm mại liếm đầu vú, lập tức mang đến khoái cảm tê dại. Than nhẹ thoải mái từ trong miệng nam nhân không kềm hãm được tuôn ra, Từ Trinh chợt dùng sức hút một cái, Chung Nghị lập tức kinh hãi thở hỗn hển nâng cao eo.

Xúc cảm nơi này quả thật rất tốt, Từ Trinh đổi bên khác làm việc giống vậy, rất nhanh liền ép nam nhân run rẩy giãy giụa. Y cũng không chịu nổi giam cầm của cao triều như vậy nữa, bản năng đi tìm vật gần nhất, vật cứng cọt tới cọt lui bên chân Từ Trinh, không tránh khỏi tác động đến sợi dây, kéo theo chuỗi hạt châu nhỏ nhỏ bên trong.

“Ngô...” Khóe mắt của Chung Nghị đã đỏ bừng, hai con ngươi dần dần tán loạn điên cuồng, Từ Trinh cũng biết kéo dài quá lâu, vội vàng cởi dây thừng ra, thả lỏng vòng da sít chặt quanh eo. Lúc da thoát khỏi thịt trụ, cho không tác động đến nhiều cũng nhanh làm hại Chung Nghị nổi điên, chỉ nghe tiếng rống khàn khàn như thú bị nhốt vậy, nam nhân co rút vùng vẫy mấy cái, suýt nữa ngã vào trong hồ tắm.

Từ Trinh sợ hết hồn, dứt khoát chọn một chỗ nước cạn để cho y dựa vào vách đá, suối nước nóng ẩm áp vừa vịn vượt qua chân, từng chút cọ rửa cục huyết. Dem chân trái của Chung Nghị nâng lên đứng góc độ, Từ Trinh cúi người xuống từ từ lôi kéo chuỗi quả cầu bằng ngọc bẻ tắc tốt đỉnh kia, cảm giác va chạm bông tiếu lại cũng không mang theo phần nửa đau đớn, chỉ có dục tình vui vẻ chen chúc mà đến, chất lỏng trong suốt bị mang đi ra bên ngoài, tranh lên trước lo lắng lo đầu ra, sau đó lần lượt uốn lượn trêu đùa làm ướt rừng cây, dính đầy hai cái túi nang phồng lên.

Chẳng biết lúc nào, hô hấp của Chung Nghị ngày càng ngắn, bắp thịt run rẩy kéo căng như nham thạch, mà khi một viên châu ngọc cuối cùng bị “ba” kéo ra, nhiều dịch trắng lập tức phun đầy mặt Từ Trinh. Thậm chí sau khi hân hơi sưng sờ né tránh, càng thêm gián đoạn phun ra, vắng bữa bãi khắp da thịt màu lúa mạch hiện lên đỏ ửng kia.

Nhất thời, trong xoang mũi hai người gần như chỉ còn lại mùi vị tinh dịch, Từ Trinh cúi đầu nhìn một chút phân thân phần chân của mình, cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Nam nhân bị cao triều xông đến thất thần mềm ở trong nước, chỉ có bụng còn trận trận nhảy lên, Từ Trinh cúi người lấy ra nút chặn, chỉ thấy huyết khấu kia co giật hai cái, chợt phun ra dịch mềm đậm đặc.

Những chất lỏng kia giống như võ đê, một đường tuôn ra ngoài, thậm chí phát ra tiếng vang “phốc phốc” trong không khí, mà hai bắp đùi bền chắc của Chung Nghị cũng từng chút từng chút co rút theo. Mà khi một viên cuối cùng bài tiết phun ra, khóe mắt nam nhân cũng theo tràn ra nước trong suốt.

“Không có sao, không có sao.” Từ Trinh hôn mí mắt của y, dùng môi ẩm áp hút đi chút ướt át đó, run rẩy có chút bình phục lần nữa tăng lớn, cuối cùng nam nhân lại cũng không khống chế được nghiêng người tránh né, đem mặt mũi chôn thật sâu vào trong khuỷu tay của mình.

Từ Trinh ôm lấy bả vai của Chung Nghị, kiên định không thay đổi ôm lấy nam nhân đang trốn vòng về ôm trong ngực mình, hần than dài một tiếng, có chút tiếc nuối mở miệng khuyên nhủ: “Nếu không được, thì thôi vậy... Vấn chuyện này là có cũng được không có cũng được...”

“Không phải... Không phải vậy...” Thanh âm của Chung Nghị mang theo chút nước nỡ, cho dù kiềm chế cũng rõ ràng có chút run run, y không lấy ra hai tay như cũ, thậm chí cũng chỉ lặp lại một loại từ ngữ, thậm chí quá mức lằng lộn mơ hồ, để cho người có chút nhận ra không rõ.

38. Chương 38: Món Ăn Mặn Thứ Tám – Lạc Thú [thất]

Editor: Sakura Trang

Cũng may đầu óc Từ Trinh không chậm, rất nhanh hiểu rõ nguyên do trong đó, hần mỗ mỗ môi khép mở của nam nhân, vượt qua răng câu dẫn đầu lưỡi khác, nước miếng hai bên hòa vào trong miệng nhau, chậm rãi từ khoe miệng tràn ra ngoài. Nụ hôn ôn nhu để cho người mê mết, Từ Trinh cười lấy ra cánh tay hơi cong, vừa hôn khô vùng da mềm xung quanh mắt của nam nhân.

“Xấu hổ hay là mất thể diện?” Từ Trinh câu khoe miệng, giữa mi mắt đều là dung túng, hần dùng mũi cũng cảm nam nhân, hạ thân gần sát ma sát cơ bắp bên chắc bên cạnh, “Vậy thì, người cũng nhìn một chút hình dáng mất mặt của ta?”

Chung Nghị trừng mắt nhìn, bộ dáng không khỏi có chút ngốc lẳng, Từ Trinh nhưng đã cười đem tay phải của y thả vào dưới háng mình, lên trên nơi nhiệt nóng sưng phồng kia. Trên tay y run một cái, thật giống như bị thương nghĩ muốn bỏ ra, lại bị Từ Trinh kéo căng giữa chặt, để cho bàn tay nhiệt độ cao giống vậy che nơi nóng bỏng nhảy lên của mình. Chỗ đó tinh thần phấn chấn, bị nam nhân theo bản năng cầm gãi làm cho càng phồng lên, dịch thể trong suốt rơi xuống, một giọt một giọt nhiễm ướt nơi hai người đang cầm chặt.

Vừa mới bị chạm, Từ Trinh không khỏi run run một chút,, hần thở gấp hôn gò má nam nhân, nhìn vào trong đôi mắt vừa ngây ngốc vừa khó tin kia, “Thế nào, chẳng lẽ ở trong mắt người ta là một quái vật máu lạnh?” Dẫn dắt tay phải dính đầy mồ hôi và dịch thể chuyển động, Từ Trinh phát ra rên rỉ khàn và nhỏ. Như người tập võ quanh năm, hai tay của Chung Nghị tràn đầy kén cứng, đặc biệt là nơi sử dụng ám khí và cầm kiếm, lại càng dễ để người khác đau đớn. Nhưng mà Từ Trinh lại có thể khống chế lực độ khéo léo, để cho kén kia ma sát mình đến tê dại run rẩy.

Tiếng nước chảy ướt át trong yên tĩnh vô cùng rõ ràng, Chung Nghị lẳng lẳng nằm ở trong đó, mặc cho Từ Trinh điều khiển động tác. Trong mắt y là vẻ mặt tràn đầy dục vọng của cóc chủ, trong tai nghe là tiếng thở gấp lớn ngày càng dồn dập, ngay cả lỗ chân lông trên da dường như cũng có thể cảm nhận được khí tức nóng bỏng và say mê run run lúc động tình kia.

Từng đợt sóng dục vọng không ngừng tích lũy, đợi Chung Nghị cuối cùng cũng thích ứng tần số trên tay, thậm chí sẽ còn theo bản năng bắt chước, động tác ngày càng liên tục, Từ Trinh cũng sắp kề bên cao triều. Khoái cảm mãnh liệt từ hạ thân vọt thẳng hướng lên trên, nhưng ở trước thời khắc bùng nổ bị cưỡng ép đè xuống.

“Ách!” Phun ra đến cửa chợt bị chặn lại, thống khổ để cho Từ Trinh khó chịu cong người lại, lớn tiếng thở hổn hển cả người run rẩy. Mà Chung Nghị thì hoảng sợ ngừng ở đó, hai tay cứng đến không dám nhúc nhích.

Biểu tình của Từ Trinh cực kỳ dữ tợn, hần thật vất vả chậm lại trận dục vọng muốn phun ra kia, thở dốc đi hôn trán nam nhân. Ngược lại không phải là thật có thói quen tự ngược, chỉ là muốn nhìn vẻ mặt như vậy của nam nhân trước mặt, lần đầu tiên đối với hành động mình mới vừa làm có chút áy náy.

Nhưng hết lần này tới lần khác không hề hối hận.

Nếu không hối hận, vậy hãy để cho hần một lần, kìm lại đi.

Từ Trinh cười gian nan, giữa mi mắt là không che giấu chút nào tiết lộ ra vui thích chân thật. Nam nhân ngốc lảng từ từ hiểu, y quả thực luống cuống một lát, sau đó cũng giống vậy về mặt trở lại bình thường. Y thật chậm thật chậm nâng hai tay lên, lần đầu tiên chủ động đi ôm cái người nam nhân mình đã từng coi là thần, động tác kia không khỏi có chút do dự, dè dặt đến tựa như xuống một khắc thì sẽ lùi về.

Mà Từ Trinh cũng không mở miệng thúc giục, chẳng qua là hơi nhếch khóe miệng, vẻ mặt nhu hòa kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng hai tay vô lực cũng vòng ra sau gáy, Từ Trinh không nhận được nữa trăm xuống thân thể, thịt trụ to lớn cứng rắn nhảy lên, nhiệt nóng khai phá nơi bí mật ướt át đầy nếp nhăn. Còn không có tiến vào, cúc huyết kia cũng đã co rúc lại nuốt lấy, tựa như tham lam muốn ăn, đi hút cùng đụng chạm vào vành nón kia.

Thân thể của Từ Trinh hơi tiến về trước, vật nóng dưới háng kiên định không dời, thanh âm của hắn cực kỳ khàn khàn, hơi thở nhiệt bỏng phả lên mặt Chung Nghị, mang khó nhận cùng nóng nảy đè nén. Thịt trụ nóng bỏng đẩy ra tràn bách, tựa như phải lấp đầy bên trong, căng đau mơ hồ từ chỗ bên trong truyền tới nhưng cũng không dừng được cảm giác lấp đầy cùng thư thích kia, cùng với dục tình ngày càng khó nhận.

Thân thể của nam nhân luôn là phản ánh trung thực nhu cầu bản năng của bọn họ, mà khi chớp đỉnh vành nón đi vào điểm nhạy cảm bên bờ, cũng không đi vào trong, Chung Nghị lại theo bản năng di động thân thể, định để cho vật thể đang ở kề cận lớn vồn mề nheo, làm cho mình trống không ngứa ngáy đụng mạnh điểm có thể chết người nơi sâu kia.

Từ Trinh cười nhẹ, tựa như đáp lại đột nhiên động thân, khi vật cứng va chạm vào điểm trí mạng, đồng thời cắn một cái điểm thịt ở trên ngực, ngậm ở trong miệng dùng sức hút một cái.

Chung Nghị gần như nhảy bắn lên. Mà thịt trụ bởi vì eo ếch giơ cao mà đổi cao hơn kia, cũng cùng lúc phun ra một cỗ dịch mềm nồng nặc.

“Bản năng mà thôi.” Từ Trinh thấp giọng trấn an nam nhân mặt đỏ bừng, hắn cúi người cả một cái chớp mũi đầy mồ hôi trên mặt y, thuận tiện trộm một nụ hôn ôn nhu. Chung Nghị nghe vậy trên mặt đỏ hơn, dưới ảnh hưởng của tư tư thẹn thùng quần bách, nơi vốn là đã dán chặt tràn bách càng kéo căng, càng vội vàng sưng lên hút lấy.

“A, dừng...” Từ Trinh khàn giọng hít một hơi, hạ thân kề cận một mảnh tê dại, hắn vội vàng vàng vàng thở hổn hển mấy hơi, tức giận bầu vào vòng eo tinh tráng của nam nhân.

Chỉ là mấy cái hô hấp kia mang tới chấn động sẽ để cho Chung Nghị không ngừng run rẩy, chớ nói chi là rút ra cắm vào tàn bạo tựa như đóng cọc kia. Cả căn to lớn vật cứng, hận không thể chuyển động nặng nề đâm xuyên y y, cho đến khi Chung Nghị không chịu nổi cong hai chân mới nhanh chóng rút ra, đợi tới cửa ra lặp đi lặp lại vọt vào, mỗi một lần cũng sẽ chạm đến nơi nhạy cảm kia.

“A, a...” Thanh âm không cầm được từ trong miệng nam nhân chảy xuống, luật động điên cuồng mang tới khoái cảm kia đã xua tan toàn bộ thần trí của y, tràn đạo tràn đầy chất lỏng tạo thành thanh âm rút ra cắm vào, khe hở chảy ra những thứ giống như đám thủy “Phốc xuy phốc xuy” văng tung tóe ra bên ngoài.

Lúc này, ngay cả Từ Trinh Từ Trinh đã không khống chế được mình, mắt phượng sáng ngời toàn bộ đều là dục tình nóng như lửa, tràn bách nóng bỏng kéo căng trói chặt tính khí của hắn, chất lỏng mềm mại chạm vào da nhạy cảm, vật cứng đã sớm căng đau nhảy lên, cuối cùng lay động bắn ra đậm đặc nóng bỏng.

Từng cỗ một dịch nóng phun vào tràn bách, bắn tinh mạnh mẽ làm nam nhân kẹp chặt hai chân, hưng phấn cả người không ngừng run rẩy. Cùng lúc đó, nhiệt lưu màu trắng cũng phun ra ngoài, tích tích rơi vào trên ngực và bụng hắn.

Khoái cảm trong cao triều để cho hai người đều có chút mất hồn, Từ Trinh tự nhiên khôi phục nhanh hơn, hắn nằm ở trên người Chung Nghị một lát, sau đó từ từ đứng dậy. Dư triều chưa hết trong mắt nam nhân thật giống như nhiễm một tầng sương mù nhàn nhạt, đôi môi đỏ thắm để cho người không nhận được cắn xé nuốt vào.

Hắn suy nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, nhưng ở lúc chạm vào nếm được vị tanh mặn, nhớ tới lúc ban đầu mình ép buộc, cuối cùng vẫn không cầm lòng được, chẳng qua là lẽ lười nhẹ nhàng liếm cuốn, cuối cùng ôn

hòa phủ lên trên, mềm mại cọ xát lẫn nhau.

“Có khỏe không?” Ở lúc Chung Nghị khôi phục thần trí, Từ Trinh như cũ mặt dày mày dạn tựa lên ngực y, ngay vật đã mềm nhũn kia vẫn ung dung nằm ở chỗ cũ trong cơ thể.

“Thuộc hạ... không sao.” Chung Nghị cố gắng hắng giọng một cái, làm gì cũng không cách nào thay đổi được âm sắc khàn khàn, y có chút lúng túng giật giật thân thể, do dự một chút vẫn là mở miệng hỏi, “Cốc chủ còn muốn...?”

Biết đặt câu hỏi, có tiến bộ!

Trong lòng Từ Trinh vui mừng, nhưng trên mặt hoàn toàn không biểu hiện ra, chẳng qua là dùng ngón tay đặt lên rũng rậm nhạy cảm, lập tức nghe được nam nhân phát ra rên rỉ thật thấp.

Thanh âm Như vậy mang theo lười biếng sau khi trải qua tình dục, ôn nhu mềm nhũn đung vào lòng Từ Trinh, hần thở hổn hển hơi dừng lại, sau đó đem người ôm ở trong ngực, tựa như tranh công dùng đầu mề neho ngực nam nhân, “Hôm nay ta không hạ thủ lưu tình, làm nữa người sẽ không chịu được, cho nên trước hết bỏ qua cho người đi.”

Ngày hôm nay lần đầu tiên thấy quá nhiều mặt khác của cốc chủ, Chung Nghị nhiều đều có điểm chết lặng. Lúc này nhìn hần lại nũng nịu chơi xấu, y cũng không có hốt hoảng quá nhiều, chẳng qua là mừng thầm người này thật giống như cách y ngày càng gần chút, không nhịn được cũng muốn buông ra lá gan ôm lại.

Dĩ nhiên, lá gan này vào lúc động tình vừa nãy là có, nhưng lúc này cũng không dám làm vậy. Kết quả là cánh tay đặt hai bên chẳng qua là hơi giật giật ngón tay, liền lặng yên ngừng ở chỗ cũ.

Từ Trinh cũng không ép y, bởi vì hần đã phát hiện tính khí lại có khuynh hướng rực rạch, hần rút ra thịt trụ, chất nhờn bị chặn ở bên trong từng dòng lớn chảy khỏi cục huyết. Cảm giác chất lỏng chảy ra để cho Chung Nghị cảm thấy không quá thoải mái, y tốn sức thoáng nhòe dấy, những thứ dịch mềm kia lấy được trợ lực, chảy xuống càng nhanh hơn.

39. Chương 39: Món Ăn Mặn Thứ Chín – Sáng Sớm [nhất]

Editor: Sakura Trang

Khi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào trong, Từ Trinh từ từ mở mắt ra. Đập vào mi mắt là một khuôn mặt kiên nghị thân thể cường tráng, mặc dù cũng không phải là thượng đẳng nhất, nhưng ngũ quan cũng tuyệt đối là đoan chính. Chẳng qua là hôm qua bị dày vò quá thắm, nam nhân còn không có thanh tỉnh, nhưng mà chỉ muốn nhìn như vậy, cho dù là hô hấp nhàn nhạt, khuôn mặt khi ngủ, cũng để cho Từ Trinh cảm thấy tâm vô cùng ấm áp, vô cùng thoải mái.

Chấn mềm mỏng bọc thân thể trần trụi, da thịt hai người gần nhau chặt chẽ, lông tóc tư mật cũng sẽ vì vậy thỉnh thoảng ma sát vào nhau. Từ Trinh hài lòng hôn nam nhân, tựa như luôn là chưa đủ một lần tiếp một lần, từ trán dần dần lần tới chóp mũi gò má.

Người này quả thật thuộc về mình, cũng không chỉ là trung thành thuận theo, càng là có tình ý nồng hậu. Tình này không biết từ đâu tới, lúc nào dấy lên, nhưng cũng tuyệt đối chân thành tha thiết, chính vì hần đời làm người, chính là bởi vì nhìn hết mọi sắc thái trên thế gian, cũng chính là bởi vì một lần lại một lần dò xét lẫn nhau.

Đúng, dò xét.

Cho dù hần đã sớm đưa ra lời yêu, kéo người vào trong ngực, định cả đời, nhưng vẫn mang theo nghi ngờ dò xét. Từng điểm từng điểm, từng bước từng bước, từ từ đi sâu vào, ở ranh giới cuối cùng giao hòa, thậm chí hần còn vội vã đào ra đau đớn mịt mờ nhất, lấy ra ung nhọt, cởi ra tư tưởng. Bởi vì hần biết, dù là chỉ có nửa điểm không cách nào chắc chắn, liền không cách nào tháo xuống phòng bị trong lòng, mình chính là người đa nghi như vậy, kiếp trước như vậy, ngay cả kiếp này cũng không cách nào thay đổi.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác tồn tại một ý tưởng, cho là nếu muốn tay nắm tay, liền tín nhiệm lẫn nhau, nếu là quyết định, liền cũng chỉ bên nhau cả cuộc đời.

Xảo quyết như hắc, vô sỉ bực vô ngoài ôn nhu, thật giống như mở ra, nhưng cũng cùng là luôn mãi dò xét. Cũng không phải là không đưa vào cảm tình, nhưng so với nam nhân bỏ ra quá xa quá xa.

Chính là hôm qua, hoặc càng nói là vừa nãy, người nọ đem toàn bộ của mình không giữ lại chút nào phơi bày ở trước mắt, từ trong đến bên ngoài, thậm chí tới chảy máu phá vỡ miệng vết thương, mặc hắc xé sâu hơn, sau đó thay đổi biện pháp để điều dưỡng nơi rách đó.

Rõ ràng hắc đau đớn vô cùng, rõ ràng chính là tổn thương khuất nhục, nhưng cũng không oán không hối hận, cam tâm chịu đựng.

Thật là muốn chết.

Trong lòng Từ Trinh cực kỳ khó chịu, hắc ôm chặt nam nhân trong ngực, than thở một hơi dài. Cũng may cuộc đời này bọn họ còn có đầy đủ thời gian, cho dù nam nhân không cách nào buông ra, cho dù mình dùng tình không đủ, nhưng cũng có thể phí tâm đền bù, thả chậm bước chân nghiêm túc tiến hành.

Có lẽ bởi vì ôm đến quá chặt, nam nhân ngủ say khê chau mày, cuối cùng cũng dần dần tỉnh lại. Trong mắt Đen nhánh mờ mịt một lúc, rất nhanh chính là một mảnh thanh tỉnh. Y không tự chủ được há miệng một cái, nhưng ở ý thức được tư thế lẫn nhau, có chút lúng túng động động một cái.

“Đừng động.” Từ Trinh ngậm một cái ở khoe miệng y, hai tay bao bọc phía sau lưng từ từ dao động, làn da bên chắc bám vào bàn tay, không được coi là trơn nhẵn nhưng tràn đầy co dãn, xúc cảm hơi ngứa làm cho nam nhân hơi run một cái, sau đó liền im lặng không lên tiếng đem mình giao phó đi ra ngoài.

Chính là như vậy...

Nam nhân thuận theo để cho Từ Trinh âm thầm thở dài, thương tiếc sâu nặng không kìm được trào lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, ở nơi nhô lên của vĩ chùy (phần cuối xương cụt) hơi xoa ấn, sau đó liền thuận theo khe hở ấn về phía nơi nóng bỏng chặt chẽ. Bên tai truyền tới một tiếng than nhẹ, Từ Trinh hạ mắt đi xem vẻ mặt nam nhân, chỉ thấy y cúi đầu thật giống như vùi vào trong ngực mình, hai lỗ tai đã là cháy sạch hồng thấu.

“Sau quái vật máu lạnh, càng tăng thêm là cảm thú không có lương tâm?” Về vòng xoa nắn vị trí bởi vì khẩn trương mà không thuận theo đóng mở, Từ Trinh dễ dàng trêu chọc, ở lúc nam nhân hoảng loạn vội vàng ngẩng đầu hôn một cái lông mày nhíu chặt của y.

“Trêu đùa người đâu.” Nụ hôn nhỏ vun ôn nhu hướng xuống dưới, ở cảm kiên nghị của nam nhân gặm cái miệng nhỏ, sau đó giống như là thưởng thức món ngon cọ xát trên xương quai xanh. Chung Nghị chẳng qua là an tĩnh nằm, lúc phát hiện mình không mảnh vải che thân thì đã mắc cỡ cả người lên cơn sốt, lúc này lại bị gặm gặm cắn cắn, lại không biết làm thế nào. Không thể làm gì khác hơn là duy trì tư thế nằm nghiêng lúc ban đầu, mặc cho cóc chủ dày vò khắp nơi.

Mà khi y cuối cùng cũng tăng thêm lá gan, dọc theo chần mỏng nhắc lên khe hở, len lén đi nhìn làn da trơn nhẵn kia của cóc chủ, hai tay gây họa khắp nơi cũng đã chơi đùa đến trên ngực, lúc này chính dính chặt dịch sền sệt lạnh như băng từ từ ấn xoa ở nơi đó.

”Ừ...” Vị trí sưng đỏ càng căng đau, nam nhân vô ý thức kẹp kẹp hai chân, trong cổ phát ra thanh âm ngăn ngắt. Từ Trinh dùng trán trán trên trán y thân mật cả một chút, sau đó liền di chuyển một chút, càng êm ái lau xoa ở nơi khác.

“Lui cái gì lui, người ta đều là nam nhân, lại là sớm liền nhìn rõ ràng, còn có cái gì tất yếu thận thùng.”

Nhéo một cái cái mông nam nhân định kéo ra khoảng cách, đầu ngón tay sền sệt dứt khoát quét lên chỗ kín nơi mông, cho tới khi chỗ kia bị làm cho thủy nhuận tỏa sáng, lúc này mới cong ngón tay, dùng móng tay nhẹ nhàng quất nạo phía trên đấy chấu.

Ngón tay trêu chọc khắp nơi một hồi vuốt ve một hồi xoa dè, có lúc sẽ còn nhẹ nhàng hợp lại, kéo phiến da thật mỏng kia. Nam nhân bị chơi đùa toàn thân phát run, vẫn như cũ cương trực, hết sức chịu đựng thờ dốc thành tiếng. Mà khi Từ Trinh bỏ qua cho nơi mịn màng, trực tiếp đi vỗ hai cái tròn xoe, nam nhân

nhắm mắt ản nhẩn kia mới cuối cùng cũng mất sức nghiêng hướng ra ngoài, buồn buồn phát ra nửa tiếng than thở.

Từ Trinh khẽ mỉm cười, cuối cùng cũng thả nam nhân ngã mặt nằm xuống, mà mình chính là ngồi dậy, mặc chần mềm kia bị trượt đến dưới giường. Lần nữa nhìn thấy thân thể cộc chủ, tim Chung Nghị đập loạn như cũ, trong huyết dịch trong cơ thể hạ xuống, một nơi cuốn đến trên mặt nóng như lửa, một nơi trào tới dưới háng phồng lên rung động.

Búng một cái vật nhỏ đứng ở trước mắt, tâm tình Từ Trinh cực tốt cong khóe miệng, nam nhân then thùng quần bách sắc mặt đỏ bừng, dáng vẻ lúng túng tìm kiếm kẻ hở dưới đất, thực là mê người đáng yêu.

A a, tráng sĩ đáng yêu? Khẩu vị của mình thật là càng ngày càng nặng phải nhường người an ủi.

Vẫn là mềm mại lạnh như băng kia, đều đều bơi lên nơi đó, Chung Nghị áo não hai tay che mặt, cũng không dám đi nhìn mặt mũi Từ Trinh nữa. Vị trí bị người ôn nhu bôi thuốc, liền là chỗ làn da từng bị mang dụng cụ, phía trên kia vẫn đỏ lên như cũ, mặc dù nóng hừng hực hơi đau đớn, nhưng ngay cả trầy da cũng đều không coi là, sao đáng giá cộc chủ cẩn thận?

Nhưng cũng vẫn là đàn ông nằm ở đó, giường ra hai chân, thân nhiên lộ chỗ kín.

Y biết, cho tới nay mặc dù cộc chủ ôn nhu nhưng cũng khắp nơi mang theo dò xét, cho dù lý trí không ngừng nhắc nhở mình, nhưng cũng không tự chủ được đắm chìm đi vào. Chẳng qua là những thứ dò xét này coi là chút cái gì? Rõ ràng còn có phương pháp tốt hơn, ví dụ như ném về Ảnh lâu, ví dụ như giao cho một nhiệm vụ không thể hoàn thành. Nhưng một lần lại một lần, không chán phiền phức kiên nhẫn khuyên bảo, ôn nhu nhưng cũng đủ kiên định.

Thật ra thì được cứu là mình đi, chịu sự đối xử ôn nhu của nam nhân mạnh mẽ này. “Lúc nào biết?” Ôm lấy người ngồi ở trong ngực, Từ Trinh xúc được vật ở đuôi chuy sau eo y, nhẹ nhàng ôn nhu gặm cắn vành tai đỏ bừng, độ nhiệt độ kia cao hơn một tầng, vừa cứng vừa mềm gò má cọ xát.

Bắp thịt Chung Nghị chợt lồi lên, sau đó cực kỳ chậm rãi buông lỏng mở ra, y mím môi trầm mặc một lát, dường như có chút ngưng ngừng thấp giọng trả lời, “Hôm qua... xác định.”

Từ Trinh ản xoa làn da đau nhức của nam nhân, trong mắt lại là khen ngợi hài lòng. Hắn đỡ bên hông Chung Nghị kéo người ra chút, tràn đầy nụ cười nhìn vào hai con ngươi đối phương, “Trước nhưng là có cảm giác?”

Chung Nghị có chút bất an rũ xuống mắt, gật đầu một cái cực kỳ nhỏ.

Từ Trinh nhướn mày, cũng không muốn lúc này bỏ qua cho, hắn chợt nắm được sau gáy nam nhân, bực bách nam nhân nhìn trở lại, “Cho dù như vậy, người cũng nguyện ý?”

Nam nhân nghe vậy trên đầu chỉ kém bốc khói, tầm mắt của y hướng bên trái hướng bên phải, liền là không dám chống với trông mắt gần trong gang tấc, nhưng lo âu đối phương không muốn chờ lâu, khó khăn nói một chữ “Vâng”, ngay cả đầu gối cũng đều không tự chủ buộc chặt.

Từ Trinh bị y chọc cho buồn cười, nhưng lại sợ nam nhân then thùng thành tôm này thật sẽ tự cháy, hắn không khống chế được cong khóe miệng lên, dứt khoát yên lặng cúi đầu, đi trên đầu gối nhỏ phía dưới đang nhỏ nước. Nam nhân ưu tư căng thẳng bị quấy nhiễu như vậy, rất tự nhiên kẹp chặt kéo căng nghiêng về phía trước, rất tự nhiên bị người tiếp lấy, nghe theo tựa vào vai thở hào hển.

Một bên kết thúc, Từ Trinh kéo người tới cầm nơi đó của mình. Nam nhân khẩn trương kỷ xảo hoàn toàn không có, lòng bàn tay ướt mồ hôi mang lấy lòng vụng về, cho dù làm cho có chút đau, nhưng cũng để cho lòng hắn rung rung. Chỉ như vậy, hai người ở trên giường dầy vò đến buổi trưa, lúc này mới phân phó người hầu chuẩn bị cơm nước.

40. Chương 40: Món Ăn Mặn Thứ Chín – Sáng Sớm [nhị]

Editor: Sakura Trang

Ăn cơm trưa, Từ Trinh đi phòng khách nghị sự mà Chung Nghị thì bị lệnh cưỡng chế ở trong phòng nghỉ ngơi, cho tới bây giờ không thói quen ngủ trưa hộ pháp ở dưới tầm mắt cốc chủ đảng hoàng đắp chăn, cưỡng bách mình tiến vào giấc ngủ.

Đáng tiếc, cho đến lúc Từ Trinh trở lại, vẫn là tinh thần tỉnh táo.

Dĩ nhiên Từ Trinh cũng không trông cậy vào Chung Nghị ngủ, chẳng qua là hy vọng người nọ ngoan ngoãn nằm đừng động đến vết thương. Hắn nhàm chán ngồi ở trên chính vị, vẫn là uống một hộp trà, theo thông lệ nghị sự những thứ kia, cái gì một cái phân đường cùng những bang phái khác có mâu thuẫn; cái gì ai của được cốc vừa cứu cái danh sĩ danh nhân nào; cái gì hiệu buôn cần muốn những thứ này những thứ kia để giúp đỡ; cái gì lại có một ít người không giải thích được lấy buôn bán bản đồ giả của vụ cốc trong chốn giang hồ trong chốn giang hồ gây sóng gió...

Vụn vặt, ngổn ngang.

Cũng may những thứ này cũng có người chuyên xử lý, chẳng qua trước đó cần báo cáo với hắn, nếu không chỉ có một người là hắn, coi như sinh ra ba đầu sáu tay cũng không xử lý xong những cái chuyện linh tinh kia.

Liên kéo dài xấp xỉ hơn nửa canh giờ, cuối cùng mọi người mới nhìn ra giữa mi vũ cốc chủ nhân nhạ không kiên nhẫn. Thức thời rồi rít cáo lui rồi đi, nhưng hết lần này tới lần khác có một không sợ chết còn từ bên ngoài đi vào trong.

Người vào cửa cả người y phục màu đen, trên mặt mũi tựa như đao khắc không chút biểu tình, hắn an tĩnh hành lễ với cốc chủ, ngay cả động tác đơn giản này cũng còn được quy củ điển hình, không kém chút nào.

Người này chính là tổng quản Ảnh lâu hiện giờ Ảnh Uyên, từ hắn từ trong tay Ảnh Thập Thất nhận lấy vị trí này, cũng cũng thừa kế cái tên chỉ có tổng quản có này. Cho tới Ảnh Thập Thất, tự nhiên có cốc chủ đòi trước tự mình sử dụng, từ đây có tên vĩnh cửu.

Nhắc tới Chung Nghị trước lấy số bao nhiêu, lại kêu tên gì? Quan trọng nhất chính là... Bây giờ là không phải cũng nên suy nghĩ một chút tên mới của y, đừng chờ lúc xuống rồi khỏi ứng phó không kịp mới phải...

Từ Trinh một bên không câu thúc tùy tiện loạn tưởng, một bên nhận bao thư màu đen Ảnh Uyên đưa tới. Phong thư kia in ám văn của vụ cốc, bên trong ghi chép một cái liên quan rõ ràng của một vụ làm ăn. Nói trắng ra là chính là tấm bùa đòi mạng, phát cho ảnh vệ đi ra ngoài nộp mạng.

Đây là những lợi nhuận ngầm của vụ cốc, thường thường không cần cốc chủ chú ý.

Cho nên... Đây là đang làm cái gì?

Từ Trinh nhíu mày một cái, rút ra bên trong một tờ thư cùng màu sắc, phía trên liệt kê một đồng đồ nhìn thế nào cũng không có chút quan hệ nào với mình. Hắn nghi ngờ nhìn nam nhân đứng nghiêm bên trong phòng khách, cũng cho đến lúc này, người nọ mới chịu mở miệng trả lời.

“Hữu sử Hứa Như Thanh của Vô Sắc phường, có thù giết cha mẹ với Chung hộ pháp.”

Từ Trinh ngẩn người, xem lại trang giấy trong tay, chữ đen nền trắng rõ ràng sáng tỏ, lại để cho thời gian hắn càng nhìn xuống mi càng sâu nhíu chặt. Giết một người, lấy mấy cái bí mật, cũng không đơn giản như trên giấy viết.

Vô Sắc phường tuy kêu Vô Sắc phường, nhưng tuyệt không phải một cái phường nhuộm dân gian, trong phương đông người trải rộng đại giang nam bắc, làm ăn cũng là long xà hỗn tạp. Cụ thể làm chút cái gì, nửa đồng đạo vụ cốc đương nhiên biết rõ, nhưng nếu nói bí mật trung tâm nhưng ngay cả bọn họ cũng không biết được, nhưng tựa như có chút dính líu đến trọng thần đương triều...

Mà địa phương như vậy, hiển nhiên là không tiện làm bữa, càng là không thể tùy ý đi vào bên trong những bí mật nhỏ kia. Lại nói Hứa Như Thanh đằng sau nó, cũng không phải hạng người vô dụng có thể tùy tiện ám sát, trên giang hồ tin đồn chu tước hữu sử Hứa Như Thanh, chu tước nhưng là màu của thị huyết.

“Làm ăn có làm theo đúng quy củ?” Từ Trinh bỏ bao thư trên bàn, phiền não dùng ngón tay trở điểm một cái. Chủ quán Ảnh lâu hơi hơi tạm ngừng, rất nhanh liền dùng thanh âm không có chút nào gợn sóng kia trả lời rõ ràng: “Dạ, trung sinh ý trong lâu không một không nghe theo quy củ làm việc.”

“Mới vừa rồi là ta nói sai.” Từ Trinh sửng sốt một chút, cười khổ uống hớp trà, chất lỏng hơi lạnh trượt vào trong cổ họng, cuối cùng hóa giải một tia nóng nảy, “Chẳng qua cho dù không, sinh ý của vị phía trên kia, coi như vụ cốc cũng là không thể không tiếp.”

Ảnh Uyển nghiêng người hành lễ, bình bản đáp “Vâng”. Sau đó làm hết bốn phận mở miệng bổ sung, ngữ điệu bình thản nếu nói đang giải thích tình huống của đồng liêu, không bằng là nói trần thuật sự thật không chút liên hệ nào.

“Những năm gần đây Chung hộ pháp mặc dù một mực đang tra, nhưng chuyện năm đó làm sạch sẽ nhanh gọn, cho đến hôm nay, trong lâu mới tra được rõ ràng.”

Cũng chẳng qua là lúc này thân phận Chung Nghị đặc thù, nếu không thì cũng chỉ là một hộ pháp tùy thời làm lá chắn, cho nên trong lâu mới có thể nói trước, để tránh sau này chuyện có cái gì chẳng may xảy ra, mình nổi giận giận cá chém thớt?

Dẫu sao ảnh vệ trong lâu có điều quy định, việc làm ăn liên quan đến thù nhà, có thể ưu tiên tham dự hoặc tiếp nhận, dĩ nhiên, trước đó người này phải có năng lực để làm được việc ấy mới được.

Với Chung Nghị, năng lực tuyệt đối không có vấn đề, có thể trở thành hộ pháp thì tất nhiên là ảnh vệ đứng hàng đệ nhất, bất đồng duy nhất chỉ có, y đã được coi như người trên giường của cốc chủ, nếu như mình lắc đầu một chút, điều quy củ kia liền mất đi tác dụng, cùng lúc đó, cũng để cho y mất đi một lần cơ hội duy nhất tự mình chính tay đâm kẻ thù.

Lui xuống trước đi đi.”

Sau khi Ảnh Uyển lui ra, Từ Trinh thở thật dài một cái, hẩn nhắm mắt tựa vào trên lưng ghế, mỗi một xoa trán đang nhảy lên.

Cái người này chưa bao giờ để cho người bớt lo, ngay cả kẻ thù cũng đều đòi mạng như vậy... Người nói, nếu là hàng rong bình thường bên đường thì tốt biết bao a...

41. Chương 41: Món Ăn Mặn Thứ Chín – Sáng Sớm [tam]

Editor: Sakura Trang

Gió mát thổi qua lá, cây xanh bóng mát, Từ Trinh xuyên qua từng cái hành lang dài, ở sân nào đó hơi ngừng lại, sau đó nhấc chân bước vào cửa viện. Đây là địa phương quen thuộc nhất từ sau khi hắn đến nơi này đến nay, phần lớn thời gian cũng đều có người nọ kèm theo bên người. Nằm trong tay phong thư màu đen, Từ Trinh nhắm hai mắt thật sâu, lúc đi tới phòng ngủ đã thu liễm toàn bộ tâm tình.

“Chung Nghị.” Lúc đẩy cửa vào nhà, mắt Chung Nghị vẫn nhắm như cũ. Từ Trinh ngồi ở một bên bên gối, nhìn nam nhân từ sau khi mình rời đi liền không đổi qua tư thế.

Ý đồ giả bộ ngủ bị đoán được, Chung Nghị lúng túng mở hai mắt ra, y động động một cái, dường như nghĩ muốn ngồi dậy, nhưng lại không quá chắc chắn cốc chủ có nguyện ý mình như vậy hay không, không khỏi có chút do dự.

Từ Trinh cười nhẹ, ôm eo nam nhân, bế cả người y lên, sau đó dùng sức hôn trên khuôn mặt đỏ bừng, chỉ nghe “Ba” một tiếng, rất nhanh liền có thể nhìn thấy màu sắc điểm lệ nhanh chóng lan tràn hướng lỗ tai.

Liên bóp bóp xoay xoay, chà chà sờ một cái, cho đến nam nhân trong ngực khẽ run thở gấp, cái người không ngừng làm chuyện xấu đó mới quyền luyện không thôi thả người ra. Hắn kéo Chung Nghị ngồi xuống ở bên cạnh mình, ngừng lại một chút, mới giao ra cái bao thư màu đen đã bị làm cho nhăn nhúm tả tơi kia.

Thấy vật trong tay Từ Trinh, con người của Chung Nghị chợt co rút một cái, nơi ngực trái càng trở nên lạnh như băng. Chính là một trang giấy giống như nặng ngàn cân, phẳng phất chỉ cần thở ra một hơi, liền sẽ không nhắc nổi vậy.

Kết quả thật cũng không cần sao?

Chung Nghị lặng lẽ giở bức thư ra, từng chữ kiểm tra nội dung. Vô sắc phờng, bí mật, ám sát, xác thật đủ hung hiểm.

Nhưng... Lại ngại gì?

Nếu người nọ để cho y đi chết, vậy y liền sẽ chết tốt lắm. Biết quá nhiều, phát hiện quá nhiều, sớm nên biến thành như vậy.

Chẳng qua là, thật ra thì, giết y không cần mất công sức như vậy, chỉ là một hộ pháp thôi...

A, đúng, không thể vì vậy phá thanh danh tốt mà người nọ thật vất vả mới bắt đầu khôi phục.hủy

Vậy thì, y thật sự, cam nguyện.

Thở dài một hơi, Từ Trinh ôm đầu của nam nhân vào gần một chút, lưu lại một nụ hôn trên tóc, “Ta đều nói rõ đến vậy, người thế nào sẽ còn nghi sai đâu.” Thanh âm của Từ Trinh vô cùng khổ sở, thật giống như chưa từng bị ủy khuất như vậy, thật giống như không cách nào chịu đựng được oan uổng như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác không có nửa điểm oán hận, ngược lại có một sự đau đớn nồng nặc không ngừng sôi trào ở trong lòng hắn.

Đau đớn như vậy là do nam nhân bên người, khiến hắn không thôi thương tiếc.

Hắn chỉ chỉ một hàng chữ nhỏ trong đó, ở trên hàng chữ “Hứa Như Thanh” đậm mạnh mấy cái, sau đó đè xuống ý nghĩ kích thích muốn đâm rách tờ giấy kia, nhẹ giọng chậm rãi nói: “Người nam nhân này, chính là hung thủ giết phụ mẫu ngươi.”

Dứt lời, quả nhiên nam nhân trong ngực lại kéo căng toàn thân.

Từ Trinh khẽ rũ mắt xuống, từ từ thả người nọ ra, hắn đứng lên đi hai bước, đưa lưng về phía Chung Nghị lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ. Hồi lâu, liền nghe được phía sau phát ra tiếng động tất tất tác tác xuống giường, cho dù không nhìn cũng biết nam nhân quỳ trên đất.

“Muốn đi?” Thanh âm của Từ Trinh bình tĩnh vô cùng, thật giống như ở phía sau hắn không phải người yếu quyết định làm bạn, như là thuộc hạ bình thường vậy.

Chung Nghị ngừng một lát, kiên định nói: “Mời cốc chủ tác thành!”

Cho dù khoản làm ăn này cực kỳ nguy hiểm, nếu như hơi lơ là sẽ gặp đầu lia khỏi xác, chết vô toàn thì?”

“Cho dù là chết, thuộc hạ cũng sẽ không bại lộ thân phận, lưu lại chút đầu mối nào về vụ cốc!” Lần này Chung Nghị đáp đến nhanh vô cùng, nhưng giận đến Từ Trinh thiếu chút nữa cắn nát hàm răng. Hắn chợt xoay người, túm lấy vạt áo của nam nhân, ném mạnh lên giường, “Ta Từ Trinh muốn người chết làm gì!”

Chung Nghị bị ngã choáng váng đầu hoa mắt, nghĩ muốn đứng dậy, Từ Trinh cũng đã đề lên. Hắn nổi giận dùng dùng nhìn chằm chằm Chung Nghị, ngay cả mình lỡ miệng nói tên thật lại cũng không nửa điểm phát hiện. Ngược lại thì nam nhân mặt đây nghiêm nghị trợn to cặp mắt, thật lâu mới chợt dạ liếc về mở ra tầm mắt, “Cũng không phải là tuyệt đối không cách nào hoàn thành, chỉ cần thuộc hạ cẩn thận một chút...”

“Cũng không phải là tuyệt đối? Cẩn thận một chút?” Từ Trinh từng chữ từng chữ lặp lại từ ngữ mấu chốt, còn kèm nhai nát nuốt vào bụng thôi.

Lần đầu tiên nhìn khuôn mặt giận dữ như vậy của Từ Trinh, Chung Nghị lại không chút nào kinh hoàng, ngược lại cảm thấy vị trí tim có chút gì đó ấm áp, gần như đầy muốn tràn ra ngoài. Y bình tĩnh nhìn về

phía Từ Trinh, đem dung mạo vô song kia khắc vào, sau đó dùng một thanh âm cực kỳ vững vàng kiên định nói: “Thuộc hạ nhất định sẽ cẩn thận làm việc, hoàn hảo không chút sót mẻ trở lại trong cốc!”

Từ Trinh thở dài, hần dựa vào trên trán Chung Nghị, trong lời nói mơ hồ không biết làm sao mang theo chút thỏa hiệp, “Vây, đi liền đi...”

42. Chương 42: Món Ăn Mặn Thứ Mười – Sự Thật [nhất]

Editor: Sakura Trang

Gần đây, cốc chủ của vụ cốc vẫn là rất rảnh rỗi. Cũng không phải là trong cốc không có chuyện gì có thể làm, mà là cho dù từ trên góc độ trong lòng hay là trên góc độ thân thể, tổng sẽ cảm thấy ít đi chút cái gì, cả người trên dưới cũng không thoải mái. Không thể nghi ngờ, ít đi tất nhiên là người mà ngay cả của tiểu tư cũng đều quan tâm Chung hộ pháp.

Từ Trinh ngâm tẩm xía răng, một cái đâm thức ăn trong mâm, khối này cứng rắn, khối kia mềm nhũn, khối này cắt sai lệch, khối kia cắt ngắn, cũng không nghĩ tất cả điểm tâm trong mâm đều là xuất từ cùng tay một đầu bếp, thậm chí trước khi mang lên cũng ở trong cùng một lồng hấp.

Khác biệt duy nhất, chẳng qua là người bưng đến trước mặt mình có chút khác biệt, người cùng ăn với mình đã đi mất.

Nếu như lúc này thời gian đổi ngược đi về trước mấy tháng, coi như cầm súng để ở trên ót của hần, Từ Trinh cũng sẽ không tin tưởng mình sẽ có một ngày nào tàn như vậy, nhưng khi sự thật xảy ra, cũng không cho phép hần không tin.

Tính toán Chung Nghị đã đi mười ngày rồi, hần là đã đến Vô Sắc phường ở gần Dong thành. Từ khi đồng ý Chung Nghị xuất cốc, Từ Trinh luôn là dùng các loại lý do như “Trạng thái thân thể không phải tốt nhất”, “Ảnh lâu còn cần muốn bố trí” giữ y lại ba ngày. Trong đó triều miên không cần nói nên lời, mặc dù không đao thật súng thật, nhưng trên đùa dây dưa vô số đêm không hết, làm hại xưa nay xưng lấy mặt lạnh nghiêm túc Chung hộ pháp, cho đến trước khi đi lên ngựa, đồ ửng trên tai cũng không biến mất.

Cắn một cái trên bánh ngọt, Từ Trinh nhai giống như đối đãi với kẻ thù vậy, nếu không phải đầu bếp chưng đồ đến vừa xốp vừa mềm, nói không chừng sẽ còn sót cả răng của hần.

“Miếng điểm tâm này không thiếu nợ con cái gì đó chứ...” Dung Thiên Hâm mới vừa vào cửa, thấy chính là bộ dáng tàn bạo này của nhi tử. Tầm mắt của hần dừng ở trên miếng điểm tâm, phía sau như cũ đi theo vạn năm hắc y Ảnh Thập Thất.

Từ Trinh nhíu mày một cái, trừ lúc ban đầu mấy ngày chịu thân thể ảnh hưởng, về sau hần đối với Ảnh Thập Thất đã không có suy nghĩ tiêu cực. Nhưng mỗi lần nhớ tới người phụ thân tiện nghi này, nhưng vẫn còn có chút chán ghét.

Dung Thiên Hâm vốn cũng không phải là ngọn đèn, chẳng qua chốc lát liền bắt đầu nhìn chung quanh, “Chung Nghị đâu? Thế nào không có ở đây?” Phát hiện người Ảnh Thập Thất đang hành lễ ngưỡng một lát, lúc này mới nhíu lông mày, thần sắc cổ quái nói: “Ta mới đi ra ngoài hai tháng, con sẽ không phải chơi người ta chán rồi vứt bỏ đó chứ.”

Khó trách gần đây rất gió êm sóng lặng,, còn tưởng rằng lão ba tiện nghi này thiếu chút nữa giết nhi tử, cuối cùng cũng học biết điều một chút, ai biết chẳng qua là mang tình nhân trộm đi ngao du, Chẳng qua là...

Cái gì gọi là “Chơi người ta chán rồi vứt bỏ!”

Trong lòng Từ Trinh nghiêng rằng kèn kẹt, ngoài mặt nhưng chỉ là điểm ngón tay, nhếch lông mày mỉm cười, “Hai tháng, đã từng lại có ai có thể quá hai ngày?”

Hắn nói xong lời này, quả thật cả người Ảnh Thập Thất kéo căng, Dung Thiên Hâm cũng có chút không đồng ý nói: “Cho dù như thế nào, dù sao cũng là thiếp thân hộ pháp của con, đi theo nhiều năm như vậy, cuối cùng còn có tình cảm...”

“Nói đến hài nhi một mực kỳ rất lạ” Từ Trinh tỉnh bơ tiếp lời, giọng tự nhiên đến không giống chút nào như là cắt đứt lời nói của người khác vậy, “Sau hôm đó, lúc hài nhi nói tới Chung hộ pháp, phụ thân và tiền tổ tông dường như đối với người này hết sức để ý?” Hắn dừng một chút, đợi lúc Dung Thiên Hâm nghĩ muốn mở miệng nói chuyện, lại thông thả bỏ tức một ít, “Thật giống như cũng không phải là bởi vì y là hộ pháp của hài nhi, mà là bởi vì bản thân Chung Nghị.”

Lúc Từ Trinh nói những lời này, vẫn nhìn hai người nam nhân trước mặt, dấu sao Dung Thiên Hâm cũng thân là vụ tiền cốc chủ, chẳng qua kinh ngạc một lát, thì đã nhanh chóng ổn định như thường. Nhưng Ảnh Thập Thất ở phía sau hắn cũng không giống nhau, mặc dù áo vệ cũng thiện che giấu suy nghĩ, nhưng hắn từ chức nhiều năm, lại cùng Dung Thiên Hâm quanh năm ẩn cư bên ngoài, tự nhiên dần dần thả lỏng.

Có ít thứ học buông ra, liền không phải dễ dàng giấu như vậy nữa.

Chẳng qua là bọn họ không muốn nói, Từ Trinh cũng không nóng nảy, nếu mục đích lúc ban đầu đã đạt tới, hắn liền cũng không ý nghĩ lòng vòng, Ảnh lâu tới bút sinh, là có liên quan đến Vô Sắc phường. Một trong những mục tiêu là Hứa Như Thanh năm đó sát hại cả nhà Chung Nghị, theo quy củ...”

“Theo quy củ! Hài tử rút thì làm thế nào?”

Từ Trinh còn chưa nói hết, Dung Thiên Hâm đã cả kinh kêu lên.

Thì ra, cho tới nay Dung Thiên Hâm ngao du chẳng qua là cảm thấy nhi tử có hứng thú đối người, lại vẫn chưa xử lí. Dấu sao từ sau chuyện kia, tâm tính nhi tử có cải thiện, lại cũng không tự do phóng khoáng làm bậy giống như trước đây. Chung Nghị là một hộ pháp, hơn nữa không phạm qua sai lầm lớn, cho dù chơi chán, nếu không phải muốn cho thuộc hạ lòng nguội lạnh, tự nhiên sẽ không tùy ý chém chết.

Trọng yếu nhất chính là mình mặc dù đi ra ngoài, vẫn để ý chuyện trong cốc.

Lại không nghĩ rằng...

Dung Thiên Hâm khiếp sợ, Từ Trinh cũng không tốt gì. Hắn nhìn chằm chằm vị phụ thân tiện nghi này, trên mặt chỉ có một chữ thật to.

Cái gì hài tử, hài tử của ai, cái gì rút, ai rút????!!

43. Chương 43: Món Ăn Mặn Thứ Mười – Sự Thật [nhị]

Editor: Sakura Trang

So với đương nhiệm cốc chủ đang lảo đảo trong gió, Ảnh Thập Thất thì yên lặng đi kéo ống tay áo của tiền cốc chủ, hắt cau mày, ngoài vẻ mặt lãnh đạm ngày thường, lại còn có mấy phần nghiêm túc và không đồng ý ở trong đó.

Giữa hai người này quả thật đã mất giới hạn của chủ tớ.

Đầu còn không có chuyển trở về cốc chủ vô tri vô giác suy nghĩ như vậy, không khỏi cảm thấy hâm mộ. Hắn nhìn Dung Thiên Hâm để lại tay Ảnh Thập Thất đang lôi tay áo mình, kiên định nghiêm túc lắc đầu một cái, mà Ảnh Thập Thất cũng giống vậy nhìn thẳng trở về, thật lâu mới thở dài buông tay, lui ra.

Sau đó, Từ Trinh nghe được một đoạn lời dài gần như lật đổ quan niệm đời của hắn.

Cụ thể nói thế nào nhỉ, hắn nghĩ người thật lâu mới hiểu rõ. Nói chung đại khái chính là, Chung Nghị là một nam nhân có thể sinh con, mà chủng tộc đó... Nga, dân gian, gọi là Di tộc.

Nê mã Di tộc không phải cái gì dân tộc thiểu số ở Vân Nam, Tứ Xuyên đội mũ lớn, ăn mặc màu sắc rực rỡ, treo các loại trang sức sao? Thế nào sẽ biến thành chỉ có nam nhân, hơn nữa là chủng tộc nam nhân có thể sinh con?

Đương nhiệm cốc chủ càng thêm rối loạn.

Dung Thiên Hâm nhìn dáng vẻ vừa hỗn loạn vừa điên khùng ở trong mắt, chắc chắn trong đó không có nửa điểm chán ghét cùng khinh bỉ, lúc này mới thật dài thở phào nhẹ nhõm. Thật ra thì hẳn hoi nào không phải đang đánh cuộc, đánh cuộc tất cả tình báo mình lấy được, đánh cuộc nhi tử của hắn thật thay đổi.

Cho dù hắn rất rõ ràng, coi như là mình, cũng chỉ có thể nhìn được thứ mà nhi tử muốn cho hắn thấy, nghe được thứ nhi tử muốn cho hắn nghe được. Đây cũng chính là vì vậy, hắn mới cảm thấy nhi tử của mình quả thật thay đổi, trở nên cứng chặc, trở nên chu toàn, cũng có thêm phần mềm mại.

Mà giờ khắc này, hắn chắc chắn mình không chỉ có nhìn đúng, cũng thắng cuộc!

“Thật ra thì, năm đó ta cũng giống con vậy.” Dung Thiên Hâm từ từ thả nhẹ giọng nói, không nghiêm túc như lúc giải thích thân thể Chung Nghị. Mà Từ Trinh thì đỡ đầu liếc mắt, vừa nhắc cánh tay dừng lại bảo hắn không lên tiếng.

“Tạm thời, con không muốn nghe đến câu chuyện càng kính bạo.” Đương nhiệm cốc chủ lặng lẽ đi về trước bàn, dùng ngón tay phiến não gõ một lát, đem hết toàn lực bình phục tâm tình, “Nói cách khác, lúc ban đầu hai lần đó của Chung Nghị chẳng qua là Di tộc cái gọi là... Phản ứng tự nhiên của ‘thừa thụ giả.’” Hơn nữa còn là từ lần đầu bắt đầu cho đến lần tiếp theo, mỗi 30 ngày là một cái chu kỳ, cho đến mang thai mới có thể... Nê mã đây là kinh nguyệt của nữ nhân sao! Nội tâm của Từ Trinh lần nữa điều đứng muốn hét to. Trên mặt nhưng cứng ngắc đến chết lặng, có lẽ có thể nói hắn đã không biết nên có cái biểu tình gì, “Cũng không phải là do người bỏ thuốc hắn?”

Lúc ấy cảm thấy sẽ có loại ác thú vị này, hơn nữa có thể ở lúc bọn họ không cách nào phát giác thuận lợi hạ thủ, cũng chỉ có vị phụ thân tiện nghi này... Thật ra thì bây giờ nghĩ lại, hắn càng muốn là bởi vì như vậy.

Dung Thiên Hâm gật đầu một cái, một lát nữa lại bắt hắn nói: “Trừ con, ta chưa bao giờ ra tay với những người khác trong cốc.”

Khóe miệng Từ Trinh co giật, quyết định tạm thời trước gác lại chuyện này, hắn tỉ mỉ nhớ lại mỗi lần, chắc chắn một lần cuối cùng hắn phải nên “phát tác” lại không thấy động tĩnh, trong lòng từ từ trầm xuống, “Nếu như toàn bộ điều này đều là thật, kia Chung Nghị quả thật đã mang thai.” Hơn nữa còn khả năng đã có hơn một tháng, nếu như không phải do “kinh nguyệt không đều.”

“Trừ sẽ không ‘phát tác’ ra, sẽ còn có biểu hiện khác không?” Bất tri bất giác, hắn đã dùng tới giọng điệu ra lệnh, dẫu sao so với cái giả thiết kinh hãi thế tục đó, hắn càng lo lắng thân thể của Chung Nghị hơn.

Dung Thiên Hâm lại cũng không phát hiện, hắn lắc đầu một cái, mở miệng nói: “Bởi vì dị tộc, mà coi như là nữ nhân, trình độ phản ứng khi mang thai cũng sẽ khác nhau.”

Từ Trinh từ từ hít một hơi, hắn vỗ mạnh hai cái, rất nhanh thì có ảnh vệ cả người đen tối xuất hiện trong phòng, quỳ xuống trước mặt mình. Coi như ảnh vệ, bọn họ sớm chỉ biết cái gì nên nhớ, cái gì nên quên, nhưng đụng vào vị hộ pháp cộng tác đã lâu kia, vẫn là chân tướng kinh người như vậy, khó tránh khỏi sẽ nổi lên chút gợn sóng.

“Truyền lời đi xuống, để cho người bên Đông thành cẩn y lại cho ta! Y nếu không nghe, liền nói là ta hạ xuống tử lệnh!”

Ảnh vệ sửng sốt một cái chớp mắt, nhưng rất nhanh liền đáp lại cấp tốc rời đi. Mà Ảnh Thập Thất thấy Từ Trinh hoàn toàn không tính toán giấu giếm, cũng coi là cuối cùng cũng yên tâm.

“Như vậy, chuyện trong cốc liền kính nhờ phụ thân.” Từ Trinh dứt lời, hành lễ liền liền phải rời khỏi, nhưng ở lúc còn không có bước ra mấy bước, bị Dung Thiên Hâm vội vàng gọi lại.

“Con liền không muốn biết tại sao ta không ngừng cho con bỏ thuốc sao?”

Từ Trinh nghe xong, một cái liền hô lên, “Còn không phải là bởi vì chuyện hư hỏng của hai người sao?!” Biết nhiều hơn, hẳn dĩ nhiên sẽ không cho là Dung Thiên Hâm thật là vui vẻ nghiên cứu thuốc mới cầm đến cho hẳn chơi! Nhưng cái này lại cùng có cái gì quan hệ với hẳn! Hẳn quan tâm là Chung Nghị, lúc trước hẳn không biết mình sẽ quan tâm như vậy, nóng nảy phiền não như vậy, cảm giác tâm loạn như ma cũng chưa từng xảy ra ở trên người hẳn.

Hẳn nhịn lâu như vậy, đã rất cho bọn họ mặt mũi!

Ai ngờ, Dung Thiên Hâm lại còn kích động hơn so với hẳn, hẳn bắt lại vạt áo của Từ Trinh, hoàn toàn trạng thái bình thường trạng thái bình thường gầm hét lên, “Chuyện hư hỏng của hai chúng ta? Con cảm thấy như vậy đối với thập thất công bằng sao? Đối với người cha không quan tâm tất cả sinh ra con công bằng sao?!”

Lại là một đạo sấm sét giữa trời quang, cho dù sớm đã có đoán, thực tế lúc nghe được Từ Trinh vẫn là hận không thể xé nát miệng của Dung Thiên Hâm.

Cái thế giới này xuất hiện nam nam sinh tử thì thôi, hẳn một chút cũng không muốn biết mình là sản vật của nam nam sinh tử a! Nê mã toát ra một cái phụ thân tiện nghi thì thôi, tới hai cái là thành cái dạng gì a!!!

Ông trời muốn để cho hẳn vỡ đầu mà chết, hẳn một chút cũng không nghĩ mình từ trong thân thể chui ra từ hậu môn a...

...

...

Cũng may, còn có một Chung Nghị.

Cũng tốt, chỉ có một Chung Nghị như vậy.

Từ Trinh chậm rãi than thở một tiếng, hẳn nhìn một chút đứng ở một bên, hoàn toàn không có nửa điểm biểu tình Ảnh Thập Thất, cuối cùng cũng yên lặng ngừng lại.

Dung Thiên Hâm cũng không biết hôm nay mình kích động bao nhiêu lần, hẳn kéo qua Ảnh Thập Thất đang cứng ngắc toàn thân, để người ngồi xuống ghế, uống một hơi cạn sạch nước trà đã lạnh, hòa tan một ít ưu tư đang sục sôi. Giọng nói chuyện của hẳn coi như vững vàng, nhưng đi đôi với dần dần triển khai tự thuật, ảnh vệ vốn là ngồi thì khê run lên. Dung Thiên Hâm cúi người đi hôn đầu của hẳn, từng điểm đem người yêu như thế nào ở dưới tình huống thiếu chút nữa vỡ công hoàn toàn không có, hai chân bệnh khó khăn sinh ra ‘hẳn’. Thật vất vả cứu về trong cốc, cuối cùng vẫn mất đi năng lực sinh sản, lại như thế nào bị quên lãng ‘hẳn’ Bị quên lãng hết thấy dùng mọi cách làm nhục, dùng mọi cách giễu cợt.

Thật là làm bậy.

Nghe xong toàn bộ, Từ Trinh cả người chán ghét chỉ có cảm tưởng này.

Nói trắng ra là, Dung Tình chính là một đứa trẻ khổ hạnh. Sau khi hẳn bị một người nam nhân sinh ra, vốn là cùng phụ thân cha (...) trải cuộc sống vui vẻ thoải mái, ai ngờ lúc chừng mười tuổi vui chơi một trận, chờ vụ cốc tìm người trở về ngay cả mình là ai đều quên hết. Nê mã quên liền quên, quan niệm bình thường còn chưa có quên, không biết thông minh hay là ngoan cố, chết cũng không muốn thừa nhận trên đời sẽ có nam nhân có thể sinh con, cứng rắn là cho Dung Thiên Hâm ngoại tình phản bội mẫu thân, cuối cùng còn cho thêm tội danh vất bỏ toàn bộ di vật của mẫu thân. Thậm chí chỉ cần có người định khuyên, hẳn sẽ đập đồ tựa như bị điên, giết người, các loại phát điên, nhất là điều để cho người im lặng là phá hài tử hết lần này tới lần khác thiên tư xuất sắc, biết đi bộ liền bắt đầu tập võ, lúc hơn mười tuổi đã có thể động một chút là chơi tẩu hỏa nhập ma.

Dung Thiên Hâm và Ảnh Thập Thất kết luận, đây là bệnh, phải trị. Kết quả là bọn họ lại bắt đầu kiếp sống rất dài chế thuốc và thử thuốc...

Dĩ nhiên mỗi lần thí nghiệm xong, Dung Thiên Hâm thì sẽ đem người dẫn tới nói một lần sự thật. Dung Tình không có ngoại lệ chút nào tiếp tục phát điên, bọn họ không thể làm gì khác hơn là dùng thuốc mê đưa trở về.

Điều kỳ quái nhất là, mỗi lần Dung Tình nháo xong, thì sẽ đem chuyện xảy ra quên một cái sạch sẽ... Sạch sẽ đến coi như Từ Trinh đọc lấy tất cả trí nhớ của Dung Tình, cũng không biết nội dung phần này.

Sau đó vòng đi vòng lại, cho đến đồng tộc của Ảnh Thập Thất là Chung Nghị bạn học bất hạnh ngộ hại...

Quyển tiểu thuyết cầu huyết này! Cái kịch tình thần mở ra này!

Từ Trinh coi như đoán được thân thể của Dung Tình, đoán được dụng ý của Dung Thiên Hâm, cũng tuyệt đối không đoán ra trong đó sẽ có quá trình như vậy! Cuối cùng hắn cũng ý thức được kiếp trước những thứ tiểu thí hài kia phát minh ngôn ngữ và biểu cảm trên mạng có bao nhiêu thực dụng, lúc này tâm tình của hắn chỉ có thể dùng chữ để hình dung.

Biểu cảm gầm thét cái gì, cũng rất thích hợp hắn. Bởi vì hôm nay hắn cũng không biết trong lòng mình mắng bao nhiêu lần nê mã, bao nhiêu hồi.

“Sau đó đâu, dưới vách núi có thi hài kỳ quái hay không?” Đầu đại khái đã không bình thường, Từ Trinh lại run rẩy khoe miệng, nói bậy nói bạ.

Hết lần này tới lần khác Dung Thiên Hâm vẫn còn gật đầu, mặt đầy nghiêm túc bày tỏ, “Ta nghĩ, chính là người nọ đối với con động cái gì tay chân.”

Không phải ta không phải ta không phải ta...

Từ Trinh lệ rơi đầy mặt, hơn nữa đã không biết là ở buồn rầu cái này nhằm chán kịch tình, hay là ở buồn rầu mình thì đã bắt đầu thói quen, “Vô Sắc phường đã từng ném qua một người, mà hắn dường như liền am hiểu mê muội lòng người.”

“Sư phụ của Hứa Như Thanh, Thiên tâm nhân Hứa Yển!” Dung Thiên Hâm nhanh chóng đáp.

44. Chương 44: Món Ăn Mặn Thứ Mười Một – Lên Đường [nhất]

Editor: Sakura Trang

Mang theo những đồ đơn giản, trên căn bản Từ Trinh cũng không cần thu thập cái gì, chẳng qua là mang trên người mấy loại thuốc tốt nhất, còn lại tự có người phía dưới chuẩn bị xong đưa tới.

Nói thật, hắn ngay cả thuốc an thai cũng để cho Dung Thiên Hâm đi phối, cho dù trong lòng đang lẫn lộn trăm bề.

An bài xong toàn bộ, đã đến gần chạng vạng, Từ Trinh giục ngựa chạy xuyên qua cốc, ở Vụ cốc nếu nói là có người có gan dám làm như vậy, cũng chỉ có cốc chủ là hắn thôi. Vừa rời khỏi cửa cốc, Từ Trinh mới vừa muốn bước vào mê trận xung quanh, liền thấy hai thân ảnh chạy đến bên cạnh.

“Tâm Nhi, lần này ta là ra ngoài làm việc, không thể mang theo muội.” Trong lòng Từ Trinh lo âu, trên mặt cũng không bộc lộ, chẳng qua là nín lại giây cương, bất đắc dĩ nói với thiếu nữ trước mặt. Một lát sau, hắn lại quét qua nam nhân không một tiếng vang đứng ở đằng sau, lại là không đồng ý đất lắc đầu một cái, “Huống chi, người này tạm thời còn không thể đi ra ngoài.”

Cô muội muội này, Từ Trinh cũng là bảo bối, cũng không hoàn toàn là do cảm tình Dung Tình lưu trong thân thể trong thân thể, trọng yếu nhất chính là nữ hài này quả thực... Có chút lợi hại. Dẫu sao, cũng không phải là mỗi một cái thiếu nữ hoa quý cũng dám vì người yêu mà vọt vào trong loạn đấu, chớ đừng nói chi là nàng lại thật đúng là cướp thành công. Mà sau chuyện kia đã không làm thì thôi mà làm thì làm đến cùng, đem người nam nhân rõ ràng bị trọng thương còn nghĩ báo thù trối gô mang trở lại, mạnh tay quyết đoán nhốt vào trong cốc... Liền là Từ Trinh cũng vô cùng xấu hổ.

Không hổ là nữ nhi của “đại lực ma chưởng” Tru Lục, mặc dù có huyết thống của đại tỷ Dung Thiên Hâm Dung Linh, bộ phận “mềm mại nhu mỹ” kia cũng chỉ có bề ngoài. Nói như vậy, nghiêm khắc mà nói trên ý nghĩa Dung Tâm cũng không phải là muội muội của Dung Tình, chẳng qua chỉ là biểu muội thôi.

Nhưng, ai kêu Dung Thiên Hâm trực tiếp thu người vào nhà mình, còn đổi họ đâu.

Từ Trinh yên lặng lắc đầu, mà “nữ cường nhân” Dung Tâm cũng không đem từ chối của hắn đặt ở trong mắt, nàng vỗ một cái nam nhân đang nắm chặt hai đấm, từ từ cùng hắn mười ngón tay giao hòa. Cùng lúc đó, mặt nam nhân vốn đang khó chịu ửng hồng lên, từ từ thả lỏng sức lực trên người.

Từ Trinh nhìn toàn bộ ở trong mắt, hắn âm thầm liếc mắt nhìn trời, nhất thời bắt đầu hoài nghi Vụ cốc đáng chết này có phải tràn ngập cái gì nam châm hay không. Từ Dung Thiên Hâm bắt đầu, thế nào nam nhân bọn họ ba người coi trọng, tính cách thế nào đều giống nhau như vậy?

Ngờ ngạc nhiên, vừa xấu hổ... Còn không có mắt nhìn!

Nghĩ đến cái tên “vừa ngờ ngạc vừa xấu hổ lại không có mắt nhìn” nhà mình còn đi ra khỏi nhà, tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm, lông mày Từ Trinh tràn đầy buồn bã, khoát tay một cái định rời đi.

“Đại ca rất ít bước vào giang hồ, có thể biết chu tước hữu sử kia ở nơi nào, mà Chung hộ pháp sẽ ẩn nấp ở đâu? Trọng yếu nhất chính là, con đường nhanh chóng để đến Dong thành có rất nhiều nhưng trên bản đồ không vẽ.” Thiếu nữ tuổi thanh xuân khẽ mỉm cười, không nhanh không chậm mở miệng nói, “Có thể bắt một hai ngày, đại ca sẽ để ý chứ.”

Từ Trinh chẳng qua thoáng dừng lại, quay đầu phát ra một tiếng thở dài, “Muội đó giờ cũng không đi ra ngoài nhiều, có cái tư cách gì nói ta như vậy.”

“Muội tuy không, nhưng nam nhân của muội lại có.” Dung Tâm cười giảo hoạt, nàng thân mật kéo cánh tay nam nhân, cũng không để ý người nọ có bao nhiêu lúng túng, “Quan trọng nhất chính là, người nọ giết cha mẹ của Chung hộ pháp, cho dù huynh có thể đi đúng đường, muốn vào trong phùng cũng không phải dễ dàng đi.”

Từ Trinh nhướn mày gõ một cái ngón tay, hắn từ trên cao nhìn xuống hai người, tầm mắt chăm chú rơi trên người nam nhân đang trầm mặc không nói, “Với ta, giết một người rất dễ dàng.”

“Nhưng nghĩ muốn im hơi lặng tiếng đạt được bí mật, nhưng phải hao phí quá nhiều thời gian.” Nam nhân không sợ hãi chút nào đáp lại tầm mắt của Từ Trinh, khàn giọng kiên định nói, “Dù là tiền Tả sử của Vô Sắc phùng, ta muốn suy đoán an bài bên trong nhưng cũng không khó khăn.”

“Sau đó, người sẽ thông báo bí mật trong cốc ra ngoài?”

“Ca...!”

Từ Trinh cau mày, mắt lạnh nhìn nam nhân ngăn thiếu nữ lại, từng chữ từng chữ mở miệng nói, “Nếu như cốc chủ không tin tại hạ, lúc mới vào cốc đã đem tại hạ hôn mê bất tỉnh.” Đã từng là trong lúc loạn chiến để cho hắn vừa bị thương vừa trúng độc, nếu không phải Từ Trinh kịp thời chạy tới, chắc hẳn đã thành cát bụi. Nhưng mà mặc dù như thế, kịch độc như cũ làm cổ họng của hắn bị thương, bây giờ lên tiếng cũng không dễ dàng. Nhưng hắn vẫn là nghiêm túc vừa nói, cũng bảo đảm mỗi một cái âm tiết vững vàng rõ ràng.

“Có cần trợ giúp giết kẻ thù?” Từ Trinh cười như cũ, rõ ràng bất quá là một tư thế tùy ý, ngữ điệu tùy ý, nhưng hết lần này tới lần khác mang uy áp thấu triệt lòng người. Nam nhân khẽ run lên, một giọt mồ hôi từ trán từ từ trượt xuống, vào giờ phút này hắn mới phát giác, trong thời gian giằng co ngăn ngừa này áo lót đã thấm ướt.

“Kẻ thù, chỉ có thể chính ta giết.” Hắn khàn giọng, trong giọng nói bình tĩnh mang theo giữ vững không dao động.

Từ Trinh sững sốt một chút, không khỏi đi nhìn thiếu nữ gần như dính vào trên người nam nhân, cuối cùng chỉ đành phải than thở giục ngựa, sâu kín nói: “Tần Hoàn Dục, người nếu trợ ta, ta tự nhiên muốn trả lại ân huệ tương ứng.”

Dung Tâm cười ha ha một tiếng, kéo nam nhân nhà mình giục ngựa đuổi kịp, ba người một trước hai sau tiến vào mê trận, đảo mắt liền biến mất ở trong sương trắng.

Sương mù mờ mịt, vô biên không giới hạn, trong ngày thường có thể xuất cốc chỉ có người mang theo “vụ dẫn phần hương”, Dung Tâm và Tần Hoàn Dục không có, tự nhiên chỉ có thể theo thật sát phía sau Từ Trinh. Chẳng qua là Dung Tâm dù sao cũng là Dung Tâm, nhận thấy chỉ có thể rảnh rồi đi theo hần, rất nhanh liền không đứng yên.

“Đại ca, người thật không để trong lòng sao?” Do dự một chút, nàng vẫn là đem nghi vấn một mực giấu ở trong lòng nói ra. Mặc dù đại ca vẫn là thương yêu mình, nhưng tựa như trở nên có chút khác với, gần mấy tháng, hần không chỉ có đối với chuyện nam nhân không có thành kiến, không có chán ghét, khí thể cùng điệu bộ lại là trở nên cùng người khác khác với. Mới vừa rồi áp lực, nàng tự nhiên cũng cảm nhận được, cùng đã từng là hung ác khác với, cho dù là một cái ánh mắt một câu nói, cũng đem bức vào góc chết, ép tới đối phương không thở nổi.

Bình tĩnh nhưng cũng để cho người run sợ.

Thay đổi như vậy Dung Tâm thật ra thì cũng không ghét, nhưng nếu như ngày nào đổi trở về... Dấu sao...

Nhìn ánh mắt lo lắng của muội muội Từ Trinh nhướng lông mày một cái, thờ ơ nói: “Nga? Xem ra muội là đều biết?”

Dung Tâm cười khan mấy tiếng, gãi gãi gò má, “Có một lần ham chơi vô tình đụng vào... Khi đó phụ thân còn không có dứt thuốc mê cho huynh đâu.”

Từ Trinh hừ lạnh, “Lần này thì sao?”

Dung Tâm tiếp tục cười khan, “Phụ thân nói cho muội, sợ...”

“Sợ ta đột nhiên ‘bệnh cũ tái phát’ đâm chết người, tới một thi hai mạng?”

Dung Tâm liền muốn cười khan cũng chạy sạch, thật ra thì, nàng vẫn có chút sợ vị đại ca có chút thay đổi này. Đặc biệt là ở sau khi hần chạy tới cứu viện, đánh sủng cái mông của mình lên.

Từ Trinh nhìn quanh mình một vòng, lần nữa chắc chắn nơi đây không thích hợp cười ngựa chạy nhanh, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng tính tình tán gẫu cùng muội muội. Hôm nay nhìn dáng vẻ hạnh phúc của hai người người nông ta nông, nhất thời có chút rằng ngựa ngựa, kết quả là bày ra một bộ dáng vân đạm phong khinh, cố ý nói: “Nếu muội quan tâm loại vấn đề này như vậy, sau khi chuyện của Hoàng Dục kết thúc, giúp hai người làm như thế nào?”

Nói xong lời này, ngay cả Dung Tâm da mặt tương đối dày cũng thẹn thùng bốc khói, nàng nhắc chân đi đập vật để cười của Từ Trinh, thẹn quá thành giận kêu to, “Đại ca người quá đáng ghét! Là muội hỏi trước đâu! Hải tử kia của Chung hộ pháp cuối cùng huynh có muốn để y sinh hay không?”

Ánh mắt Từ Trinh thu lại, nhàn nhạt nhìn thiếu nữ, thẳng đến nàng cúi đầu im tiếng. Mà nam nhân vốn là đi ở phía sau cũng thúc ngựa về phía trước hai bước, im hơi lặng tiếng ngăn ở giữa.

“Chuyện này, tùy Chung Nghị quyết định.” Sau khi Từ Trinh nói xong câu này, liền lảng lảng quay đầu, cho đến rồi đi mê trận cũng không nói thêm dù là một câu.

45. Chương 45: Món Ăn Mặn Thứ Mười Một – Lên Đường [nhị]

Editor: Sakura Trang

Ba người liền nhanh chóng lên đường, ngựa không ngừng vó, sắp đến Dong thành nhưng hết lần này tới lần khác phải ngừng lại.

“Thế nào, còn không tìm được?” Từ Trinh đập mạnh ly trà lên bàn, tiếng vang đồ sứ va chạm để cho mọi người trong phòng run lên, liền ngay cả hô hấp đều cảm thấy khó khăn. Mà duy nhất nam nhân ngồi một mình ở trên ghế lại làm như không thấy, hần quét qua từng nam tử quỳ xuống trước mặt, tầm mắt không hề nghiêm nghị, nhưng khiến cho những quần áo đen vệ hắc y người kinh bách chiến cũng mồ hôi đầm đìa.

Rời cốc ngày thứ hai liền truyền tới tin tức Chung Nghị đã lên vào, trong lòng Từ Trinh khấn nguyện, vội vàng sai người cùng đi tìm, nếu như có thể mang người về tốt nhất, nếu không thể cũng muốn bảo vệ y bình yên không việc gì.

Nhưng mà, không tìm thấy người là chuyện như thế nào?!

” Lúc Ảnh lâu thông báo, Chung hộ pháp đã không còn tin tức, từ lúc y vào phòng ít cũng đã mười... Thuộc hạ sợ hỏi thăm quá nhiều, sẽ đứt dây động rừng.” Ảnh vệ cầm đầu cẩn thận, dập đầu một cái trầm giọng nói.

Từ Trinh hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt quét qua trán nam nhân dập đầu đến rướm, hẳn cũng không phải là không biết thuộc hạ khó khăn, Vô Sắc phòng kia nhìn như hỗn loạn, thực ra thì vô cùng thâm nghiêm, cho dù là Chung Nghị cũng ở đây chung quanh làm chuẩn bị mấy ngày. Hôm nay mới vừa chạy tới bọn họ nghĩ muốn làm im hơi lặng tiếng, đích xác cũng không dễ dàng.

Giận cá chém thớt, hẳn biết bao lâu chưa từng như vậy?

Từ Trinh ổn ổn tâm tình phiền não, phát phát tay để cho người đứng lên, mà ở bên trong phòng vốn là tràn ngập khí tức lãnh liệt, cũng thu về, “Trong Vô Sắc phòng ngày gần đây như thế nào?”

Ảnh vệ cầm đầu lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, một mực cung kính đáp: “Đêm qua giờ sử, Vô Sắc phòng nội loạn một trận nữa, dường như tất cả phòng thủ đều đổi.”

Từ Trinh gõ ngón tay, hẳn trầm tư một lát, lần nữa ngẩng đầu nhìn một người khác đứng trong góc, “Người thử nghĩ xem, đây là vì sao?”

Cùng mặc cả người màu đen Tần Hoành Dục đi ra phía ngoài một bước, nhàn nhạt nói: “Chung hộ pháp chắc hẳn đã ra tay.”

Từ Trinh nhíu chặt mi, “Cái này ta biết.”

“Nếu không đắc thủ kết quả chỉ có chết.” Nếu sau khi thuận lợi bị người phát hiện, cũng là chết.

“Người không nói thẳng ra người khác không biết chắc.” Từ Trinh hung hăng nghiêng răng kèn kẹt, vẫy lui người ra lệnh tiếp tục điều tra, cho đến lúc này hẳn mới hối hận, trước đây lúc tới rõ ràng có cơ hội để lại cơ sở ngầm, nhưng bởi vì không muốn sống giống kiếp trước, liền buông ra những ý niệm kia.

Trà trong ly nước đã sớm lạnh đến không thể lạnh hơn, lúc này lại vừa vận bình phục tâm trạng trong lòng của hắn, từ từ đổ nước vào trong hòng, hắn nhắm hai mắt mở miệng nói, “Năng lực của Chung Nghị ta rất rõ ràng, nếu đắc thủ cũng sẽ không chỉ có động tĩnh như vậy. Không thấy lui đi ra, chính là trong đó có chút bất trắc.”

Tần Hoành Dục gật đầu một cái, đối với cốc chủ Vụ cốc này hiểu biết của hắn cũng không coi là nhiều, nhưng cũng đủ khắc sâu ấn tượng. Hắn không biết ca ca Dung Tâm nói nói được làm được, hung ác sắc bén từ đâu tới, chẳng qua ngăn ngừa mấy lần tiếp xúc, người kia trù tính có độ, bố trí nghiêm cẩn hẳn cũng nhìn toàn bộ ở trong mắt, cho dù là ở thời khắc nguy cấp nhất, cũng luôn là tỉ mỉ, tinh táo và thành thạo như vậy.

Hôm nay người này mặc dù vẻ mặt bình tĩnh như cũ, suy nghĩ rõ ràng như cũ, nhưng trong lòng Tần Hoành Dục rất rõ ràng, hẳn đang nóng nảy, giống như khi mình ở trong loạn trận chính mắt nhìn thấy Dung Tâm xông vào, thiếu chút nữa vùi mình dưới ánh đao vậy.

Xem ra, nam nhân tên là Chung Nghị đó, đối với hắn mà nói quả thực rất quan trọng.

Tần Hoành Dục rũ mắt xuống, chẳng qua là hơi do dự một hồi, liền dùng tốc độ thật chậm nhàn nhạt mở miệng, “Nếu như thất bại, lấy tính tình của Hứa Như Thanh tuyệt không thể nào bình tĩnh không sóng gió gì.” Coi như làm ồn gà chó không yên, cũng phải ném ra không ít thi thể, “Như bây giờ vậy, ngược lại càng giống như Hứa Như Thanh đã chết, thế lực dưới quyền chịu khống chế. Mà người có năng lực này, trong Vô Sắc phòng có thể đem được trên đầu ngón tay.”

“Hiện đảm nhiệm tả thị Trang Lam, cái đó nguy hiểm tử đoạt vị trí của người, giết phụ huynh của người.” Từ Trinh chậm rãi nhếch khóe miệng, ánh mắt của hắn lạnh như băng, ly trà trong tay ngay lúc nói chuyện

hóa thành bụi bặm, “Nam nhân kia tuy là tử địch của Hứa Như Thanh, nhưng nếu tìm được hung thủ đã giết hắn, nhưng là còn muốn thể hiện một phen.”

Nếu làm vậy, chính là còn có cơ hội cứu người.

Chỉ chẳng qua...

“Phương pháp người nọ dày vò người, quả thật giống như lời đồn đãi vậy...” Phát hiện đầu Từ Trinh đưa tới tầm mắt, Tần Hoành Dục mím môi một cái, nghẹn lời nhẹ giọng nói.

Từ Trinh hít sâu một cái, đem hết toàn lực áp chế kích thích lập tức muốn xông vào Vô Sắc phòng, hắn nắm chặt quả đấm, móng tay trơn bóng đâm vào trong thịt, mơ hồ rỉ ra máu đỏ tươi, “Nghĩ biện pháp đi vào, ngay tại tối nay... Người ta nhất định phải vào!”

46. Chương 46: Món Ăn Mặn Thứ Mười Hai – Giận [nhất]

Editor: Sakura Trang

Editor: Sakura Trang Cho dù đem các loại khổ hình suy nghĩ một lần, Từ Trinh cũng không nghĩ tới, lúc được thấy Chung Nghị lần nữa, y sẽ biến thành bộ dáng đó. Nam nhân thật vất vả bị mình điều dưỡng đến khá hơn một chút, bị người trần truồng treo ở trên giá, dùng cái từ treo này, chỉ vì kinh mạch tay chân của y đều bị cắt đứt, ngay cả tự đi đứng cũng đã không thể.

Từ Trinh cảm thấy liền ngay cả hô hấp của bản thân cũng muốn ngừng, hai cánh tay lúc động tĩnh không tự chủ sẽ leo lên cổ mình đã sớm không có lực độ quen thuộc, lúc này mềm nhũn mặc cho người kéo, ngay cả ngón tay cũng người tượng gỗ rách nát vậy, vận vẹo quái dị về các hướng. Mà hai chân bền chắc và mười ngón chân kia cũng tựa như chịu đối đãi tương tự, khác với tay chính là, bọn nó bị buộc mở toang ra hướng hai bên, hoàn toàn lộ ra bộ phận bí mật và yếu ớt nhất kia, mà đầu gối càng bị ép đến bên cạnh, bắp đùi và mắt cá chân đang bị bốn cái vòng sắt to bầu vào.

Đây là tư thế làm nhục như thế nào, Từ Trinh căn bản không dám tưởng tượng biểu cảm của nam nhân lúc bị bắt, hắn chỉ cảm thấy cả người trên dưới đều giống như một ngọn lửa đang bùng cháy, lý trí cũng theo từng giọt huyết dịch rơi trên mặt đất kia hóa thành bụi bặm.

Đó là thân thể bản thân còn không nở làm bị thương chút nào, hôm nay nhưng ngay cả một tắc da hoàn hảo cũng không cách nào thấy, đó là người bản thân cũng không nở để oan ức, hôm nay lại bị dùng mọi cách làm nhục, tùy ý giễu cợt!

Khi lý trí trong phút chốc đứt phụt, ai cũng không cách nào ngăn cản Từ Trinh, thậm chí ở lúc bọn họ còn không có ý thức được, thân ảnh như quỷ mị đã xuất hiện ở phòng giam.

“Là người sao?” Nam nhân cả người y phục màu đen bóp chặt cổ người hành hình, cho dù dưới ánh đèn ám áp chiếu xuống, đôi mắt màu nâu nhạt kia như cũ không có nửa điểm nhiệt độ. Đây là một ánh mắt của ác ma, dưới đôi mắt này trong lòng người hành hình chỉ có tràn đầy sợ hãi, hắn thậm chí không cảm giác được bàn tay đặt ở nơi chí mạng đang từ nắm chặt, sau đó chỉ nghe “Rắc” một tiếng, đầu đã nghiêng qua một bên.

Mấy người theo tới nghe được thanh âm hút khí của bản thân, bọn họ trở mắt nhìn mặt cốc chủ nhà mình đầy chán ghét bỏ qua thi thể bởi vì nghẹt thở mà không điều khiển được tiểu tiện, chậm rãi chuyển hướng một người khác ở xó xỉnh. Hắn cười, khóe miệng lại là máu tàn nhẫn, tầm mắt giống như lưỡi đao sắc bén thuận theo cần cổ đối phương, không nhanh không chậm trượt đến đầu ngón tay người kia.

“Một, hai, ba...” Thanh âm lạnh như băng từ từ vang lên ở bên trong phòng, mà mỗi khi qua một con số, ngón tay người hành hình liền hướng phương hướng kinh khủng cong một cái. Mà khi thanh âm kia đến hai mươi, ngón chân nam nhân lại cũng nhìn không ra hình dáng vốn có, tay chân vận như xoắn ốc lại thể thảm hơn mấy phần so với Chung Nghị.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên bên tai không ngừng, trong lúc này Từ Trinh nhưng rõ ràng không nhìn được cười, hắn có nhiều hứng thú thưởng thức vẻ mặt tuyệt vọng của đối phương, tựa như khuôn mặt này là bức tranh tuyệt mỹ gì vậy.

“Kêu? Người lại dám kêu sao, nhưng mà lúc người động y, chắc hẳn y không kêu tiếng nào đi.”

Có lẽ bởi vì cái thanh âm này quá mức rõ ràng, nam nhân rơi vào hôn mê lại hơi giật giật môi. Từng tiếng hít thở nhỏ không người nghe, lại không tránh được lỗ tai của Từ Trinh. Mà cũng chính là một chút này, để cho đầu óc bị lửa giận làm cho mất trí từ từ tỉnh táo lại.

Tiện tay cắt người cổ họng, Từ Trinh đi tới trước mặt của Chung Nghị, hắn cẩn thận kiểm tra thương thế của nam nhân, chân mày vốn đã nhíu chặt gần như liền muốn dính chung một chỗ, mà khi tầm mắt chuyển tới vòng sắt khóa ở chân tay nam nhân, cặp mắt lần nữa phun ra lửa.

“Mở ra kiểu gì.” Từ Trinh đã khôi phục, tự nhiên sẽ không thất thố lần nữa, hắn trầm giọng hỏi người phía sau, nhưng ngay cả đầu cũng không chuyển một chút.

Tĩnh hồn lại ảnh vệ vội vàng quỳ xuống, tầm mắt lại ép tới thấp đủ cho không thể thấp hơn, hắn một mực cung kính trả lời, cảm thấy mình rất vô năng, “Khóa vòng trên người Chung hộ pháp là chế tạo từ huyền thiết, nếu không có chìa khóa, thuộc hạ cũng khó mà cắt ra.”

Từ Trinh chỉ cảm thấy rằng cũng kèn kẹt vang dội, “Tần Hoàn Dục thì sao?”

“Ở đây.” Dứt lời một người nam nhân âm thầm xuất hiện, nhưng hiển nhiên cũng không vốn ở đó, bởi vì cho dù ăn mặc toàn thân đen tối, cũng không giấu được mùi máu tanh nồng nặc kia.

Chẳng qua Từ Trinh cũng không trách tội hắn ‘lâm trận chạy trốn’. Bởi vì ở hắn xuất hiện đồng thời, thì đã ném ra một chuỗi chìa khóa lớn.

Lúc tiếp lấy chìa khóa, Từ Trinh cũng không nói lời nào, chẳng qua liếc cực nhanh ổ khóa một cái, sau chọn ra chính xác bốn chiếc chìa khóa, cho đến khi hắn ôm lấy thân thể lạnh băng như xác chết của nam nhân, lắng nghe hô hấp nhỏ bé yếu ớt kia, lúc này mới nhắm lại đôi mắt đau rát, từng chữ từng chữ lên tiếng: “Nhìn không vừa mắt liền giết, cùng vút xuống trước cửa phòng chủ kia. Cũng không cần che giấu, công khai để cho người biết.”

Làm ăn của Vụ cốc bọn họ cũng không phải là muốn làm liền có thể làm, mà người của Vụ cốc bọn họ càng không phải là nghĩ giết là có thể giết!

47. Chương 47: Món Ăn Mặn Thứ Mười Hai – Giận [nhị]

Editor: Sakura Trang

Sau khi phân tán ảnh vệ, Từ Trinh gần như là dùng tốc độ nhanh nhất trở lại phòng ngủ, nơi đó là trước đây đặt mua, mặc dù không lớn, nhưng được cái bố trí thích hợp, thoải mái. Song khi hắn đi tới trước giường, lại đột nhiên không biết làm thế nào nữa.

Nam nhân trong ngực làn da không chỗ nào lạnh lặn, vết thương vừa dài lại thâm sâu, cho dù cách tăng áo khoác ôm vào trong ngực, cũng có thể cảm giác được màu tươi ươn ướt từ từ rỉ ra. Người như vậy, cho dù để cho y nằm hay ngồi cũng không thích hợp, nhưng nếu một mực ôm như vậy, vết thương nên xử lý như thế nào?

A, coi như là ôm, cũng không tránh áp đến miệng vết roi thương.

“Cốc... Chủ...”

Thanh âm yếu ớt vang lên bên tai, Từ Trinh hôn một cái trán đầy mồ hôi và vết máu của nam nhân, lại dùng giọng ôn nhu như dỗ đứa trẻ: “Tĩnh? Ngủ một chút nữa không?”

Nam nhân chậm chậm lắc đầu một cái, cổ họng của y vừa khô vừa đau, chẳng qua hai cái âm tiết đơn giản liền tựa như muốn chảy máu. Dù vậy, y vẫn là duy trì thần trí thanh tỉnh, dùng chất lỏng tanh mặn kia làm trơn cổ họng.

“Đặt xuống... Liền tốt...” Thanh âm của y như cũ khàn đến trình độ cao nhất, nhưng hết sức cố gắng giữ cho rõ ràng.

Từ Trinh yên lặng nhìn bộ dáng nam nhân rõ ràng đau đớn khó nhịn, vẫn như cũ không có chút nào lộ ra, tâm nơi ngực trái gần như đau đến nhỏ máu. Hắn từng điểm hôn lên da thịt không ngừng rỉ ra mồ hôi lấm tấm, cho đến da thịt lạnh như băng bị môi của hắn làm cho có tí nhiệt độ, lúc này mới chậm rãi cúi người xuống, “Một hồi liền tốt, ngươi trước nhịn một chút.” Thanh âm của hắn ôn nhu như nước, không chút nào che giấu đau lòng và thương tiếc.

Chung Nghị dĩ nhiên không thấy được như vậy, y cố gắng giật giật khoe miệng, cố gắng lộ ra một nụ cười, “Thuộc hạ... Không... Đau...” Y khó khăn nói, lại không có nửa điểm tạo thành tác dụng trấn an. Từ Trinh nghe vậy cả người ngừng một lát, lực đạo trên tay chợt siết chặt, sau đó lại nhanh chóng buông lỏng. Động tác của hắn chậm chạp cẩn thận như cũ, tựa như nam nhân trong ngực vừa đụng liền vỡ, không cho phép có nửa điểm sai lầm. Mà Chung Nghị nói xong cũng không động đậy nữa, chẳng qua là không nháy mắt nhìn chăm chú cốc chủ, tựa như nghĩ đem nam nhân trước mặt khắc vào trong lòng, viết vào xương tủy.

Y đương nhiên biết rõ, lần này mình liền phế, mà một tên phế vật làm sao có thể tiếp tục ở bên người cốc chủ?

Chẳng qua là vốn tưởng rằng cũng không cách nào nhìn thấy lần nữa, nhưng lại không chỉ có được gặp lại, thậm chí còn đụng chạm tới, rõ ràng hắn là người đứng ở đám mây, xa không với tới.

Đây là lần cuối cùng đi... Như vậy, cho dù chỉ là cảnh trong mơ, ông trời đối với mình nhưng cũng không tệ.

“Sẽ không!” Từ Trinh chỉ đi qua lấy cái thuốc, trở về liền nhìn thấy vẻ mặt như vậy. Nam nhân đang dùng ánh mắt trước giờ chưa từng có nhìn, trong ánh mắt kia tràn đầy không muốn xa rời và tình ý, thậm chí tràn đầy đến nỗi không thỏa mãn. Thật giống như khắc ghi vào coi như đao đâm vào trong tim của y, cũng sẽ không có cái gì oán hận không cam lòng.

Cái ánh mắt này để cho Từ Trinh dị thường hoảng hốt, hắn vội vàng trở lại mép giường, ổn ổn ưu tư mới mở miệng nói: “Kinh mạch của ngươi thời gian bị cắt không lâu, bây giờ còn có thể chữa khỏi toàn bộ. Chỗ khớp xương cũng không khó làm, chẳng qua là trong mấy tháng không hơi khó chịu, còn có nội thương và ngoại thương...” Từ Trinh vừa nói, một bên vừa kiểm tra vết thương nam nhân, hắn cũng không có nói dối, cái này ở người thường tổn thương như vậy cho dù cứu trở lại, từ nay về sau định cả đời bại liệt, nhưng đối với y cốc phía sau của cốc chủ vụ cốc, cũng tuyệt đối chưa nói tới quá mức khó khăn.

Cho dù là võ nghệ hao tổn, cũng không phải không cách nào bù lại.

Chẳng qua là...

Từ Trinh cẩn thận cởi y phục, thoáng nâng cao tay chân của nam nhân, để tránh đầu ngón tay đụng phải giường làm sai vị trí. Tay chân nam nhân như cũ vô lực rũ xuống, hơn nữa quẹo thành hình dáng kỳ dị, Từ Trinh do dự một chút, vẫn là chọn chăn mỏng mềm nhất đặt kín cho y, sau đó đầu ngón tay chạm vào mạch môn, tĩnh hạ tâm tỉ mỉ xác nhận.

Chẳng qua là hắn nghe không bao lâu trên mặt liền đen không thể đen hơn nữa.

Giơ tay lên ấn về phía rốn trên bụng nam nhân, Từ Trinh chẳng qua thoáng làm điểm lực, liền có thể cảm thấy thân thể nam nhân buột chặt, dừng lại hô hấp.

“Nếu đau, thế nào không nói!” Nhìn nam nhân một cái chớp mắt liền mồ hôi lạnh tăng lên gấp bội, thanh âm của Từ Trinh cũng run rẩy. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra bên ngoài lấy nước, ném vào viên thuốc dùng nội lực làm nóng, cho đến viên thuốc màu nâu đậm tan ra toàn bộ, lại dùng nội lực hạ xuống nhiệt độ thích hợp để uống.

Một tối chẳng qua mấy chục giây, lúc rồi đến mép giường, mồ hôi lạnh của nam nhân đã nhiễm ướt gối.

Từ Trinh vừa đau lòng vừa phiền lòng, hần than thở đỡ người dậy chút, nghiêng ly đưa đến mép Chung Nghị. Chung Nghị thuận theo cực kỳ, thậm chí không hỏi uống vào là cái gì, chẳng qua là lạng lẽ đem nước thuốc nuốt xuống, y biểu tình như cũ thông thả, cho đến Từ Trinh mở miệng hỏi, mới dùng thanh âm nhẹ vô cùng, khàn khàn gần như nghe không rõ “Chẳng qua là một ít đau nhỏ mà thôi.”

Từ Trinh cúi đầu giấu ưu tư trong mắt, xoay người đi lấy nước nóng tới. Nhúng khăn mềm mang theo vị thuốc, từng điểm dọn dẹp làn da máu thịt mơ hồ, động tác của Từ Trinh rất nhẹ, nhưng lúc chạm, nam nhân vẫn là không tránh được cứng ngắc run rẩy.

Đó là phản ứng tự nhiên của thân thể, cho dù cố gắng kìm nén đến thể nào đi chăng nữa, cũng không có biện pháp không chế.

Lực độ ở trên người càng ngày càng yếu, tốc độ lau rửa càng ngày càng chậm, nam nhân vừa có chút nhận ra rủ xuống mí mắt, y trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nói: “Thuộc hạ không sao... Đã không đau đớn như trước.” Toàn thân cao thấp đau đớn đã sớm chết lặng, mà một trận một trận đau nhức ở bụng cũng bắt đầu từ từ giảm bớt, trọng yếu nhất chính là... Y chắc chắn mình không phải là nằm mơ, hơn nữa, hơn nữa đã không lạnh như vậy...

Từ Trinh như cũ cầm đầu làm việc của mình, cũng không phải là cố ý lạnh nhạt thờ ơ Chung Nghị không để ý tới, chẳng qua là không biết nói như thế nào. Đối với người này hần không tức giận được, coi như là vừa tức giận, cũng lập tức sẽ bị chặn lại.

Cuối cùng cuối cùng, chỉ còn lại dùng mọi cách thương tiếc, mọi thứ không biết làm sao.

Mùi thuốc Trần ngập trong phòng từng chút nồng nặc lên, khi Từ Trinh đem phần lưng cũng lau hết xong, Chung Nghị cuối cùng cũng không ngăn được buồn ngủ.

“Đi ngủ, toàn bộ giao cho cho ta.” Từ Trinh cúi người đi hôn khéo miệng của y, theo viền môi tỉ mỉ liếm đôi môi khô nứt, đợi tiếng hít thở kia trở nên thông thả, mới cau mày, cúi đầu đi xem tay chân của nam nhân.

“Thay ta đi lấy mấy thứ dược vật, sau đó bảo người ta đi mời phụ thân của ta đến nơi này...”

48. Chương 48: Món Ăn Mặn Thứ Mười Ba – Tỉnh

Editor: Sakura Trang

Cuối mùa xuân đầu mùa hè, mưa phùn liên tục, Từ Trinh ngồi ở bên cửa sổ an tĩnh nhìn nam nhân ngủ say. Y ngủ rất say, coi như thỉnh thoảng sẽ cau mày, cũng sẽ bị người nhẹ nhàng xoa mở ra, thân thể cường tráng kia bị bao trùm từ một tầng ấm áp, phía dưới nhưng tràn đầy từng đạo vết thương chói mắt dữ tợn.

Lấy ra bên hông mấy cái bình sứ, Từ Trinh vén lên một góc chăn mỏng, mở cái nút trên bình ra. Thuốc là thượng hạng, thậm chí có thể nói thiên kim khó mua, nhưng hần tựa như kim sang được là thứ có thể tùy tiện mua vậy, không để ý chút nào đổ lên trên người nam nhân. Thuốc nước trong suốt mang thơm mát, rất nhanh liền bị làn da hấp thu, chỉ ở phía trên da lưu một lớp nước nhạt, Từ Trinh dè dặt xác nhận mỗi một nơi vết thương, ngay cả một điểm trầy da nho nhỏ cũng tuyệt không buông tha.

Theo chẩn vén ngày càng lớn, bộ phận bị che cũng dần dần lộ ra, rõ ràng là thân thể cường tráng, tràn đầy lực lượng, hết lần này tới lần khác phủ đầy vết thương thâm thiết, làn da xé rách kia tràn đầy vết roi, dài nhất thậm chí tới có thể từ cẳng cổ một mực kéo dài đến chân yếu ớt. Cho dù qua ba ngày, những vết thương đã kết vảy khép miệng, mỗi lần Từ Trinh thấy như cũ cảm thấy là loại hành hạ. Liệt hỏa hùng hực cháy kịch liệt, bên trong không chỉ có đau lòng cùng hối tiếc, càng nhiều hơn chính là tức giận nghĩ đem chủ mưu xé da bóc xương.

Chính là bởi vì như vậy, hần mới sai người tìm tới Dung Thiên Hâm, nếu như tùy hần tự đi xử lý, vào giờ phút này Vô Sắc phường kia chắc hẳn đã biến mất rồi.

Buồn cười cũng thật đáng buồn, cho đến lúc này, hẳn lại sẽ còn suy nghĩ Vụ cốc... Không, hôm nay đã biến thành tự thân lợi ích của hắn.

“Nhưng thật ra là ta chiếm tiện nghi.” Từ Trinh nhẹ nhàng hôn trán nam nhân, chậm rãi mơn trớn bằng vải màu trắng. Vì để cho vết thương thoáng mát, bộ phận roi thương trừ hai ngày lúc ban đầu, sau khi kết vảy liền không bằng bó, nhưng chân tay lại khó tránh khỏi, không chỉ có cổ định bằng kẹp bản, chỗ hai cổ tay và khớp xương còn bị cố định một tầng lại một tầng. Như vậy Chung Nghị, đừng nhắc tới đi đi lại lại, ngay cả ăn cơm và xoay mình cũng đều khó khăn.

Rên rỉ thật thấp vang lên bên tai, nam nhân trên giường động động một cái, chậm rãi mở mắt ra.

“Tỉnh?” Từ Trinh dùng băng vải dính chút nước, nhẹ điểm ở trên môi nam nhân. Thật ra thì Chung Nghị đã ngủ ngày, ngày đầu lúc sốt cao y thiếu chút nữa thì muốn mớm thuốc, lại bị Dung Thiên Hâm kịp thời chạy đến ngăn cản. Cũng may cũng may... sáng sớm hôm sau liền hạ xuống.

“Ăn một chút gì, vừa vặn uống thuốc.” Nam nhân Mới tỉnh có chút mê mang, y ngây ngẩn nhìn Từ Trinh hồi lâu, ngay cả bị người đỡ dậy, chèn gối mềm cũng không phát hiện. Cho đến cháo thuốc được thổi ấm đưa tới trước mặt, màu trắng từ muống nhẹ nhàng đụng chạm khóe miệng của mình, lúc này mới chợt tỉnh hồn, nghĩ muốn bò dậy quỳ xuống.

“Thế nào luôn là không học ngoan vậy.” Coi như đã xem hành động kiểu mẫu của người này hiểu rõ ràng, Từ Trinh như cũ không biết làm sao. Hắn rất có hiểu trước vươn tay đỡ lấy người nào đó, mặc dù rõ ràng y căn bản không quỳ xuống được, nhưng ngã xuống va chạm cũng không cách nào chịu được.

Chung Nghị bị hắn đè lại trên gối, giật giật miệng nhưng không có lên tiếng.

“Một chút khe hở này ta không dứt vào được.” Từ Trinh nhếch lông mày, giả bộ có vẻ tức giận, hẳn quơ quơ cái muống trong tay, cố ý dùng chỗ có chút ướt cọ đi cọ lại môi dày bên dưới của Chung Nghị. Đúng như dự đoán, nam nhân chẳng qua do dự một chút, liền rũ mi mắt, đành hoàng nuốt cháo thuốc vào bụng.

“Ng ngoan.” Từ Trinh nhanh chóng hôn một cái gò má của y, lại đem cái muống đưa tới khóe miệng. Hai người chỉ như vậy một dứt một ăn, không lâu liền đem cả chén cũng giải quyết hết.

Từ Trinh tin chắc, coi như hắn dứt thêm chén như vậy nữa, người này cũng sẽ không nói tiếng nào nuốt hết.

Dĩ nhiên, hắn sẽ không làm cái chuyện ngu xuẩn trăm hại mà không một lợi kia để đi chứng minh phỏng đoán của mình, khi Chung Nghị ăn xong những thứ kia trong bát, Từ Trinh liền xoay người đi lấy được vật bên cạnh. Thuốc là luôn để ẩm bên cạnh, chỉ cần đến giờ liền dứt cho y.

Dĩ nhiên, ba ngày trước hắn đều dứt là giống như dứt cho sủng vật như vậy... Từ từ dứt cho người nào đó.

Như cũ là ăn cháo, đợi Chung Nghị uống cạn một miếng cuối cùng, Từ Trinh lại nhanh chóng nhét thứ gì vào trong miệng y. Vật tròn trịa nhỏ nhỏ kia vào miệng tan đi, giống như một cỗ cam tuyền trơn bóng ở trong miệng, mùi thơm thanh ngọt không đậm đà, nhưng chớp mắt đã làm tan đắng chát trong miệng, thậm chí ngay cả cổ họng đau đớn cũng dễ chịu hơn.

“Cốc chủ...” Chung Nghị há miệng, cực kỳ khó khăn nặn ra hai chữ, sau đó lại từ từ mím miệng, khóe miệng khẽ run lên. Về mặt kia Từ Trinh thấy hết sức rõ ràng, hối tiếc, áy náy, tự trách, nhưng không có nửa điểm vui mừng sau khi tránh được kiếp nạn và lo lắng đối với thương thế của bản thân.

Từ Trinh cảm thấy tim mình thật giống như bị người bóp vậy, một tắc một tắc vặn thành rách nát, hắn cắn môi nam nhân một cái, cũng không để ý nó có trầy da rách hay không, móc đầu lưỡi còn có chút vị ngọt không ngừng dây dưa. Chung Nghị dấu sao trọng thương chưa lành, rất nhanh liền mềm ở trong ngực Từ Trinh, lúc tách ra, y thở dốc từng hồi từng hồi, nuốt không trôi nước miếng theo khóe miệng trượt xuống, mang ra khỏi một cái chỉ bạc nhỏ dài.

Từ Trinh dùng ngón cái từ từ thay y lau đi ướt át, phảng phất là tựa như ở xác nhận cái gì bưng gò má của Chung Nghị, cho tới giờ khắc này y mới tính là thật yên tâm, người này còn sống, sống ở trước mặt mình, hơn nữa sẽ tiếp tục còn sống.

“Đừng bộ dạng này lần nữa...” Từ Trinh mất sức tựa vào trên vai nam nhân, thân thể lại hơi run run, thanh âm kia không còn bình tĩnh như vừa nãy, bên trong tràn đầy sợ cùng kinh hãi, “Một lần nữa... Ta nhưng

không chịu nổi.”

Trong lòng Chung Nghị chợt đau xót, y run rẩy nghĩ muốn giơ tay lên, tứ chi lại hồng mắt không thể nhúc nhích, mà khi y nghĩ phải nói chút cái gì, nhưng ở lúc còn chưa mở miệng, lại nghe thanh âm ngả ngón khác.

“Còn tới một lần, ta mới không chịu nổi.” Chẳng biết lúc nào, một nam tử thanh y đã đứng ở ngoài cửa, hần du du tựa vào cánh cửa, thật giống như thưởng thức diễn xuất, có nhiều hứng thú vòng hai cánh tay.

Từ Trinh ngừng một lát, từ từ thẳng người lên, cũng không biết một người khác so với hần còn muốn ảo não, lại cảm thấy là mình thần thờ mà hại chủ nhân ném mặt mũi. Nhưng quên cho dù là ở lúc hoàn hảo, võ nghệ của mình cũng xa xa không bằng nửa chủ nhân.

“Phụ thân.” Dùng tốc độ nhanh nhất điều chỉnh tâm trạng, lúc Dung Thiên Hâm vào, Từ Trinh đã ổn định ung dung. Hần mỉm cười mời đối phương ngồi xuống, trà nguội lạnh cũng không tiếc dùng nội lực đun nóng lại, chỉ chẳng qua có thích hợp để đưa vào miệng hay không, cũng không phải chuyện của hần.

Dung Thiên Hâm nhìn nước trà một khắc trước còn đang sôi trào khoe miệng co giật một cái, mặc dù Chung Nghị như vậy hần có trách nhiệm cực lớn, nhưng cũng đã bỏ cứu không phải sao? Không chỉ có vất vả nhanh chóng chế thuốc, còn nhần nhục chịu khó an bài xong công việc trong cốc, toàn bộ kết thúc liền nghỉ cũng không nghỉ, ngựa không ngừng vỗ chạy tới Dong thành.

Nếu không hần làm sao có thể chạy tới kịp thời, thậm chí còn ngăn cản nhi tử dứt thuốc lung tung... Được rồi, đây cũng là một trong những chuyện nhi tử của hần oán hận, nhưng ai kêu đừng phụ không thích hợp uống những thứ thuốc này chứ?

Được an thai dĩ nhiên ngoại lệ.

Nhưng hần vẫn là bù lại, thậm chí tới đi làm chuyện loạn bối phận lớn như vậy... Giả dạng nhi tử của mình, có lầm hay không!

“Vô Sắc phường chỗ kia động tĩnh như thế nào?” Từ Trinh mới không để ý tới biểu tình của Dung Thiên Hâm, hần cũng không kiêng kỵ Chung Nghị, ngồi ở mép giường lạnh đạm nói. Dung Thiên Hâm đến, ngày hôm sau liền bị buộc giả dạng thành hần, quay về giải quyết việc trong cốc, trong thiên hạ lại có mấy cái biết được cốc chủ là ai?

Mà coi như những thứ kia biết tên, có thể có mấy cái ra biết được tướng mạo? Ngược lại, khuôn mặt bảo dưỡng cực tốt của Dung Thiên Hâm kia, mình không dùng cũng chỉ quá lãng phí.

Dĩ nhiên, hần càng nghiêng về việc hoàn bích quy triệu*.

*Hoàn bích quy triệu: châu về hợp phò; của về chủ cũ (thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ). Ý nói hai người về lại đúng thân phận của nhau.

“Con đừng hồng, nào có nhi tử lớn còn để cha già nuôi.” Nhìn ra ý tưởng của Từ Trinh, Dung Thiên Hâm vội vàng khoát tay nói, “Vốn cũng không phải là chuyện lớn gì, ngay cả vị bên trên kia cũng bởi vì chơi đùa không rõ vị trí của Vụ cốc, và nhất thời sẽ không có hành động.” Dĩ nhiên, lấy tình trạng trước mắt của hần, coi như muốn làm cũng không làm được, “Chẳng qua là đợi hần trừ đối lập, nếu như còn để chuyện này ở trong lòng...”

Thế nào đi nữa, cũng coi là gián tiếp ở trên ‘mặt rồng’ tát một cái.

Nam nhân đằng sau chợt kéo căng, Từ Trinh hợp thời đưa tay đặt lên bụng. Mặc dù cách thanh kẹp thật dày nhưng nhiệt độ kia tựa như xuyên qua, để cho Chung Nghị dần dần thả lỏng, “Thời gian như vậy, cũng đủ rồi.”

Cũng không ai sẽ dựa vào ảo cảnh hư ảo mờ mịt che giấu, bởi vì chỉ muốn có đầy đủ lực lượng, tự nhiên có thể san bằng bạch lâm. Cho nên, hần sẽ thừa dịp hỗn loạn đem thứ có thể lợi dụng nắm trong tay, để cho Vụ cốc có lá chắn kiên cố đằng sau.

Kiếp trước thứ hần am hiểu nhất, không phải chính là cái này sao?

Dung Thiên Hâm ngược lại cũng không có hoài nghi, hần vòng vo chuyển ly trà, suy tính một chút cuối cùng dùng nội lực hạ nhiệt. Hần không ngốc, trong phòng có một người có thể thay hắn làm cho người nào đó dễ chịu, tội gì ở nơi này tự tìm chịu tội. Quan trọng nhất chính là, hắn nhìn “Con dâu” nhà mình đã có một mối không giấu được, vì con cháu bảo bối nhà mình, thức thời một ít cũng không phải là không thể được.

Nói đến cái này, thập thất nhà hắn cũng đói bụng rồi.

Không nói đưa đi Dung Thiên Hâm, Từ Trinh nhéo một cái mặt của Chung Nghị, “Ngủ một hồi nữa?” Hắn câu môi mỉm cười, lời này không tính là một cái vấn đề, không chỉ có bởi vì Từ Trinh dùng giọng trần thuật, hơn nữa ở hắn nói ra được đồng thời, đã đỡ người nằm xuống.

Nhưng mà Chung Nghị lần này lại không ngoan ngoãn gật đầu, cho dù mí mắt của y cũng muốn dính vào một chỗ, cũng như cũ giữ vững vàng mở thật to. Hắn lặng lẽ nhìn chăm chú khuôn mặt của Từ Trinh, lâu đến Từ Trinh cho là trên mặt mình dính vật gì đó, lúc này mới cắn một cái môi dưới mở miệng nói: “Cốc chủ cũng mời đi nghỉ ngơi đi.”

Từ Trinh trừng mắt nhìn, hắn không giải thích được nhìn về phía ngoài cửa sổ, mặc dù bên ngoài trời mưa âm u một chút, nhưng dầu gì vẫn là ban ngày đi.

Thấy hắn không hiểu, Chung Nghị cố gắng động động một cái, dường như nghĩ muốn nâng lên tay phía bên ngoài, đau đớn mãnh liệt để cho hô hấp y cứng lại, nhưng ở lần dùng sức nữa bị Từ Trinh vội vàng ngăn lại.

“Bả vai của ngươi mặc dù chỉ là trật khớp, nhưng cũng không thể tùy tiện lộn xộn.” Tên hành hình ra tay nhưng mà không có chút nào nương tay, “Muốn nói cái gì liền nói, cần muốn gì cũng nói cho ta.”

Chung Nghị lắc đầu một cái, biết mình không thể nhúc nhích liền lập tức lựa lời mở miệng, “Cốc chủ cũng mời đi nghỉ đi, thuộc hạ không sao.”

Từ Trinh cũng sắp hết ý kiến, hắn mới vừa muốn tiếp tục nói chút cái gì, lại đột nhiên ý thức được nam nhân không hề chỉ nhìn mặt hắn, tầm mắt lo lắng kia hình như là khóa ở vùng ánh mắt.

Làm sao?

Từ Trinh không giải thích được xoa mắt, nhìn thấy trong mắt của nam nhân càng thêm lo lắng, ngón tay không khỏi liền trượt hướng viền mắt. Tóc của hắn không nhiều, cũng không mọc ra cái gì râu, nhưng không ngủ không nghỉ hơn ba ngày, nếu ngay cả cái vành mắt đen cùng tia máu đều không có, kia thật là liền không phải là người.

Dở khóc dở cười là, bạn học cốc chủ tự cho là tâm tư nhanh nhẹn, cuối cùng cũng một lần ngốc nghếch như vậy.

“Vậy thì ngủ chung đi.” Tốt trên đời này có chó ngáp phải ruồi như vậy một chút, Từ Trinh gặp người cố chấp như thế, tự nhiên không tranh chấp nhiều. Hắn cẩn thận chuyển lui người vào trong một chút, cười nằm ở phía bên ngoài của Chung Nghị, cũng may lúc ban đầu sợ hắn bị uất ức, giường trong phòng ngủ cực lớn, hai người coi như nằm giữa nằm ngang, cũng có thể thừa mảng lớn.

Giờ phút này Chung Nghị chỉ có thể nằm giữa, đầu nhưng vẫn giữ vững hướng về phía Từ Trinh, mưa rơi chần song tích tí tách lịch, hai người liền nhìn nhau như vậy không một tiếng động, cuối cùng vẫn là người nào đó trọng thương không nhịn được, mơ màng đã ngủ. Mà khi Từ Trinh bất tri bất giác cũng nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ lại chữ “Thắng” nào đó ngày thơ vô cùng.

Nếu quả thật có thần tiên biết đọc ý nghĩ ở chỗ này, chắc hẳn cảm thấy hai người này hoàn toàn xong rồi...

49. Chương 49: Món Ăn Mặn Thứ Mười Bốn – Chìm Đắm [nhất]

Editor: Sakura Trang

Bận rộn ba ngày không ngủ không nghỉ, thật vất vả yên tâm, Từ Trinh tỉnh dậy lại đã đến chạng vạng tối. Hắn sưng sốt một lát, phát hiện người bên cạnh hô hấp bất ổn, vội vàng liền nghiêng người ngồi dậy. Hắn ngồi dậy hơi vội, liền tiếp kéo theo người dưới giường, đưa đến người bên trong không khỏi than nhẹ, chẳng qua là mới ra nửa điểm, liền cực nhanh nín thở đè ép trở về.

“Thế nào?” Từ Trinh nhắm hai mắt, rất nhanh liền bình tĩnh lại. Hắn điều chỉnh một chút tư thế, lần này lại không dùng đưa chút nào, nam nhân ngủ ở bên người hắn dường như dậy sớm, chẳng qua là dường như sợ quấy rầy đến mình, một mực không có nửa điểm động tĩnh. Hô hấp của y đè rất thấp, nhưng tựa như ẩn ẩn cái gì chẳng qua là thỉnh thoảng mang điểm dồn dập, trán và cằm cổ đều có mồ hôi, cũng có dò vào chăn nệm lau một cái, thân thể trần trụi nghĩ chắc cũng có một tầng ướt mong mỏng.

Cốc chủ thanh tỉnh cũng không để cho nam nhân thở phào, ngược lại thì tựa như khăn trương hơn vội vàng lắc đầu một cái. Y lắc quá mau, liền tiếp dặt theo nhiều chỗ vết thương, bất thành linh mà đến đau đớn để cho cả người y run rẩy, ngay cả tiếng rên rỉ đè nén cũng chút nữa tràn ra.

Từ Trinh không biết làm sao, hắn quả thực không hiểu, rõ ràng đây là bản tính của con người, tự mình thế nào còn không có thói quen biết dùng miệng hỏi thăm? Hắn thở dài, lấy tay lau đi mồ hôi trên trán của nam nhân, sau đó vén ra một góc chăn mỏng trực tiếp tham mạch.

Ừ...?

Từ Trinh nghiêng đầu một chút, có chút nghi ngờ nhìn sang, người nào đó đang nằm vừa vặn chống với ánh mắt của hắn, có chút bối rối quay đầu chỗ khác, mà ngón tay của Từ Trinh đặt trên cổ tay dường như cũng muốn rút ra.

“Đều nói người vẫn không thể lộn xộn.” Từ Trinh đem cánh tay không an phận kia đè xuống, liếc mắt sau đó đặt vào trong chăn mỏng. Hắn cầm trên tay một chiếc khăn mềm, một bên nhẹ nhàng hút mồ hôi, một bên cẩn thận tránh nơi bị thương trên thân thể.

Đầu ngón tay ấm áp mà khô ráo còn kiểm tra chỗ đau, cho đến đè ở chung quanh bụng. Nam nhân vốn là nín thở đè nén đột nhiên co rúm một cái, bắp thịt rắn chắc lập tức căng thẳng kéo căng, toát ra vô số da gà, ngay cả hai chân gần như không cách nào nhúc nhích, cũng không khống chế được co lại vào trong.

Từ Trinh thấy vậy phá lệ mê mang, hắn trừng mắt nhìn, ngón tay bản năng dời đi lại vô thức đè xuống.

“Ngô!” Lần này vị trí càng gần chút, nam nhân thoáng buông lỏng thiếu chút nữa kinh hô thành tiếng. Hắn cắn chặt môi dưới, vốn nơi đó vốn đã có vết rách lập tức rỉ ra từng sọc máu tươi, mà bắp thịt băng bó thành hòn đá, lại là không ngừng được kịch liệt run run. Mà đây cũng không phải chủ yếu nhất, hai chân đang tính toán kẹp chặt, thứ nào đó giữa hai chân run run một cái, đỉnh chóp khạc ra dịch châu nho nhỏ, chậm chạp trượt xuống.

Vào giờ phút này, đầu Từ Trinh coi như bị kẹt cửa, cũng đều biết tại sao rồi.

Phát hiện như vậy đối với Từ Trinh mà nói là vừa không biết làm sao vừa dở khóc dở cười, nhưng đối với Chung Nghị mà nói cũng chỉ có ảo não và xấu hổ. Ở trong lòng y, phản ứng vừa nãy là mình vô dụng vô năng, không chỉ có làm hại cốc chủ lo lắng, thậm chí để cho hắn nhìn thấy hình ảnh khó coi bẩn thỉu như vậy!

Trong mắt thoáng một cái đã kèm theo áy náy và hốt hoảng của Chung Nghị kia, Từ Trinh tự nhiên thấy rõ, hắn hôn một cái ánh mắt tuyệt vọng nhắm lại của nam nhân, lại cũng không dám mở ra hai mắt, dần dần trấn trở đến trên bờ môi đang cắn chặt kia. Đầu lưỡi mềm mại ở phía trên liếm câu chơi đùa, một hồi lâu mới hơi buông, thanh âm mang nụ cười kia vô cùng mềm mại, liền tựa như nắng ấm như ngày xuân làm người ta thoải mái, “Một chén thuốc, một chén cháo, hơn nữa trong ba ngày không ngừng đổ xuống những thứ kia, người nếu lại không có ý nguyện này, ta coi như lại phải nghĩ thêm một phương thuốc nữa.”

Chung Nghị như cũ nhắm mắt đôi mắt ảm đạm, hàm răng nhưng thuận theo từ từ buông lỏng.

Từ Trinh một bên hôn trán an, một bên tỉnh bơ quét nhìn chung quanh. Hắn không có thói quen sử dụng bộ hoặc chậu, nếu thức dậy giữa đêm cũng đi ra xa cửa một chút, dấu sao ở trong xã hội công nghệ cao sống đến hơn mười năm, coi như tùy tiện thể nào đi nữa cũng đều có chút hơi sạch sẽ nhỏ khác với người ở đây.

Huống chi, Từ Trinh vẫn là nhân sĩ thành công, muốn hắn cùng vật bài tiết ở cùng một phòng một đêm, không bằng để cho hắn chết lại một lần. Hết lần này tới lần khác đổi thành nam nhân bên cạnh, hắn cũng không cảm thấy nửa chút phiền toái... Thậm chí còn có chút ý vui mừng?

Kết quả là hắn lấy chậu sạch sẽ dùng để rửa mặt, yên lặng đặt ở trên đất cách giường không xa, sau đó ôm lấy người đỡ dậy, ôn nhu hôn mi tâm nói: “Trong phòng tạm thời chỉ có cái này, thân thể người không thích hợp ra cửa, như vậy, trước dùng tạm cái này đi.”

Chung Nghị kinh hãi, di chuyển thân thể nghĩ muốn chạy trốn, lại bị hai tay Từ Trinh vận dụng kĩ xảo đổi vòng lên đùi. Nam nhân rõ ràng chỉ muốn tùy ý động một cái thì sẽ đau ra mồ hôi lạnh, lúc này lại không ngừng giãy giụa, tứ chi băng bó không dùng được lực, sẽ dùng lực ở eo hông thoát ra bên ngoài.

“Đừng làm loạn.” Từ Trinh xảo diệu ôm y vào trong ngực, một chút xiu tách ra hai chân mình. Chung Nghị bị hắn đặt lên người, bắp đùi cường tráng tự nhiên theo đó bị tách ra hai bên, lúc này y bị từ từ mở ra, nơi tư mật của nam nhân cũng dần dần triển lộ, y dĩ nhiên có thể đặt người gác lên cánh tay, nhưng nghĩ đến sẽ chạm đến vết thương, liền chọn phương thức như vậy.

Khi Từ Trinh dùng động tác lại, Chung Nghị đã phơi bày ra một tư thái khuất nhục mà mê người, hai chân y tách ra, nơi nhạy cảm trong bụi cỏ cũng không giấu được lộ đầu ra, mà đối diện với nó, chính là chậu nước rửa mặt mới vừa rồi đặt xuống.

50. Chương 50: Món Ăn Mặn Thứ Mười Bốn – Chịu Đựng [nhị]

Editor: Sakura Trang

“Cốc chủ...” Giọng nam nhân thật thấp vang lên, giọng nói khàn đến mức tận cùng tràn đầy cầu xin, ngay cả thân thể căng thẳng cũng không ngừng run run.

Thế nào?” Nhìn thân thể trừu tượng ngắc ra, như cũ không có động tĩnh gì, Từ Trinh làm bộ không phát hiện nam nhân hoảng sợ, chẳng qua là dành ra tay phải, từ từ cảm nơi mềm mại kia. Ngón tay mang theo kén cọ qua làn da yếu ớt, thỉnh thoảng trên đầu, thỉnh thoảng nhẹ nhàng ma sát.

Đây bất quá là mấy động tác đơn giản nhất, ngay cả một phần cũng không được gọi là có chút kỹ xảo gì, nhưng vào lúc nguy cấp này, so với bất kỳ trên đầu cũng muốn khó mà dễ dàng tha thứ. Chung Nghị gần như không cách nào khống chế kẹp chặt hai chân đang căng cứng, cả người căng thẳng co rút mấy lần, ngay cả vị trí bị người cầm cũng có chút run rẩy, lần nữa từ đỉnh chóp trượt ra một giọt chất lỏng nhạt màu.

Một giọt màu vàng từ trong lỗ nhỏ dần trở nên lớn rồi rơi xuống, cũng không phải là tốc độ quá chậm gì, nhưng ở trong mắt nam nhân lại thấy lớn ra gấp mấy lần, hình ảnh phát ra cực kỳ chậm rãi. Y tựa như có thể thấy chất lỏng bắn thiu kia từ trong cơ thể mình ứa ra tích lũy như thế nào, rồi không ngăn được rơi ra như thế nào... Lại là dính ở ngón tay hoàn mỹ thon dài đó như thế nào, cuối cùng biến mất ở khe hở...

“Không...” Tình cảm kỳ dị đột nhiên tràn đầy ngực trái của y, Chung Nghị chỉ cảm thấy trong mắt vừa đau vừa chất, đó cũng không phải là đơn thuần sợ hãi hoặc là hốt hoảng, còn có chút sâu hơn, để cho y không hiểu rõ là cái gì, mà tình cảm như vậy gần như để cho y một cái chớp mắt liền buông lỏng xuống, thiếu chút nữa liền làm bậy tùy y...

Than thở cực thấp nhẹ vô cùng vang lên bên tai, Chung Nghị cảm thấy một chút ngứa, thứ gì đó ướt nhẹp mềm mại liền theo vành tai một đường trượt bên cổ trí mạng, “Thế nào luôn là ngoan cố như vậy đâu...” Từ Trinh đau lòng dùng cái mũi một cái lên chỗ da tương đối hoàn hảo, do dự một hồi vẫn là liếm dấu vết mờ mờ bên cạnh, “Luôn chịu đựng như vậy, chẳng lẽ muốn ta làm một ống dẫn niệu cắm vào đó chẳng...”

Chung Nghị không hiểu ông dẫn niệu là cái gì, cũng không khó đoán ý nghĩa của nó. Y khó khăn gật đầu, tựa như cái đồ tuyệt đối sẽ làm cho y đau đớn khó chịu là cái thứ gì đó cứu mạng vậy, nghiêm túc nhìn về phía chủ nhân đằng sau.

Từ Trinh gần như bị y tức chết, hấn cắn một cái ở nơi nhạy cảm trên cổ nam nhân, mút vào đồng thời trên tay lại là dùng mọi cách làm chuyện xấu, tay trái dùng để trói buộc và chống đỡ bắt đầu leo từ đùi lên, nắm chặt chỗ trí mạng khác cũng không chút kiêng kỵ vỗ vào khe búng, còn kém không huyết sáo nữa.

Không... Không...” Đi đôi với hốt hoảng tuyệt vọng cầu khẩn, nam nhân giãy giụa cũng càng thêm kịch liệt, y ngửa cao cổ, đem hết toàn lực thu kéo căng bắp đùi, cả người run rẩy đến gần như nhảy lên, nhưng cho dù như thế nào cũng không tránh thoát giam cầm nhìn như tùy ý đơn thuần kia. Mấy lần cố gắng nín nhịn cảm giác chen chúc tới, vào lúc ngón tay út thối qua đáy chậu để vào huyết khẩu, nam nhân lại cũng không khống chế được ham muốn điên cuồng, ở trong tay phải của Từ Trinh, phun ra lượng lớn chất lỏng màu vàng. Dịch nóng trong suốt xông phá hướng cổ áo, tạo thành một cái độ cong nhỏ dài, chất lỏng kia có lực đập vào chậu nước rửa mặt kim loại, bùm bùm vang thành một mảnh, cũng không ít ven chậu, nguyên do lực độ mà bắn đi ra bên ngoài, tạo thành một vùng lại một vùng nước nhỏ.

Lực độ cực mạnh kiên trì chừng chừng mười giây mới dần dần chậm lại, nhưng dần dần cho đến kết thúc nhưng mất gần nửa tiếng đồng hồ (— vài), Từ Trinh ôm lấy nam nhân bởi vì mất sức mềm ở trong ngực không ngừng thở to hỗn hỗn, từ từ hôn lên mồ hôi trên trán và trên mắt.

Nụ hôn trần an rất tốt truyền đạt cho vị hộ pháp nào đó đang nhắm mắt, nhưng y vẫn như cũ không dám mở mắt, thậm chí ngay cả can đảm len lén đi nhìn cũng không tồn tại. Không cần xác nhận y cũng biết, chất lỏng bắn thủ kia tuyệt đối dính vào y phục cốc chủ, nhưng hết lần này tới lần khác trong lòng mặc dù tràn đầy áy náy, nhưng không một tia cuồng cuồng cùng hốt hoảng.

Quả thật bị người nọ cưỡng chiều hư sao, cái gọi là không dám lại chỉ vì khó chịu cùng xấu hổ, thật là quá mức càn rỡ.

Nhìn ra nguyên nhân nam nhân không được tự nhiên, Từ Trinh chẳng qua là thấp giọng cười cười, hấn thuần thực cầm lên khăn mềm sạch sẽ, chậm rãi lau chùi vật trong tay, “Còn muốn ông dẫn niệu sao?”

Từ Trinh ở bên tai Chung Nghị thổi một hơi, làm cho nam nhân vừa giật mình, mí mắt y run lên một cái, thật chậm thật chậm lắc đầu một cái.

“Vậy lần sau tiếp tục như vậy?” Từ Trinh vừa cười, vừa nghịch nghịch rái tai đỏ nóng lên kia.

Từ Trinh có chút bị thương, hấn ủy khuất xoa bụng nam nhân, gãi rún lõm xuống buồn bực nói: “... Liên ghét như vậy?”

Hấn nói đến đáng thương, trong lời nói lại có chút giả tạo như đưa đám, thanh âm này nghe làm Chung Nghị căng thẳng, cực kỳ lo lắng vội vàng quay đầu. Chẳng qua là phủ nhận lắc một cái, liền bị hôn lấy.

Môi ôn nhu ngậm vào miệng, tỉ mỉ liếm huyết dịch rỉ ra, cho đến chỗ đau cuối cùng cũng khép miệng, lúc này Từ Trinh mới kéo ra chút khoảng cách, câu khoe miệng điệu cười nói: “Vậy, người nói làm thế nào?”

“Thuộc hạ... Tự lo liệu.” Suy nghĩ hồi lâu, nam nhân cuối cùng là cho câu trả lời như vậy.

Từ Trinh ngược lại không có tức giận, chẳng qua là ngược lông mày cố định hai tay nam nhân, đến cố định hai tay đầy đủ, sau đó một lần nữa nhìn sau đó một lần nữa thử kéo căng bằng vải quần các nơi khớp xương.

Nam nhân quần bách, mím môi một cái đổi lời nói chuyện: “Thuộc hạ...”

“Người nghĩ để cho người khác thay người xử lý chuyện vụn vặt của bản thân?!” Lời y còn chưa dứt, liền bị cốc chủ có dục vọng độc chiếm cực mạnh cắt đứt, “Để cho một người khác trừ ta ra thấy người, ôm người, chạm thân thể người?!” Mặc dù đây là câu hỏi trước khi hấn đặt ra đã đoán được câu trả lời, nhưng ở sau khi thật chính nghe được lại vô cùng tức giận. Chỉ cần nghĩ đến việc còn có người sẽ giống như hấn nhìn như vậy thân thể của nam nhân nhìn như vậy, thậm chí đụng phải những nơi tư mật kia, cho dù là hạ nhân không có bất kỳ ý tưởng gì, hấn cũng tuyệt đối không cách nào nhịn được.

Thao, mấy tên khốn kiếp kia trong phòng giam quả thực bị chết quá dễ dàng! Ban đầu hấn liền nên bóc da chúng, rút gân bọn chúng! A, còn có chủ mưu đáng chết đó. Cũng không nên giao cho Tần Hoàn Dục!

Quản hấn cái gì chó má huyết cừu!

Từ Trinh chỉ nghĩ liền máu sôi trào, Chung Nghị thì bị sợ hết hồn, hấn lẳng lẳng nhìn mặt mũi vắn vẹo, hấn không được phóng tới cắn chết hình dáng của người nào đó không tồn tại, vừa có chút chua xót lại có cảm giác vô cùng ảm áp cực nhanh tràn đầy ngực, thậm chí như sóng trào tràn đi ra bên ngoài, ngay cả khoe miệng vốn mím chặt cũng không tự chủ được nhếch một ít.

Cho dù hơi không để ý cẩn thận thì sẽ bỏ qua mỉm cười thật nhỏ này, lại để cho nam tử mới vừa vẫn còn tức giận to lớn chớp mắt liền lung lay tâm trí, hấn không tự chủ được xít lại gần người, tựa như nghĩ muốn ngậm, nhưng lại không nhin được càng thêm kịch liệt, ép đến người nào đó đang bị thương ép đến gần nghẹt thở.

“Thay người làm cái ghế đi, đặt ở trong phòng.” Không bắt nạt nam nhân trong ngực nữa, Từ Trinh nói ra tính toán đã sớm suy nghĩ xong đó, “Nhưng người cũng không thể lại chịu đựng như vậy, có lúc cần muốn nói ra... Nếu không là bị ta phát hiện, liền một lần nữa làm trừng phạt, lớn nhỏ không để ý!

51. Chương 51: Món Ăn Mặn Thứ Mười Lăm – Dựng [nhất]

Editor: Sakura Trang

Nếu đi ra, Từ Trinh liền không tính trở về quá sớm, hơn nữa lúc này Chung Nghị mang vết thương liên quan đến xương, cũng không thích hợp vất vả xe ngựa, tự nhiên như thế lưu lại. Phải nói Dong thành, rất giống khu vực Giang Tô kiếp trước của Từ Trinh, nơi đây sơn đa thủy mỹ, ngược lại rất thích hợp nghỉ ngơi du ngoạn. Lần trước tới, y mang hai tên ngu dốt dẫn đao thương mưa tên, cũng không cơ hội dừng lại thưởng thức, lúc này rảnh rồi, Dung Tâm đã sớm chơi được tìm không ra bắc, mà hấn cũng có lòng muốn nam nhân trừ thi hành nhiệm vụ ra không có cơ hội buông lỏng hừ nhân này tốt hơn chút, đồng loạt thưởng đời cái gọi là ‘cảnh tượng Giang Nam’.

Thời gian trôi qua thật nhanh, Chung Nghị cuối cùng cũng không cần ăn kiêng, có thể ăn thức ăn ‘có mùi vị’, đã qua hơn hai tuần. Đoạn thời gian này, Từ Trinh gần như đều ở bên người nam nhân, chỉ có lúc đối phương đi vệ sinh mới có thể tạm thời tránh, nhưng tất cả đều là ôm lên ôm xuống. Mà lau chùi đối thuốc lại cũng là hấn tự làm tất cả, chưa bao giờ tay người khác.

Dĩ nhiên, lúc nên làm xe lẫn, muốn ngồi hấn liền sai người suốt đêm để làm... Mặc dù lúc đưa đến trước cửa, hấn âm thầm chê nửa ngày.

“Sớm.” Lúc nam nhân mở mắt, Từ Trinh cười khế chạm vào môi y, ‘nụ hôn buổi sáng’ đã gần như là thói quen hàng ngày, cho dù là gỗ Chung Nghị, cũng không gây ngạc ngơ ngạc tựa như lúc ban đầu.

“Sớm...” Nam nhân mới vừa thanh tỉnh hơi dừng lại một chút, rất nhanh cũng đáp lại một chữ như vậy, chẳng qua là so với ngữ điệu vui thích cùng ung dung của chủ nhân, thanh âm của y thì cứng nhắc hơn nhiều.

Từ Trinh đã sớm thành thói quen, hoặc là nói còn có chút thích điểm này, hấn thật vui vẻ ngậm môi nam nhân, ngậm một chút tiếp một chút mút vào, cho đến thấy màu của nó đậm hơn, mới xấu xa dùng đầu lưỡi từ từ khiêu khích. Nam nhân biết điều không làm gì, chỉ có thể ngoan ngoãn há miệng để cho nó vào, xong ngang đánh thẳng ở bên trong, tùy ý cướp đoạt, cho đến thấy mình không thở nổi mới không cam lòng không muốn mà lui ra chút, sau đó lại thêm đợt nữa, tiếp tục như vậy.

Rất lâu, Chung Nghị đều cảm thấy nước miếng của mình có chút không đủ dùng.

“Nhắc tới, thật lâu không ăn vào.” Ở lúc Chung Nghị còn đang cố gắng thở hổn hển, đầu sỏ lại đem đầu chôn ở sau gáy nam nhân ác ý bán manh. Hấn dùng đầu cọ một chút lại một chút, dùng răng gặm gặm một chút, cho đến phiến da thịt kia cũng ướt át một mảnh, mới liếm liếm môi trên vô sỉ nói.

Hộ pháp chính trực dĩ nhiên không nghe rõ, y cau mày suy nghĩ một hồi, thở hào hển cũng chậm lại, “Thủy lê cao cốc chủ thích cần nước mưa đầu mùa ở Vũ cốc, ở nơi Dong thành này quả thật quá khó khăn.”

Cái gì?

Đã gặm đến vết sẹo nhạt màu trước ngực người nào đó không giải thích được ngừng lại.

Thủy lê cao là thứ gì?

“Chỉ chẳng qua so với nước đầu mùa, lúc chế tạo bánh ngọt càng cần thủ pháp đặc thù, thuộc hạ bất tài, từng cùng đầu bếp học qua chút, cốc chủ nếu là nguyên ý...”

“Chờ một chút” mặc dù còn chưa biết thủy lê cao là thứ gì, càng không biết đồ chơi kia lúc nào thành thứ mình thích, nhưng Từ Trinh vẫn nghe hiểu, cũng trực tiếp che miệng nam nhân. Hắn nhần nhịn kích thích trợn trắng mắt, dùng giọng cực kỳ nguy hiểm từng chữ từng chữ nói, “Người nói, ai —— đi —— làm —— cơ ——?”

Hắn cười rục rờ, Chung Nghị nhưng run lập cập.

“Thuộc hạ có thể... Dem cách làm báo cho đầu bếp ở đây...”

Nam nhân đáng thương yên lặng đổi lời nói.

Từ Trinh hài lòng gật đầu một cái, nắm thịt viên trong tay nhéo một cái, nam nhân không để ý, thiếu chút nữa không ngăn được tràn ra tiếng than nhẹ. Rõ ràng như vậy, ngơ ngác một lúc cuối cùng cũng hiểu được, màu hồng nhạt thiếu chút nữa “Vào” một chút trào mặt đầy nam nhân, ánh mắt của y luống cuống một cái chớp mắt, rất nhanh nhưng bình tĩnh lại.

“Thế nào, không muốn?” Từ Trinh đem biểu cảm nhìn trong mắt, mỉm cười chạm vào cằm y.

“Thuộc hạ không dám!” Lời kịch mỗi lần nghe sẽ để cho hắn muốn đánh người lập tức xuất hiện, vị cốc chủ nào đó hoài nghi mình bắt đầu có xu hướng chịu ngược, không nói mà dứt khoát giữ lấy nam nhân thiếu chút nữa thì muốn xoay mình lên, thậm chí cũng lười lập lại câu kia lần nữa: “Người tốt nhất không nên tùy tiện lộn xộn.” Hắn cố tỏ ra bình tĩnh nhìn xuống, đi nhìn dáng vẻ vừa vội vừa hốt hoảng của nam nhân, chẳng qua là còn không có rảnh rồi tiếp tục, liền nghe được một thanh âm lúng túng lại do dự, “Thuộc hạ như vậy... E sợ cho cốc chủ không cách nào tận hứng...”

Từ Trinh vô lực, trong lòng lại là vừa đau vừa mềm, hắn nắm chóp mũi nam nhân, dở khóc dở cười nói: “Cũng biết thân thể mình không tốt a, kia còn ăn nhiều một chút cho ta.”

Nam nhân ý thức được lại là trêu đùa, yên lặng không nói nghiêng đầu qua.

“Đứng lên đi, phòng bếp làm canh cá, mặc dù còn sớm, nhưng uống chút đối với người cũng không xấu.” Từ Trinh cười xấu xa sờ mấy cái trên thân thể trần trụi, liền không quấy rối nữa đỡ nam nhân dậy, hắn một bên lấy đồ lót ở dưới giường, một bên ngắt nhéo da thịt kéo căng ở eo nam nhân, “Ngày gần đây khẩu vị của người không tốt, cũng là nước canh trắng không thịt không dễ nuốt, hôm nay chỗ đau có chuyển biến tốt, thịt cá tuy vẫn không thể, nhưng chung quy có thể... Chung Nghị?”

52. Chương 52: Món Ăn Mặn Thứ Mười Lăm – Dựng [nhị]

Editor: Sakura Trang

Từ Trinh chẳng qua là nói chuyện tự nhiên, nhưng không phát hiện biểu cảm của Chung Nghị ở lúc hắn nói đến hai chữ canh cá thì đã trở nên có chút khó coi, mà lúc nói ăn thịt cá vào miệng thì càng thêm trắng xanh. Nam nhân Chỉ khoác một món y phục mỏng manh cắn chặt môi, bắp thịt của y gò lên, hiển nhiên bộ dáng đang chịu đựng.

Từ Trinh kinh hãi, vội vàng căng thẳng dò về phía cổ tay nam nhân, nhưng lại bị xô một chút lên thành giường, trơ mắt nhìn nam nhân nghiêng về phía trước, giùng giàng như muốn ngã xuống giường.

“Thao!” Từ Trinh gấp đến độ vắng lời thô tục, lúc này cuối cùng hắn bắt đầu cảm ơn thân thể này mang võ công đang kiêu ngạo, trở tay chống một cái chẳng qua là một cái chớp mắt, cóc chủ trẻ tuổi liền đem nam nhân mang về khuỷu tay của mình, giữ lấy tay phải đang quần băng vải kia, tất nhiên để tránh va chạm làm bị thương.

“Ồ oa!” Mùi chua mang tính kích thích đột ngột xông ra, dạ dày của nam nhân không chịu đựng được, nôn từng chút từng chút ra. Cho dù ở giây phút cuối y cố gắng lộ ra thân thể, nhưng phần lớn vật bắn vẫn là rơi xuống trên giường nhỏ, thậm chí còn có không ít dính lên y phục của Từ Trinh. Màu sắc chói mắt kia chiếu sâu vào ánh mắt nam nhân, y hối hận vì đã không rằng nhìn được, nhưng không thể nào kiềm chế được, từng đợt từng đợt cảm giác muốn nôn tới mãnh liệt, dạ dày giống như là gặp phải đè ép, nghĩ đến thứ bên trong theo cổ họng ép đến bên ngoài.

Cuối cùng, hai tay của Từ Trinh một mực vững vàng đỡ nam nhân, chân mày hắn hơi nhíu lại, lại cũng không có nửa điểm ý chán ghét né tránh, chẳng qua là vuốt ve sống lưng hơi cong của nam nhân, lưu ý không để cho y va chạm đến vết thương ở xương, im lặng làm nơi cho y tựa vào.

Thẳng đến lúc này hắn mới nhớ tới, vấn đề ngày gần đây tới nay bị hắn vô tình hay cố ý lơ là.

Làm thế nào đây...

Tiếng thở dài nhàn nhạt trầm thấp vang lên, vào lúc cái thanh âm này phát ra, miệng nam nhân chợt bị nghẹn, sau đó lại bởi vì điều này đột nhiên ho khan kịch liệt. Trên mặt của y tràn ra sinh lý nước mắt, lại là vài vật bắn bị sắc xông ra cổ họng, chất lỏng khó ngủ kia lạch tách rơi xuống đất, hoàn toàn làm ướt giày của Từ Trinh.

Y nhớ, đây là cóc chủ đặc biệt về sai người làm, luôn là bày mấy đôi ở trong phòng, mình làm sao có thể làm bẩn, thậm chí tới thậm chí tới...

“Dừng lại, chớ suy nghĩ quá nhiều.” Phát hiện nam nhân ở lúc cực kỳ thống khổ lại sẽ còn suy nghĩ bậy bạ, Từ Trinh tăng thêm phân lực đạo võ một cái lưng của y, nhưng lại ở lúc đối phương có chút ý thức từ từ nhẹ lại, “Không có sao, không quan hệ...” Hắn nói liên tục, thanh âm mềm mại giống như như lông chim, cho đến hô hấp nam nhân cuối cùng cũng bình phục, lúc này mới để cho người tựa vào trong ngực, dùng tay áo từ từ lau chùi khóe miệng và gò má của y.

Trong đầu của Chung Nghị một mảnh hỗn độn, thật giống như bị cán qua càng thêm đau, mà dạ dày và cổ họng lại càng nóng bỏng như bị lửa thiêu vậy, ngay cả ánh mắt và lỗ mũi cũng ê ẩm, xương cốt rời rạc không có chút sức lực nào. Dù vậy, y còn nhớ kỹ mình không sạch sẽ, theo bản năng giãy giụa muốn rời khỏi, lại bị Từ Trinh dễ dàng khóa lại, khế hôn nhẹ lên tóc.

“Thuộc hạ...”

“Uống chút nước, xúc miệng.” Trực tiếp cắt đứt thanh âm khàn khàn vô cùng của nam nhân, Từ Trinh lấy tới nước ở đầu giường, chạm vào môi nam nhân. Chung Nghị dừng một chút, thuận theo mở miệng tùy hắn nuốt, nhưng hết lần này tới lần khác ở lúc nên nôn ra lại “Ừc” nuốt xuống, giận đến Từ Trinh thiếu chút nữa tát y.

“Đây là nước để qua đêm, lạnh!” Từ Trinh một bên ảo não mình thế nào không có dùng nội lực làm nóng, một bên lại không nhìn được võ mạnh lên chân nam nhân, chẳng qua là lúc ban đầu mặc dù bởi vì kích thích hạ mạnh, nhưng lúc chạm vào ngay cả tiếng vang cũng không có.

Làm thế nào, hắn liền loại trình độ võ vào này cũng không bỏ được —— cóc chủ buồn bực lệ rơi đầy mặt.

“Một lần nữa, sau đó phun ra.” Từ Trinh tức giận đem ly lần nữa đặt vào khóe miệng nam nhân, buộc y ngậm vào một hớp nữa, sau đó chỉ mặt đất, dùng giọng ra lệnh nói, “Nôn trên đất!”

Nam nhân Hoàn toàn thanh tỉnh ngừng lại một chút, đành hoảng đến gần nơi người nào đó chỉ, đem chất lỏng trong miệng dè dặt phun tới vị trí chỉ định. Sau đó là lần thứ ba, lần thứ tư.

Cho đến khi Từ Trinh cảm thấy xong hết rồi, mới giống như khen thưởng hôn một cái lên gò má nam nhân, sau đó ở dưới trạng thái nam nhân vô cùng mất tự nhiên, đem toàn bộ y phục bị bẩn cởi ra, hơn nữa phục vụ lau chùi thay đổi xong, mới bắt tay xử lý y phục của mình.

“Người đầu, dọn dẹp phòng.” Mang Chung Nghị tới cách vách, Từ Trinh vỗ tay hai cái, rất nhanh thì có người hầu nghe lệnh tới, hẩn cản người phân phó lại những món ăn sáng, sau đó tự mình đem thuốc thang hôm nay bưng vào phòng, sau khi vào cửa hẩn tận lực thả nhẹ bước chân, tự nhiên liền thấy người nào đó ở trước mặt hẩn tận lực ẩn núp, lúc không người nhưng lộ ra bên ngoài khó chịu và mệt mỏi.

Thanh âm Đồ sứ va chạm mặt bàn cả kinh nam nhân mở mắt ra, Từ Trinh than thở đi vòng qua phía sau của y, từ từ xoa dè mi giác hai bên. Hẩn không có lên tiếng trấn an giống thường ngày, chẳng qua là lặng lẽ cảm thụ nhiệt độ cơ thể nam nhân, nếu người này không cách nào buông ra, vậy thì liền do hẩn từng chút từng chút đi giúp thay đổi đi... Bọn họ còn có rất nhiều thời gian, không cần phải gấp gáp, không cần cấp...

Ai... Cũng không gấp được...

“Lúc đối phó Hứa Như Thanh, nhưng là bởi vì cái này?” Vòng ôm nam nhân, Từ Trinh lấy từ trong lọ vừa mới bưng đến mấy quả mơ đưa đến miệng y.

Trên người Chung Nghị kéo căng, do dự một chút cũng không có mở miệng ngậm xuống thức ăn, “Thuộc hạ biết sai, mời cốc chủ trách phạt.”

Từ Trinh nhắm hai mắt, cũng không lấy mơ ra, hẩn nhéo một cái thịt quả mượt mà trên đầu ngón tay, thấp giọng giống như lầm bầm lầu bầu nói: “Sai cái gì, lại phạt như thế nào?”

Hô hấp Chung Nghị hơi ngừng, sau đó dùng tốc độ nói cực nhanh trả lời: “Thuộc hạ thất thủ làm ảnh hưởng đến cốc, dựa theo quy củ...”

“Người nếu như nói ra chữ kia, ta liền...” Ta liền cái gì Từ Trinh không nói ra được, kết quả là hẩn chỉ đành phải nghiêng răng kéo kẹt, nhét quả mơ vào trong miệng nam nhân, “Ăn!”

Chung Nghị rũ đầu, thuận theo cắn lấy thịt quả đầy đặn. Làm người ta bất ngờ là, thứ nước chua đến răng mềm kia trượt vào trong miệng, lập tức làm cảm giác không ngừng lặp đi lặp lại muốn nôn mửa biến mất, y lẳng lẳng ngẩng đầu lên, lập tức nhận được nụ hôn của Từ Trinh, cảm giác ấm áp tựa như sóng nước cọ rửa tim của y, khiến cho nơi đó không không chế được tăng nhanh nhảy lên.

“Khá hơn chút nào không?” Từ Trinh nhéo một cái gò má mềm mại của Chung Nghị, để cho y nhổ hạt ra tay mình, sau đó lại từ trong lọ lấy ra một quả, đặt vào miệng nam nhân.

Chung Nghị cảm thấy trong mắt nóng rát, nhanh chóng cúi đầu, không nói tiếng nào mở miệng.

Từ Trinh cũng không ép y, chẳng qua là để cho y tựa vào trên người mình, một quả tiếp nối một quả đút tới trong miệng nam nhân, mà khi bữa ăn sáng đưa đến thư phòng, sau khi hai người song song dùng qua, lúc này mới coi như là sửa lại mạch suy nghĩ.

“Còn nhớ Ảnh Thập Thất, Ảnh Phương không?” Từ Trinh ngồi ở đối diện nam nhân, câu thứ nhất chính là vấn đề ngu xuẩn đến tự bản thân cũng muốn tự quát chết mình.

Chung Nghị ngẩn người, vội vàng nghiêm chỉnh, dùng vẻ mặt nghiêm túc so với Từ Trinh còn phải nghiêm túc trăm lần trả lời, “Thuộc hạ nhớ, chính là tiền tổng quản mang thuộc hạ vào trong cốc.”

53. Chương 53: Món Ăn Mặn Thứ Mười Lăm – Dựng [tam]

Editor: Sakura Trang

Từ Trinh do dự một chút, “Kia... Nhưng còn nhớ phụ mẫu người?”

Trong mắt Chung Nghị buồn bã, ngôn ngữ nhưng hoàn toàn không có khác thường, “Song thân thuộc hạ đều là họ Ân, định cư ở Nam Huyền cách Dong thành hơn ngoài trăm dặm, hôm nay nghĩ đến, thuộc hạ hẳn là con nuôi mà thôi.”

Giờ đổi thành Từ Trinh sưng sốt, hấn trừng mắt nhìn, có chút nghi ngờ hỏi: “Hôm nay nghĩ đến?” Nghĩa là trước kia cũng không phát hiện?

Chung Nghị nhếch khóe miệng ước chừng là muốn cười một tiếng, nhưng bình thường quá mức thói quen biểu tình lạnh lùng, lúc này coi như cố gắng làm, nhìn qua cũng kỳ quái cứng ngắc. Dứt khoát y cũng nhận ra, thoáng động một cái liền không miễn cưỡng nữa, “Trong trí nhớ, song thân thuộc hạ đều là nam tử. Hay hoặc là...” Nhất định là một trong hai người có thể có con nối dòng.

Trong đầu Cốc chủ một đám ngựa hối hả chạy qua.

Hắn cúi đầu xuống xoa xoa mi tâm, quả thực không biết như thế nào đi xem âm phạm ẩn giấu ở trong đáy mắt nam nhân, “Như vậy, người mới là hài tử thân sinh của bọn họ.”

Chung Nghị ngây người, nhất thời không biết đáp lại như thế nào.

Từ Trinh buồn bực khoát tay một cái, không thể làm gì khác hơn là kể lại toàn bộ những thứ Dung Thiên Hâm nói cho mình cho Chung Nghị. Dĩ nhiên, ngoại trừ việc mình là chui ra từ trong bụng của Ảnh Thập Thất và giống y là sản vật của nam nam sinh tử.

Dẫu sao, coi như phương diện lý trí đã rõ, nhưng muốn chính miệng nói ra, vẫn là cần muốn chút dũng khí.

Hơn nữa... Chung Nghị mặc dù nhìn cứng nhắc, thực tế đầu óc không hề ngu dốt, thậm chí có thể nói lý trí rõ ràng. Nếu mình nói quan hệ của y và Ảnh Thập Thất, lại báo cho biết chỉ có hài tử đồng tộc mới có thể coi là người Di tộc, vậy thì, mình giống y ở nơi nào, lại khác nơi nào, Chung Nghị chỉ cần suy nghĩ một chút, liền lập tức có thể biết rõ.

Ít nhất, nhìn biểu tình ngây ngô này của y, quả thật đã nghe rõ ràng, còn việc có tin hay không... Người này làm gì có lúc nào hoài nghi hấn bao giờ?

Nhưng tin tưởng và chấp nhận chung quy vẫn là hai chuyện khác nhau.

Khi Chung Nghị từ trong góc lảng khôi phục trở lại, Từ Trinh đến gần trước một chút, đưa tay từ từ dán lên bụng bằng phẳng của nam nhân, “Vì vậy lần thất bại này, chủ yếu vẫn là do ta.” Hấn lựa chọn một giải thích kín đáo, nhưng Chung Nghị hiển nhiên không biết. Nhưng mà có hiểu hay không chỉ là phụ, khi nam nhân nghe được chủ nhân nhà mình nhận lấy sai lầm vốn nên thuộc về mình, lập tức muốn phủ nhận, chẳng qua là y mới vừa mở miệng liền bị môi ẩm áp chặn lại.

Lại là một cái hôn sâu đậm, Từ Trinh vòng kéo sau gáy nam nhân, từng điểm liếm hết bộ phận ướt át trong cổ họng, đầu lưỡi linh hoạt cố sức triển miên, tựa như nghĩ phải đem toàn bộ bộ phận có thể chạm đến cuốn vào trong miệng mình, nhìn như nhu hòa, nhưng bá đạo làm cho người khác không cách nào kháng cự.

Chung Nghị lặng lẽ nhận lấy nụ hôn như vậy, qua một lát mới nâng lên cánh tay ôm lấy người, ngược cổ thử đáp lại. Ý nhận ra được khẩn trương và khác thường của Từ Trinh, theo bản năng nghĩ muốn sát đến gần hơn, mà Từ Trinh thì vẫn là sợ y náo loạn làm thương hai tay, cũng không lâu lắm liền lui ra. Sợ tơ Trong suốt nối liền với nhau, cổ chủ tuần mỹ lệ lưỡi nhẹ nhàng liếm rơi, sau đó cúi đầu dùng lỗ mũi cọ lên cần cổ nam nhân.

“Không phải vậy.” Từ Trinh đỡ lấy nam nhân chỉ có thể dùng eo chống đỡ thân thể, hấn lần nữa đưa tay thả vào trên bụng Chung Nghị, trầm mặc một lát mới mở miệng nói: “Người coi như Di tộc thuần chính, có năng lực sinh con. Mà trong đây, đã có tử tự* của ta.” Mà người Di tộc, nếu không uống được vật đặc thù thì sẽ không rơi thai, mà thai nhi chỉ cần đủ tháng, dù là mẫu thể chết cũng có thể mổ bụng lấy ra.

*tử tự: cón cháu, con nói dối.

Một cái trực tiếp lại cũng không vòng vo, Chung Nghị dù là ngu xuẩn cũng sẽ không nghe rõ. Mà lúc trước, y cũng không phải là không nghĩ đến, chẳng qua là từ nhỏ rời đi tộc nhân, tiếp nhận chỉ có giáo dục người Hán, thông minh đi nữa, cũng không cách nào tưởng tượng chuyện ly kỳ nam nhân sinh con như vậy.

Vì vậy, Chung Nghị ngây người, triệt triệt để để ngây người.

Từ Trinh không nói gì, cho y thời gian sửa sang lại bản thân. Lúc biết mình là kết quả của nam nam sinh tử, hẳn gần như cảm thấy ngũ lõi oanh, mà người trước mắt này so với hẳn thâm hại hơn, không chỉ có bị nam nhân sinh ra, lúc biết chuyện này lại còn biết bản thân mình mang thai nữa.

Nếu như là mình, nói không chừng lúc nghe được, đã một quyền đánh chết đi quái vật trong bụng.

Chỉ nghĩ chuyện này một chút thôi... Hẳn liền hỗn loạn trong gió.

Thật vất vả đến khi Chung Nghị có chút động tĩnh, Từ Trinh nhìn dáng vẻ y vừa có chút bối rối vừa cố gắng lẩn trốn, có chút đau lòng đi hôn trán của y, “Thật ra thì người cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, người được sinh ra như thế nào lại sống như nào trong hơn hai mươi năm qua, ta coi như không chính mắt nhìn thấy, nhưng cũng có thể đủ đoán được mấy phần. Đứa nhỏ này, vốn cũng không phải là muốn người sinh, chẳng qua chỉ muốn báo đúng sự thật, nghĩ người là người có quyền được biết. Trước mắt chẳng qua mới gần hai tháng, đánh rụng vẫn được... Nếu như bản khoản hậu quả về sau, dùng được vật điều chỉnh cũng không phải là tuyệt không khả năng...”

Từ Trinh càng nói, ánh mắt của Chung Nghị mở càng lớn, y khó có thể tin nhìn cốc chủ mang vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí là mỉm cười trước mặt, căng thẳng bấp thập không ngừng được run rẩy.

Hắn nói đánh rụng? Đem hài tử đánh rụng...?

Đau đớn mãnh liệt đụng vào nơi ngực trái Chung Nghị, thật giống như có một lưỡi dao sắc bén cắt từng đao bên trong tim, kia rõ ràng là cốt nhục của y, con trai trưởng của vụ cốc... Mà hẳn lại chỉ suy nghĩ đến không được tự nhiên nhỏ nhỏ không đáng kể trong lòng mình kia...

Mà y lại thật cũng có thể can rõ do dự!

Rất lâu, Từ Trinh cảm thấy đã nắm giữ được suy tư của nam nhân trước mắt, vậy mà lúc này giờ phút này, hẳn nhìn Chung Nghị càng ngày càng kiên định, càng ngày càng nghiêm túc lại đột nhiên cảm thấy khó hiểu.

Về mặt này thế nào tựa như phải đi hy sinh anh dũng.

Hắn tự nhận đã truyền đạt rõ ràng chuyện không hề cố chấp huyết thống, nhưng quên cái thế giới này pháp lệ coi trọng con cháu ruột thịt, càng quên thân phận như mình nói ra như vậy, chỉ sẽ để cho nam nhân cảm thấy mình là đang ủy khuất để dung túng. Về việc này, lúc hẳn còn đang suy nghĩ nói cho Chung Nghị như thế nào, “Đánh rụng mặc dù có chút khó chịu, nhưng sau chuyện này mình cũng có thể điều chỉnh thân thể của y như lúc ban đầu”, nam nhân đã ngồi thẳng người, mặt đầy nghiêm túc nói: “Thuộc hạ nguyện ý, xin cho thuộc hạ sinh hạ tử tử của ngài.”

54. Chương 54: Món Ăn Mặn Thứ Mười Sáu – Xa Cách [nhất]

Editor: Sakura Trang

Đêm lạnh như nước, trời tối và đổ mưa liên tục, trong rừng rậm thân ảnh gấp gáp xuyên qua, cỏ ướt bắn tung tóe nước, nhưng vang động nhỏ xíu này hoàn hảo bị ẩn vào gió mưa. Một đoàn bóng đen hình thái kỳ lạ cũng không dừng lại bước nhanh bay nhanh ở trong rừng núi, mũi chân của hẳn gần như không chạm đất, chẳng qua là nhẹ nhàng điểm một cái ở trên lá cây, thì đã nhảy ra mấy trượng, ngay cả thân hình cũng là chớp nhoáng một cái, chẳng qua chớp mắt công phu lấy hơi liền lại cũng đã không còn tung tích.

Thân pháp Như vậy không biết trong chốn giang hồ lại có bao nhiêu người hâm mộ, nhưng người sử dụng nó nhưng không có nửa điểm tự hào, chẳng qua là chạy mà lòng tràn đầy buồn rầu lại mang chút cắn răng nghiêng lợi, cho đến khi liếc thấy huyết động nhỏ ẩn núp trong bóng tối, mới hơi thả lỏng một chút.

“Ầm” Một tiếng đem vật nặng trên vai vút xuống đất, Từ Trinh thở ra một hơi, đầy bụng bức tức lắm lắm, “Sớm biết phiền toái như vậy, ta liền...”

“Người liền phái thủ hạ của ngươi làm?” Nam nhân bị vút trên đất than nhẹ một tiếng, thanh âm của hắn rất là khàn khàn, bên trong lộ ra một tia thống khổ và mệt mỏi, nhưng biểu tình trên mặt không loạn chút nào, trừ đi khó khăn lúc nhô dậy, rất khó tưởng tượng người này trong ngoài cũng bị thương không nhẹ.

Lông mày Từ Trinh nhướn lên, hắn lặng lẽ nhìn nam nhân từ từ đứng dậy, cực kỳ khó khăn tựa vào trên vách đá, cũng không hao tâm phí một tay, chẳng qua là sau khi người hô hấp hơi vững vàng chút,, mới gần đến bên cạnh, lôi kéo y phục đối phương.

“Ngươi...” Nam nhân theo bản năng giẫy một chút, phát hiện chung quy vô lực né tránh, mới nhúu mày thật sâu. Mà Từ Trinh nhưng ngoắc ngoắc khoe miệng, có chút khiêu khích nhìn nam nhân trước mặt, “Thế nào? Tướng quân nhưng là chê thảo dân thân phận đê tiện, không thể chạm vào thân thể cao quý của ngài?”

Chân mày nam nhân nhúu chặt hơn, hắn lặng lẽ nhìn Từ Trinh hồi lâu, cuối cùng chẳng qua là nhắm mắt một cái, “Ngươi vẫn không trả lời vấn đề của ta.” Lúc nói ra những lời này, thân thể căng thẳng cũng đã từ từ thả lỏng.

Lông mày của Từ Trinh lại là nhíu một cái, nhưng lần này là mở miệng trả lời, hắn từ từ vạch ra vạt áo trước ngực nam nhân, vãi vốc kia hiển nhiên cực tốt, ngay cả ám văn phía trên cũng thêu đến đẹp không thể tả.

Chỉ tiếc là rách rưới dính máu.

“Ngay cả ta đều khó chạy trốn loạn trận, lại làm sao có thể phái thuộc hạ mất công chịu chết.” Đại khái lau một chút nước và vết máu, Từ Trinh rải một lớp thuốc bột mong mỏng ở trên vết thương, trên người nam nhân tất cả đều là thương, trừ mới, còn có vô số vết sẹo cũ chống chèo giằng dầy trên làn da lúc mạch. Nhìn thân thể như vậy, Từ Trinh đột nhiên nghĩ tới cái người nào đó mình đặt ở nhà, kế tiếp giọng không khỏi mềm nhũn mấy phần, “Bọn họ mặc dù nhiều là cô nhi bị vút bỏ, nhưng cũng chỉ có một cái mạng.”

Nam nhân khẽ rũ mắt xuống, cũng không biện vì mình, hắn trầm mặc một lát, mặc Từ Trinh cắt quần của hắn, bắt đầu xử lý bấp chân trúng tên, “Là bệ hạ phái người tới?”

“Xin hãy nói là ‘trao đổi đồng giá.’” Kiếp trước thân ở trên cao mà nay kiếp này lại là rất ít xuất cốc, vì vậy cho tới bây giờ, Từ Trinh cũng không cách nào thói quen bị người dùng cái từ ‘phái’ này để hình dung, “Còn không phải là cái người đê tiện tốt của người sợ người xảy ra chuyện, mở ra bằng giá để cho ta chạy tới, chẳng qua là quả thực quá không có lợi lắm.”

Chân mày nam nhân lại nhúu một cái, dường như đối với cách nói và cách dùng từ của Từ Trinh có chút không vừa lòng, hắn cũng không biết, ‘Trao đổi đồng giá’ là gì, nhưng có thể đoán được ý đại khái. Chẳng qua hơi suy nghĩ, nam nhân đã căn cứ chút ít tin tức đoán được đại khái kết quả trước sau, hắn dừng một chút, dừng lại ở bàn tay đang ấn trên đùi của Từ Trinh, thanh âm hơi khàn nhàn nhạt nói: “Cốc chủ Vụ cốc?”

Từ Trinh dứt khoát lật ngược tay bắt mạch, có chút tán thưởng hí mắt cười nói: “Ngày gần đây còn có ai có thể để cho các ngươi ra giá như vậy? Coi như có, lại có mấy cái có thể cứu được người?”

Rừng súng mưa đạn như vậy, sát cơ đoạt mệnh, cũng không phải là tùy tiện tiện là có thể dẫn người né tránh chạy trốn. Ngay cả hắn, cũng không khỏi không bỏ ra một ít đại giới (ý nói trả giá một cái gì đó).

Dĩ nhiên Từ Trinh sẽ không nhàm chán đi nói ra, nhưng nam nhân lại cũng không phải là không nhìn ra. Hắn chinh chiến sa trường nhiều năm, đau đớn gì chưa từng thấy qua, cho dù đối phương ẩn giấu khá hơn nữa, hắn cũng có thể từ trong hành động cử chỉ nhìn ra mấy phần. Huống chi, Từ Trinh căn bản cũng không muốn giấu giếm, hắn một cái tay đặt lên cổ tay nam nhân, một cái tay khác động cũng không động, mà hai mũi tên cắm vào bả vai chẳng qua bề gãy qua loa, lúc này lúc này một dài một ngắn cắm ở bên trong, để cho người nghĩ muốn coi thường đều khó.

Quan trọng nhất chính là, nam nhân không phải người như vậy.

Hắn không nói một lời nhìn cánh tay trái của Từ Trinh, ngay tại hắn mới vừa muốn mở miệng, Từ Trinh “Sách” một tiếng, biểu tình nhăn nhó nói: “Im lìm đều là giống nhau sao? Trúng độc cũng không nói chuyện?” Hắn vừa nói, vừa đi một bên kéo đai lưng nam nhân, khi nhìn thấy vết thương ở bên hông hận không đi gãi tường một cái. Vết đao chém kia không lâu lắm, nói là dữ tợn, chủ yếu là bởi vì miệng vết thương đen nhánh, ngay cả máu tươi chảy ra cũng là màu sắc u ám. Nếu không phải mình kiểm tra nghiêm túc, máu kia xen lẫn trong y phục màu đậm, quả thật không dễ nhận ra.

Nam nhân dừng một chút, chẳng qua là nhàn nhạt nói: “Nếu trúng độc, phần nhiều là tạm thời không có cách nào, ta trước rút đi đầu mũi tên cho người.” Hắn vốn tưởng rằng cánh tay trái của Từ Trinh là bởi vì trúng tên mà không cách nào nhúc nhích, nhưng không ngờ đối phương cười khở lắc đầu một cái.

Từ Trinh lắc lắc chai thuốc, đem còn sót lại một chút vẩy vào vết thương của nam nhân, sau đó từ trong ngực lấy ra một viên thuốc màu đen, “Cho nên nói ta rất không có lợi.” Hắn vừa đem viên thuốc bỏ vào trong miệng tướng quân đại nhân, một bên buồn bực nói: “Hai mũi tên này ngược lại là cấm đến rất chuẩn, còn tiết kiệm áp chế mấy phần sức lực của ta, nhưng nếu lấy ra không chỉ huyết khí nghịch lưu, kịch độc liền muốn trải rộng toàn thân.”

Nam nhân cho tới nay cũng không chút biểu tình lại có chút lộ vẻ xúc động, Từ Trinh lại vừa cười mấy tiếng, bổ sung nói, “Nhưng trên đùi người thì không phải vậy, có thể thấy có ít nhất hai chỗ muốn lấy mạng người.” Một loại nghĩ muốn hắn lập tức toi mạng, một loại thì có lòng muốn giữ người lại để mặc cả. Mà phương thức bôi thuốc giữ người để mặc cả này, đối với vụ cắc mà nói chẳng qua một viên thuốc vạn năng hoàn cùng một ít thuốc trị thương là có thể tùy tiện giải quyết.

Dù vậy, nam nhân vẫn là không nói gì, chẳng qua là lặng lẽ nhìn về phía cửa hang, hay hoặc là nguy cơ ẩn giấu ở chỗ sâu bóng tối chưa giải trừ kia.

“Đừng lo lắng, sơn động này coi như là đường sau ta lưu lại, bên ngoài có chút trận pháp đơn giản, binh lính bình thường không cách nào phát hiện.” Một cái liền nhìn ra nam nhân băn khoăn, Từ Trinh bắt đầu xé một chút nội sam hơi sạch sẽ.

“Ta tới.” Nam nhân đưa tay xé ra, sau khi im lặng bằng cho mình, thậm chí còn để cho Từ Trinh xoay người đến gần một ít, dùng vải còn dư lại còn dư lại thay hắn bó chặt bả vai bị trúng tên. Từ Trinh cũng vui vẻ như vậy, nói thật, cõi đời này có thể để cho hắn hòa nhã, kiên nhẫn mười đầy đủ đất phục vụ chiếu cố, cũng chỉ có một người Chung Nghị, dù là người phía sau này xuất thân cao quý, cũng không để cho hắn có nửa điểm muốn phục vụ.

“Nếu là cao thủ trong giang hồ đâu? Người còn có thể kiên trì bao lâu?” Thủ pháp Nam nhân lão luyện, rất nhanh liền giúp Từ Trinh cố định tốt bả vai, mà ở lúc hắn vẫn còn đang thất nút, nhưng phát hiện đối phương khẽ run lên, dùng một loại không biết làm thế nào sâu kín nói: “Thật đúng là, nói cái gì tới cái gì... Tướng quân thật đúng là miệng quạ đen.”

55. Chương 55: Món Ăn Mặn Thứ Mười Sáu – Xa Cách [nhị]

Editor: Sakura Trang

Lúc nói chuyện, Từ Trinh đã đứng lên, đầu tiên là hắn hướng ra ngoài nhìn một cái, sau đó quay đầu lại nói với nam nhân: “Thảo dân mới vừa mất vũ khí, tướng quân có còn nhưng có thể cho mượn.”

Hắn dĩ nhiên biết đối phương còn có một cái nhuyễn kiếm, lúc chạy, vật kia trước một mực đặt trên bả vai hắn, mà lúc cởi y phục trị liệu, mới giống như nhìn thấy long văn phía trên.

Có thể nói, Từ Trinh không hề giống như người sẽ đụng vào loại vật kiểu này, nhưng giờ phút này nguy cơ không phải lúc có thể chối từ. Độc trên người nam nhân tuy rằng đã giải, nhưng vết thương cũng không thể khinh thường. Còn mình... Nếu không phải quanh năm Dung Thiên Hâm dùng hắn thử thuốc, kịch độc

tên ‘hoa thanh’ này, đủ để cho hắn bị mất mạng tại chỗ. Cho dù hiện ép xuống tay trái, kéo dài quá lâu cũng là phiền toái...

Tướng quân dĩ nhiên biết Từ Trinh cố kỵ cái gì, nhưng vẫn là khó tránh khỏi bất ngờ. Dầu sao cốc chủ vụ cốc này, ở chỗ này trước rõ ràng cần rõ đến không biết tôn ti là vật gì.

Biết nam nhân đây là đồng ý, Từ Trinh cười một tiếng, nhặt lên vũ khí trong đồng y phục, có chút bất đắc dĩ giũ nó ra: “Không muốn nhìn ta như vậy a, miệng lưỡi nhanh thì thôi, tùy tiện lấy đi vật ngự ban cho cũng không phải là đùa giỡn.” Hắn tuy không chịu nổi chế độ cấp bậc phong kiến, nhưng nếu ở lâu nơi này cũng biết không thể quá lỗ mãng, chuyện này nói nhỏ cũng nhỏ, lớn cũng lớn bởi khó để phủi sạch được.

Tướng quân cũng cười, chẳng qua là cười hết sức nhẹ, nam nhân không hay nói cười ngoắc ngoắc khoe miệng, thấy Từ Trinh thử xong kiểm xoay người muốn đi, do dự một lát vẫn là bổ sung một câu, “Vạn sự cẩn thận.”

Từ Trinh khoát tay, nhảy mấy cái liền biến mất ở trong bóng tối.

Rừng cây Đen nhánh liền côn trùng kêu vang đều không có, thần sắc Từ Trinh bình tĩnh đi về phía trước, không nhanh không chậm tựa như biết rõ mục tiêu, mà khi bóng dáng chỗ cao dần dần rõ ràng, tiếng cười quái dị cũng đồng thời vang lên.

“Khách khách khách, thật không nghĩ tới, thật không nghĩ tới! Lại có thể ở nơi này thấy tiểu oa nhi người!” Một cái tiểu lão đầu từ trên cành cây nhảy xuống, vòng quanh Từ Trinh vòng vo mấy vòng. Hắn đại khái bảy, tám mươi tuổi, tay chân khô quắt lộ ra ngoài bộ y phục ngắn ngủn rách rưới, tựa như tựa như tùy tiện là có thể gãy, mà lưng lại là cong không đứng dậy được. Nếu như coi thường thân thủ bén nhạy linh hoạt kia, nhìn thoáng qua, cũng chỉ như lão đầu lang thang sắp xuống mồ.

Đối mặt với lão nhân nhiệt tình dị thường vậy ở bên cạnh mình quan sát trên dưới, Từ Trinh chẳng qua là nhàn nhạt nghiêng người, tránh tay phải đối phương vươn tới, đợi nghe được ông lão có chút bất ngờ “Di” một tiếng, lúc này mới lên tiếng nhàn nhạt nói: “Thiên tâm nhân Hứa Yển?”

“Đây không phải là nhớ sao!” Lão đầu lộ ra một bộ cười gian “Tiểu dạng, ngươi lại dám lừa gạt ta”, hắn lần nữa ra tay muốn đi chạm, lại bị Từ Trinh trở tay ngăn cản, thiếu chút nữa nắm được mạch môn trí mạng.

Dầu sao nhiều năm trà trộn giang hồ, Hứa Yển phản ứng cực nhanh, một thoáng ngay tại đầu ngón tay Từ Trinh sắp chạm da, liền như gió thoát ra thật xa, mà khi vũ khí sắc bén lạnh như băng chớp động tấn công tới, đã giơ lên phản quan bút của mình, điện quang hỏa thạch qua lại mười mấy chiêu.

Chuyện cho tới bây giờ, hắn đã biết xảy ra chuyện gì, mà mấy câu ngôn ngữ, cũng để cho Từ Trinh đoán cái tám phần.

“Xem ra tiên bối đúng là nhận được ta.” Run run vẩy rơi tia máu cuối dính trên kiếm, Từ Trinh ngoắc ngoắc khoe miệng cười nhạt nói. Hắn lẳng lặng nhìn lão nhân đứng đối mặt cách mình vài thước, suy tư một chút lại mở miệng bổ sung, “Hoặc là nói, là nhận được đã từng là ta.”

Tiểu lão đầu nhìn Từ Trinh từ trên xuống dưới thật lâu, lần nữa cười “Khách khách khách” quái dị, “Đã từng ngươi là cái gì? Bây giờ ngươi là cái gì? Khách khách khách, chẳng lẽ bây giờ ngươi không phải là đã từng ngươi sao?”

Từ Trinh không nói gì, chẳng qua là an tĩnh đứng ở đó, thậm chí ở lúc tiểu lão đầu lần nữa đến gần, cũng không dời bước tránh.

Hứa Yển thoải mái sờ thân thể của Từ Trinh, một bên sờ còn một bên nói lảm bảm khen ngợi, thật giống như đây là kiệt tác một tay hắn chế tạo ra vậy. Từ Trinh nhìn nét mặt già nua tràn đầy nếp nhăn của Hứa Yển, chỉ cảm thấy nổi da gà cũng muốn rơi xuống đất, hận không được một cái tát đem người quăng thật xa, nện ở trên vách đá ẩn thành hình người.

Nhưng mà hắn vẫn như cũ chịu đựng, hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc cảm giác vô căn vô cứ kia của mình, suy đoán chợt lóe lên có chính xác hay không. Rất lâu hắn đều cảm thấy cái thói quen này của mình quá mạo hiểm, quá không lý trí, nhưng đến mỗi lúc này, hắn nhưng vẫn là không nhận được phạm phải. Chỉ chẳng qua, loại này tiền đặt cược Từ Trinh chưa từng thua, đã từng như vậy, lần này cũng như vậy.

Ngay tại hấn cảm thấy cũng không cách nào nhẫn chịu được, Hứa Yến quả nhiên toét miệng xít lại gần, bọn họ hai người thân cao khác xa, nhưng khuôn mặt xấu xí cùng giọng nói mang theo quái vị của lão nhân, như cũ kích thích mỗi một nơi giác quan của Từ Trinh.

“Tiểu quỷ ngươi phải nhớ, cho dù hôm nay ngươi ngồi vào địa vị gì, có núi dựa nào, tất cả thứ hôm nay có đều là Hứa Yến ta cho. Đừng nói cho ta ngươi giấu cái không chê vào đâu được, Dung Thiên Hâm ta đã từng quen biết, người khôn khéo đâu, ngươi dối đi nhi tử của hấn, hấn có thể thật không đoán ra?” Lão nhân đậm đậm bụng của Từ Trinh, cười gian nói: “Coi như thân thể không chê vào đâu được, nhưng nếu nào đó ngày lão phu một cái sơ sẩy uống rượu xong lỡ lời...”

Từ Trinh nhú mày, hơi làm liên hệ liền biết hậu quả trước sau. Lúc đó Dung Tình mất tích, quả thật bị người động tay chân. Chẳng qua là lần đó không phải một cái trùng hợp, linh hồn của Dung Tình gặp phải tráo đổi, trời xui đất khiến đất biến thành người khác, mà mười mấy năm cuối lại bởi vì biến cố, bên trong biến thành mình hôm nay.

Được đó... Thân xác này có liên quan đến ba người...

Trong lòng Từ Trinh uất ức, Hứa Yến nhưng là hồn nhiên không biết, thanh âm cười quái dị của hấn chói tai như cũ, lời nói ra không biết là khuyên giải an ủi hay là uy hiếp, “Cho nên, vẫn là đem người giao cho lão phu đi. Chuyện sau đó mặc dù chưa nói tới vụ cớ của ngươi có chỗ tốt nào, nhưng chung quy sẽ không bồi thường bằng tính mạng. Bên trong rừng này có rắc ‘hoa liêm’, cho dù năm đó ta đứt thủ cho ngươi ‘đoạn niệm’, ngươi cũng sẽ chẳng qua được lâu dài.”

Từ Trinh rũ mắt xuống, dáng vẻ tựa như đang suy nghĩ, bên trong tâm tư nhưng là xoay chuyển trăm vòng. ‘Hoa liêm’ Dĩ nhiên hấn nghe qua, một phần tán công, bảy phần đoạn mạng. Như lời hấn nói, cũng không dễ dàng như ‘hoa thanh’ trên cánh tay, mặc dù vừa mới bắt đầu choáng váng một chút nhưng hiện xuống đã có thể hoàn toàn thích ứng.

Cả cái thứ ‘đoạn niệm’ đó, cũng là chưa từng nghe qua.

Hấn nghi hoặc như vậy, tự nhiên cũng hỏi lên, Hứa Yến thấy hấn đã dân ra, tự nhiên không ngại giải đáp vấn đề nhỏ nhỏ này, “Dung Thiên Hâm cũng không phải là ngu dốt như vậy, người nếu là cái gì đều nhớ, hoặc là không đến chút chấp niệm kỳ quái, với tính tình vốn là làm bấy kia của ngươi, làm sao có thể lừa gạt hấn cho đến nay? Mà hôm nay ngươi nhớ được ta cũng là bởi vì ta tùy thân mang ‘âm hoa’ thuốc dẫn của ‘đoạn niệm’”.

Ý nói, để cho Dung Tình không nhớ nổi quá khứ, mỗi lần sau khi nghe được “sự thật” Qua loa nổi điên, chính là ám chỉ khắc vào linh hồn do được vật được đặt tên là ‘đoạn niệm’ mang đến. Còn Hứa Yến làm được như vậy, chắc hẳn trừ trùng hợp ra, còn có cái gọi là kết cừu hận của thế hệ trước đi.

Nói đến cừu hận, Từ Trinh hơi nghiêng đầu một chút, hấn câu khoe miệng, giống như đột nhiên nghĩ tới vậy, nhu hòa nói với Hứa Yến: “Nói đến người đoạn thời gian trước vụ cớ giết, người nọ dường như chính là cháu kiêm đệ tử của tiền bối ngài —— Hứa Như Thanh.”

56. Chương 56: Món Ăn Mặn Thứ Mười Sáu – Xa Cách [tam]

Editor: Sakura Trang

Dứt lời, Từ Trinh nhìn về phía Hứa Yến, chỉ thấy đầu tiên là hấn sững sốt một chút, sắc mặt đột nhiên biến thành xanh mét. Một thoáng kinh phong đánh tới, Từ Trinh chẳng qua mũi chân hơi nhún, chiêu thức vừa nhanh vừa ngoan kia liền bị hấn vạm phạm phong khinh tránh đi.

Thiên tâm nhân Hứa Yến nổi danh nhất là “điều khiển lòng người”, nhưng mà trừ điểm này, không ít người cũng sẽ không cần thận quên, một tay phán quan bút tàn nhẫn xảo quyết của hấn, có thể nói từng chiêu có thể chết người, giết người vô hình. Càng không cần phải nói ban đầu chỉ là chỉ bằng vào điểm này, liền có thể để cho hấn xếp hàng vào trước mười trong hai mươi cao thủ võ lâm.

Từ Trinh đối mặt chính là người như vậy, lúc này trong rừng không thấy năm ngón tay, trừ hai bóng người đang đưa cực nhanh, chỉ có thanh âm của lá cây và cỏ động. Mưa lạnh sượt qua, thổ địa dưới chân ướt trượt, một chút xíu nước xen lẫn trong gió, cho dù hơi sượt qua một chút, cũng sắc bén như đao kiếm.

Luận võ công, Từ Trinh còn cao hơn một ít so với Hứa Yến, nhưng lúc này hắn độc tính không giải, chân khí khó tránh khỏi không vận chuyển thông thuận, hơn nữa tay trái bị hạn chế, tự nhiên không cách nào hoàn toàn phát huy. Nhưng mà hắn khí định thần nhàn như cũ, tựa như sớm cũng nắm được tất cả, chỉ chờ cá lợi sa lưới, thời cơ đến.

Hứa Yến không nhìn nổi chính là bộ dáng này, cho dù biết hắn là cố ý chọc giận, nghĩ muốn tới cái mình muốn, nhưng vẫn là không nhịn được thúc giục thân pháp, từng bước ép sát. Giăng đầy thể công chốc lát không ngừng, vũ khí ngân quang lũ lũ xen lẫn, giống như tạo thành một cái lưới lớn, phải đem con mồi bao phủ trong đó. Chỉ tiếc con mồi kia quả thực vô cùng linh hoạt, mỗi lần chạm liền lắt mình sượt qua, động tác kia không chỉ có hành vân trôi chảy, lại là tinh chuẩn đến không hơn không kém một giây.

Lão nhân cuối cùng cũng nhíu mày, hắn vốn tưởng rằng võ công của Từ Trinh khá hơn nữa có hạn, nhưng không ngờ tới lại có thể chống lại mình lâu như vậy.

Bị thương nặng còn như vậy, kia lúc hoàn hảo lại là là như thế nào?

Suy nghĩ đến đây, bút thế của Hứa Yến chợt ngừng một lát, lát sau lại thẳng tắp đâm về phía bên trái của Từ Trinh. Chiêu này lại so với vừa rồi nhanh hơn gấp mấy lần, điện quang hỏa thạch liền đã đến trước ngực Từ Trinh, mắt thấy liền đâm qua da, đâm thủng trái tim!

Cho đến lúc này, Từ Trinh như cũ chứa nụ cười thản nhiên, một mặt ngân quang giống như du xà, vèo từ eo hắn thoát ra, tốc độ kia nhanh như lợi phong lôi điện, không có dấu hiệu nào ép vào cổ họng của Hứa Yến. Mà khi phán quan bút kia lộ ra thoáng chốc chạm vào y phục, tiếng nước văng tung tóe đồng thời vang lên, thịt sống chói mắt mang theo nhiệt độ nhất thời nhuộm sáng bầu trời.

Toàn bộ chung quanh đột nhiên như dừng lại vậy, không có tiếng gió càng không có tiếng kiếm, côn trùng trong bụi cỏ cũng không nhúc nhích, chỉ có đầu lâu thảm bại một khắc kia “Cô lô lô” lăn xuống sườn núi.

Đối với lần này, Từ Trinh nhưng là cũng không thèm nhìn tới một cái, chẳng qua là nhẹ nhàng vẩy giọt máu dính trên kiếm. Chuôi kiếm điều vẽ long văn tinh xảo cầm ở trong tay của hắn, mềm mại bền bỉ mang theo ánh sáng lạnh lẽo, đây cũng là từ chỗ tướng quân mượn tới nhuyển kiếm thiếp thân, tuy không thể nói tốt nhất trên đời, nhưng lại cũng thổi lông dứt tóc, chém sắt như chém bùn.

Từ Trinh cũng không nhúc nhích đứng tại chỗ, yên tĩnh bình phục nội tức loạn. Mặt trời màu vàng lộ một góc nhỏ ánh sáng rạng đông, mơ hồ dính vào tàng cây bên bờ, núi rừng như cũ mờ mờ một mảnh, càng đi xa, càng đen nhánh. Tiếng cỏ nhẹ động vang lên, Từ Trinh hơi liếc mắt bầu trời dần trắng, thật lâu mới thở một hơi thật dài: “Hy vọng vị bệ hạ yêu huynh kia có thể đuổi kịp chạy tới...”

Cũng hy vọng y sẽ không quên mất mình...

57. Chương 57: Món Ăn Mặn Thứ Mười Bảy – Trở Về [nhất]

Editor: Sakura Trang

Trăm hoa khoe sắc, một người nam tử nhàn nhã nằm tựa vào ghế, hắn người mặc một thân áo dài xanh nhạt, dung nhan tuấn mỹ để cho người quen nhìn mỹ nhân như cung nội thị nữ cũng không khỏi ghé mắt. Lần này đi ra ngoài, quả thật có suy nghĩ trở về, kiên định của nam nhân hắn nhìn ở trong mắt, sau chuyện này hồi tưởng cũng không khó đoán nguyên nhân bên trong. Đối với việc vô điều kiện toàn tâm bỏ ra, phải nói không bị cảm động là giả, nhưng cảm động hơn, càng nhiều là không đáng giá cùng thương tiếc.

Không đáng giá vì y rõ ràng bình thường tâm trí ẩn nhẫn chắc như bàn thạch, nhưng còn bị những thứ quan niệm chủ tớ của huấn luyện ám vệ trói buộc thật sâu, lại vì y không suy nghĩ cho bản thân, luôn kiểm

chế cảm xúc của mình kiềm chế đến nỗi bản thân cũng quên mất nó ở xó xỉnh, thương tiếc y một lòng chỉ suy nghĩ vì hấn cái người cóc chủ này.

Ngược lại không phải là cảm thấy bản thân có cái gì không tốt, hấn sớm thành thói quen cảm giác thân ở chỗ cao, nhưng cũng không đến mức cảm thấy có thể để cho người bởi vì mình mà bỏ qua sự kiêu ngạo của nam nhân, thậm chí tới mức chịu ánh mắt khác thường của người khác.

Huống chi, người nọ đã bị mình đặt ở trong lòng, làm sao cũng không cách nào buông tay ra.

Vì vậy, thân phận bại lộ hấn mới có thể chịu khoản giao dịch đến từ hoàng đế kia, tuy nói cũng có nguyên do trong đó, nhưng nhiều hơn là mượn hộ tống tướng quân mà tạm rời xa Dong thành, chỉ vì làm cho nam nhân suy nghĩ một chút về mọi việc, không bị mình ảnh hưởng, thật sự suy nghĩ một chút.

Dĩ nhiên, cái gọi là tạm rời, ý chính là thời gian không lâu.

Liếc mắt trợn trắng nhìn đông đảo thị vệ nói là bảo vệ thực ra là giám thị vây ở không xa, Từ Trinh nhắm mắt gõ ngón tay một cái, lập tức có nội giám tiến lên.

“Có thể được gặp Hoàng thượng hoặc là Vương gia.” Cảnh Hạo Trần không chỉ là Trấn viễn tướng quân suất lĩnh đại quân, lại là huynh trưởng của hoàng đế đương triều, Trữ vương gia. Cho nên, trừ trong quân đội, đa số người vẫn thói quen xưng Trữ vương hoặc Tứ vương gia, mà Từ Trinh ban đầu gọi hấn tướng quân, quả thật mang theo điểm ý châm chọc.

Thái giám Trẻ tuổi một mực cung kính hành lễ lần nữa, trả lời nội dung nhưng trước sau như một, “Hoàng thượng gần đây bận bịu với chính vụ, giờ phút này bái kiến quả thực không ổn; Trữ vương gia thân thể không khỏe cũng không tiện gặp khách.”

Từ đem vị khách quý này mang vào trong cung, cái vấn đề này hấn trả lời qua vô số lần. Dĩ nhiên căn cứ thời gian khác nhau, nội dung sẽ có chút ít sai lệch, nhưng dựa theo phân phó, chung quy chính là không được gặp. Cũng may vị này nghe xong chưa bao giờ tranh cãi, ngược lại là nhàn nhạt cười nhắm mắt nghỉ ngơi, ngược lại là một chút không khó hầu hạ.

Vì vậy, khi nội giám nói xong định lui ra, cũng không nghĩ tới Từ Trinh lại sẽ đứng dậy. Hấn hơi sững sờ, vừa định đi đỡ, lại thấy nam nhân bước chân không yên khoát tay một cái, chẳng qua là ngừng tại chỗ một lúc, đợi choáng váng lúc ban đầu qua đi, liền bước chân đi về phía bên ngoài viện.

“Dung công tử.” Thị vệ một mực canh giữ ở xa xa nhìn toàn bộ ở trong mắt, Từ Trinh động một cái, thì có một người rời đội đi ra, “Có gì phân phó, để cho hạ nhân đi làm là được.”

Người này là đội trưởng đội thị vệ, một mực đối với Từ Trinh cung kính có thừa, Trinh cũng không phải cọc gỗ, cho dù người bị trọng thương cũng không khó khăn phát hiện, tầm mắt chuyên chú ngưng tụ ở trên người mình kia cố gắng ẩn núp trong đó đồng tình và thương tiếc.

Từ Trinh sờ mặt mình một cái, trong lòng không khỏi có chút không biết làm sao, trên mặt như cũ hơi lộ vẻ cười, lời nói cũng là vân đạm phong khinh, “Dung mỗ có tay có chân, cần gì mọi chuyện phải sai bảo người khác?”

Thị vệ trưởng ngó ngẩn, nhất thời có chút luống cuống, ngay cả làn da cũng hơi đỏ lên. Hấn cũng không biết thân phận của Từ Trinh, chỉ biết là trước đây không lâu Hoàng thượng mang đến trong cung, bị thương thật giống như một khắc sau liền lại đột nhiên tắt thở.

Nhưng hết lần này tới lần khác sống lại.

Cho dù trong ngoài đều bị thương, cho dù kịch độc phát tác, coi như ở lúc trị liệu ảm đạm, cũng chưa từng có nửa câu than phiền, nửa tiếng kêu đau.

Làm một thị vệ trong cung, người được cung chiều hấn thấy không ít, từng nam tử so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp tuyệt trần, còn muốn nhu nhược, hấn tuy không tính là có nhiều chán ghét, nhưng cũng tuyệt đối chưa nói tới thích. Nhưng lại chưa thấy qua người không chỉ có dung mạo xuất chúng, tính tình cũng có thể kiên cường như vậy.

Rõ ràng khác với người khác, nhưng không có được nửa điểm chú ý của Hoàng thượng, chỉ vì cùng chung trở về còn có vị Vương gia viễn chinh trở về kia, mà Vương gia kia tựa như cũng bị chút ngoại thương.

Thị vệ trưởng ngẫm cười khổ, hẳn đối với Trữ vương ước mơ nhiều năm, hôm nay nhưng vì một nam sủng...

“Vị đại nhân này?” Vốn là chỉ muốn trêu chọc một chút, nhưng không ngờ người này có thể nhìn mình ngay ngắn mắt thần. Từ Trinh nhin được kích thích trợn trắng mắt, đưa tay lắc lư trước mắt hắn.

Lúc hồi thần, đầu thị vệ cũng sắp bốc khói, cũng may nhiều năm cương mật, trên mặt không quá nhìn ra được. Hắn cúi đầu ôm quyền, mượn điều đó che giấu lúng túng, giọng nói như cũ cực kỳ cứng nhắc, chỉ có một chút lo âu trộn trong đó, “Dung công tử thương thể tốt, không thích hợp đi đi lại lại. Phía trên phân phó, để cho mấy người thuộc hạ tận tâm hầu hạ, công tử cần gì, giao cho mấy người thuộc hạ đi làm là được.”

Từ Trinh nghe vậy đột nhiên bật cười, “Tận tâm phục dịch? Không phải nghiêm ngặt trông chừng sao?” Lúc hắn nói những lời này, một chút nhuệ khí thoáng qua trong mắt, vẻ mặt rõ ràng thanh đạm ôn hòa kia lại để cho cả người thị vệ kéo căng, mồ hôi lạnh đầm đìa. Xa xa ngoài cửa viện, một người nội giam lặng lẽ lui ra. Từ Trinh nhìn thấy, cũng không có lên tiếng ngăn lại, chẳng qua nụ cười dịu dàng nhìn thị vệ cứng còng trước mặt, cho đến hắn khó khăn dời đi ánh mắt, lúc này mới xoay người, không nhanh không chậm bước đi.

Thẳng đến lúc này, thị vệ đội trưởng mới hiểu rõ, người phía trước cũng không phải là công tử suy nhược tay trái gà không chắc, càng không phải là cái người đáng thương gì bị Hoàng thượng chọn trúng mang vào trong cung, dùng để cùm chiu. Do dự một lát, hắn chỉ đành phải chỉnh đốn tâm tư không tiếng động đuổi theo, cho dù đơn giản ở bên cạnh, cũng không khống chế được thần kinh căng thẳng như cũ.

Nội giam lúc này trở về, thấy chính là cảnh tượng như vậy. Thị vệ trẻ tuổi lưng thẳng tắp đứng ở bên cạnh Từ Trinh, đầu của hắn hơi thấp, tay phải vịn ở trên tường kiếm nhưng là nổi lên gân xanh, thật giống như đang cố nén kích thích rút vũ khí ra vậy, lúc này mồ hôi đang run run.

Bóng dáng mình hoàng bất ngờ trở nên xa xôi, nội giam kinh hãi vội vàng tỉnh hồn, chạy mấy bước nhỏ đuổi theo.

“Mời mời, Hoàng thượng ngài cuối cùng cũng chịu gặp ta.” Người trong sân thấy người đến, vội vội vàng vàng một mảnh một mảnh. Mà người nào đó nhưng không động một chút, biếng nhác đất nằm ở trong ghế, chống đầu nhìn về phía thanh niên đang nổi giận dưng dưng từng bước ép tới gần về phía mình.

Thanh niên cả người long bào mình hoàng chói mắt, toàn thân tản ra khí thế đặc biệt và uy nghiêm của hoàng gia. Chỉ tiếc Từ Trinh nhưng là không chịu ảnh hưởng chút nào, hắn coi thường tầm mắt như thiếu đốt của hoàng đế, nhặt viên bồ đào bỏ vào miệng, còn tận lực từ từ cắn vỡ vỏ ngoài, tỉ mỉ nhai để thưởng thức. Hoàng đế giận dữ, gần như liền muốn mắng thành tiếng, nhưng chung quy chẳng qua là hít sâu một cái, cắn răng nghiền lợi mở miệng nói, “Người dám đại khai sát giới, trăm sẽ dám phá hủy sân đẹp mắt này.”

Đối với con gián đánh không chết cái này, Cảnh Triệt chính là không bội phục cũng không được. Nếu không phải Tứ hoàng huynh yêu cầu mãnh liệt, hẳn căn bản là quên còn có một người bị bao vây trùng trùng, bộ dáng cả người là máu còn quơ múa lợi kiếm, thật là giống như ác quỷ tử thần.

Chỉ tiếc những vết thương kia nhưng không phải là giả. Bấy ngày không tới liền dám bắt người uy hiếp, càng làm cho hắn không tưởng được.

“Yêu quý hoa cỏ, là chuyện tốt.” Từ Trinh nhướng mày cười, từ từ vuốt ve cánh tay phải luôn đều không nhúc nhích nửa phần, “Chỉ là có chút, tiểu dân nhưng là không chờ được.”

Nghe vậy, đế vương trẻ tuổi cũng không tránh áy náy, hắn lặng lẽ nhìn về phía cánh tay ẩn núp ở trong tay áo của nam nhân, một lúc lâu mới mở miệng nói: “Toa thuốc trăm đã sai người tìm được, trên đó còn thiếu hai phần dược liệu...”

“Trúc xạ và dương hoa là đặc biệt chỉ Vụ cốc mới có.” Từ Trinh nhàn nhạt mở miệng, có nhiều hứng thú thưởng thức biểu tình trợn to hai mắt của Cảnh Triệt, “Chẳng qua là ngày gần đây cho dù như thế nào cầu kiến, lại không ngài nửa điểm hồi âm. Cúi Cúi như Dung mỗ nghĩ nói, cũng quả thực không có tiền vốn.”

Cảnh Triệt cau mày, suy nghĩ một hồi trầm giọng nói: “Dù vậy, trầm lấy được cũng không phải là việc khó. Người lần này coi như, rõ ràng là đang nóng nảy rồi đi.”

Từ Trinh cười, “Hoàng thượng anh minh.” Giống như Cảnh Triệt đối với Cảnh Hạo Trần vậy, ở trong lòng hẳn cũng có người không bỏ được và chuyện tâm tâm niệm niệm.

Ba tháng, đã sắp đến kỳ hạn cuối cùng.

58. Chương 58: Món Ăn Mặn Thứ Mười Bảy – Trở Về [nhị]

Editor: Sakura Trang

Gặp hoàng đế, rất nhiều chuyện thì dễ làm hơn nhiều. Vốn là, Cảnh Triệt liền vô cùng không muốn bàn với Từ Trinh, càng không nói người này còn được hoàng huynh nhà mình đối đãi đặc biệt. Nếu không phải là ban đầu Cảnh Hạo Trần khẳng khái kiên trì, Cảnh Triệt Cảnh Triệt liền nghĩ đến sót một người như vậy, cũng sẽ không tiêu phí nửa điểm tinh lực, thậm chí tới nỗi dẫn người vào trong cung mất thời gian phí sức chữa trị chăm sóc.

Dĩ nhiên, người nào đó không cảm kích chút nào điểm này, vẫn là làm người ta hết sức khó chịu. Chẳng qua là so với việc đem cái đỉnh trong mắt bỏ đi tầm mắt, đây quả thật tính toán có lợi rất nhiều.

Như vậy, dưới sự giúp đỡ của Cảnh Triệt Từ Trinh rất nhanh liền thuyết phục được vị Vương gia nghiêm túc, cũng mang thị vệ tốt nhất, người hầu tốt nhất cùng xe ngựa sang trọng nhất, từ từ bước lên đường trở về nhà.

Chặng đường mười ngày đi vội vàng thành năm ngày, đợi lúc lần nữa thấy Dong thành, ngay cả Từ Trinh ngồi ở bên trong xe cũng mệt nhọc, hẳn vốn là mang thương, hơn nữa trên đường đi chạy điên cuồng, làm cho sắc mặt vốn không tốt càng trở nên ảm đạm một mảnh.

“Cái bộ dáng này, quả thật không thể để cho y nhìn thấy.” Phúi một cái bụi đất trên người, Từ Trinh quét qua cánh tay trái không cách nào nhúc nhích, bắt đắc dĩ chỉ đành phải gọi ảnh vệ âm thầm đi theo tới, bọn họ đều là sau khi rời đi hoàng cung mới hội hợp cùng mình, phụ trách âm thầm bảo vệ cùng truyền tin tức, “Thay ta chuyển cáo phụ thân một tiếng, trước đem được vật chuẩn bị một chút, trước khi ta trở về không nên lộ ra.” Đặc biệt là không nên để cho người nào đó thích suy nghĩ lung tung biết.

Ảnh vệ nghe vậy ngừng một lát, khước miệng hẳn khê nhúc nhích, lại thấy Từ Trinh đã tự nhiên xoay người đi xa, lúc này mới lùi lại mấy bước, nhanh chóng biến mất ở bóng râm góc tường.

Trong viện lớn, một phòng ở phía đông, thân ảnh màu trắng chợt hiện mà qua, hơi dừng lại ở bên cửa sổ. Người nọ vốn nên một y phục trắng tinh, nhưng bởi vì xe ngựa vất vả dính vào gió bụi, ngay cả dung mạo cực kỳ tuấn mỹ cũng không tránh mang theo một nhọc khó che giấu. Nhưng mà hẳn nhưng vẫn ẩn ở bên tường, cũng không đi vào bên trong nhà nghỉ ngơi.

Quanh sân yên lặng đến lạ thường, người tới nhìn như rất là không vui, hẳn nhìn khái quát chung quanh một vòng. Cuối cùng vẫn là đẩy ra một khe cửa sổ, nhìn vào trong. Chẳng qua một cái, để cho hẳn sau chuyện này trong một đoạn thời gian dài, vừa hối hận vừa vui mừng...

Nam nhân bên trong phòng nhìn như mới tỉnh, chẳng qua ngậy người một lát liền chậm rãi đứng dậy. Động tác của y thật chậm, thậm chí có thể nói khó khăn cẩn thận, nhìn kỹ lại liền không khó phát hiện, tay chân người nọ đều bị tẩm ván cố định, chỉ có thể dùng lực lượng của eo bụng từng chút ngồi thẳng.

Lúc Từ Trinh nhìn thấy, đúng lúc nhìn thân hình nam nhân hơi ngừng, gần như là đồng thời, y chợt nghiêng người ra bên ngoài, thân trên mất thăng bằng, tại chỗ liền muốn ngã xuống đất.

Căn bản không thời gian suy nghĩ nhiều, lúc ý thức được Từ Trinh đã nhảy vào trong nhà, vũng vàng đỡ lấy người, mang vào khuỷu tay. Xuất hiện ngoài ý liệu làm cho nam nhân phản xạ từ chối, nhưng lại bởi vì xung động mãnh liệt hơn mà nôn mửa không ngừng, y nằm ở trên người Từ Trinh thống khổ kéo căng thân

thể, lượng lớn vật bắn tuôn ra từ cổ họng, rơi xuống đất tung tóe, dính đến vạt áo và giày của Từ Trinh, thậm chí sau khi nôn hết vẫn nôn ọe như cũ, tựa như phải đem nước chua trong dạ dày đều rót hết ra vậy.

Từ Trinh thấy đau lòng cực kỳ, nghĩ muốn giơ tay lên thuận khí cho y, nhưng ở vô ích giật giật cánh tay liền thất bại thở dài một tiếng. Nghe được thanh âm, nam nhân cường tráng thanh tỉnh chút, cả người y chấn động một cái, chợt nín thở khép miệng lại.

Từ Trinh có chuyện trong lòng ngược lại không có lưu ý, thấy không nôn liền cẩn thận đỡ người vào trong ngực, “Làm sao cũng không để lại người hầu hạ?” Hắn dùng ống tay áo lau khước miệng cho nam nhân, có chút không vui mở miệng nói, “Người như vậy, để cho ta làm sao như thế nào có thể yên tâm?”

Toàn thân nam nhân kéo căng, tuy thuận theo tựa vào trên người Từ Trinh nhưng căn bản không dám giương mắt đi nhìn, chẳng qua là sau khi nghe được câu hỏi khê run lên, hoang mang rối loạn mở miệng biện giải, “Thuộc hạ không thích người ngoài ở bên, cố tình đuổi toàn bộ hạ nhân, cũng không phải là bọn họ không làm việc...”

“Người ngoài, ừ?” Nghe được chữ mấu chốt, Từ Trinh nhếch lông mày cắt đứt, “Vậy ta có phải cũng phải để ý bầu không khí, không nên ở lại trong này hay không?”

“Thuộc hạ không dám!” Trêu chọc đơn thuần cũng làm nam nhân bất an, y vội vàng thẳng lưng, nhưng đột nhiên trước mắt lại tối sầm. Từ Trinh thấy y nhắm mắt lại, cau mày kìm nén lấy hơi, lúc này mới không đành lòng hôn một cái lên trán y, giọng lại là hòa hoãn rất nhiều, “Không dám?”

Nam nhân ngẩn ra, một hồi lâu mới nhỏ giọng sửa đúng, “Không phải... Thuộc hạ không phải...”

Dĩ nhiên Từ Trinh thừa thắng truy kích, hắn muốn đi hôn môi nam nhân, lại bị đối phương nghiêng đầu tránh. Biết đó là cảm thấy sau khi mình nôn trong miệng bẩn, Từ Trinh biết lắng nghe chuyển sang rái tai nam nhân, liếm một hồi mới tiếp tục tra hỏi: “Không phải cái gì?”

Mềm mại trong miệng chợt ấm lên, tựa như một khắc sau liền muốn cháy đến nóng bỏng câu người, Từ Trinh híp mắt, có nhiều hứng thú cảm thụ phản ứng đã lâu này, trong tai bồi hồi đều là thanh âm đầy truyền cảm lại khàn khàn của nam nhân, thanh âm kia mơ hồ cất giấu bản khoắn và lo âu, nhưng lại không dám thể hiện quá nhiều, luôn là cố khả năng vững vàng, cố khả năng như thường, “Cốc chủ đối với Chung Nghị mà nói không là người ngoài... Cho tới bây giờ không phải!”

Một câu “không là người ngoài” thiếu chút nữa để cho Từ Trinh mừng nở hoa, nhưng miệng hắn mới vừa nhếch đến một nửa liền nghe tiếp nửa câu phía sau kia, vui sướng không trên không dưới cảm ở trước ngực, không ra được lại không đè xuống được, hỗn tạp vào quần quít cùng nghi ngờ kia, thật sự thành trăm xúc cảm đồng thời xuất hiện.

Muốn tiếp tục, nhưng lại nhớ nam nhân chẳng qua là đang chịu khổ chống đỡ, chỉ đành phải đè xuống tâm tư để cho người súc miệng, sau đó đỡ dựa vào đầu giường. Cười, cũng rất cuộc cười không ra.

59. Chương 59: Món Ăn Mặn Thứ Mười Bảy – Trở Về [tam]

Editor: Sakura Trang

Bất mạch, chuẩn đoán, một đám người hầu vừa run rẩy lo sợ lại vừa dè dặt, bên trong phòng tuy được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng lại không một người dám can đảm khuyên Từ Trinh đi thay y phục dơ bẩn. Phòng không lớn không nhỏ lại vô cùng yên tĩnh, cho đến sau khi xác nhận tình trạng thân thể của Chung Nghị, Từ Trinh mới chậm rãi đứng lên.

“Ta đi thay y phục khác.” Hắn bình tĩnh dứt lời lại không có giương mắt nhìn về phía hộ pháp nhà mình, chẳng qua là đi vòng qua phía sau bình phong, âm thầm cởi y phục.

Nam nhân trên giường hơi chấn động một chút, y cau mày, nhìn chăm chú về phía phương hướng Từ Trinh rời đi, cắn răng, trầm giọng nói: “Xin cho thuộc hạ nhìn một chút thương thế của cốc chủ.”

Bóng người phía sau bình phong hơi ngừng, rất nhanh lại tự nhiên lưu loát, thanh âm của Từ Trinh mang nụ cười, hần dùng tốc độ cực nhanh thay xong y phục, có chút bất đắc dĩ đi ra, “Trên người có chuyện rõ ràng là người đi, hai tháng này đều là như vậy?”

Trong lời nói ngắn ngủn tràn đầy đau lòng, nhưng Chung Nghị tựa như toàn không nghe ra vậy, nhìn thẳng chằm chằm vào cánh tay trái của Từ Trinh, “Xin cho thuộc hạ nhìn một chút thương thế của cốc chủ.” Lần này kiên định hơn so với lời nói chỉ dò xét ban nãy, chẳng biết lúc nào, nam nhân đã ngồi thẳng tắp, khuôn mặt đường nét góc cạnh rõ ràng vô cùng nghiêm túc, nhưng hai con ngươi thâm sâu lại mơ hồ tiết lộ ra bất an và hốt hoảng.

Cũng không phải là lo âu bị người trách cứ, mà là sợ gặp phải từ chối.

Lo lắng sao?

Quét qua bữa ăn sáng người hầu bày trên bàn, Từ Trinh không khỏi thở dài, hai cánh tay của Chung Nghị bị cố định, hiển nhiên không có cách nào tự đi dùng cơm, mà tay trái của mình lại không giơ nổi, cầm cái muỗng ngược lại còn có thể, nhưng đồng thời bê bát lên liền... Nghĩ đến điều này, trong lòng Từ Trinh kêu to thất sách, chẳng qua là lần này lại gọi hạ nhân đến chỉ có thể nói là giấu đầu hở đuôi. Thôi đành vậy...

Hai đời cộng lại, Từ Trinh chưa từng do dự không quyết như vậy. Lắc lư qua lại, Chung Nghị tất nhiên sẽ không tin tưởng, nhìn dáng vẻ phong tỏa mục tiêu của y, cũng sắp để cho hắn cho là người này có công năng đặc dị, mắt xuyên qua y phục đã đem cánh tay phía dưới nhìn rõ ràng, duy chỉ có kém mình thẳng thắn, nhưng dứt khoát cho người nhìn, thương thế kia quả thực nghiêm trọng dữ tợn, cái người hay suy nghĩ vớ vẩn này, khẳng định lại muốn bóp méo suy nghĩ, khổ sở tự trách.

“Xin cho thuộc hạ nhìn một chút thương thế của cốc chủ.” Ngay tại lúc Từ Trinh gần như chui vào ngõ cụt, vấn đề giống nhau lần thứ vang lên, nam nhân vốn kéo căng toàn thân giờ phút này còn muốn giãy giụa xuống giường, bộ dáng kia rõ ràng cho thấy đã nghĩ quá nhiều, nhiều đến đã vượt qua thực tế.

Nhất thời Từ Trinh hiểu, hần bước hai bước về mép giường, đỡ nam nhân dựa vào trên gối, sau đó ở trong tầm mắt khẩn cấp bức người lặng lẽ kéo ra một nửa vạt áo, lộ ra bả vai bị che ở bên dưới. Phía trên kia có hai vết thương, nhìn ra được là mưa tên tổn thương, chẳng qua là nhìn tương đối, để cho Chung Nghị lộ vẻ xúc động nhưng là cánh tay trái từ vết thương bắt đầu trở nên tím đen.

“Thuộc hạ... Thuộc hạ...” Nam nhân cao lớn run rẩy, y giơ tay lên nghĩ phải đi đụng cánh tay kia, lại bị Từ Trinh cẩn thận đề xuống. Thanh âm cốc chủ ôn hòa thông thả, hần một chút lại một chút hôn mi tâm nhú chặt của nam nhân, dụng ý trấn an vô cùng rõ ràng, “Thương nhẹ mà thôi, phụ thân đã chuẩn bị xong thuốc rồi, chạng vạng tối liền có thể thuận lợi giải độc.”

Hần vừa nói vừa tỉnh bơ bọc y phục lại như cũ, cũng tận lực quay vết thương trúng độc xấu xí đi chỗ khác để cho người không nhìn thấy. Nhưng mà thân thể của nam nhân vẫn run rẩy như cũ, thậm chí còn có khuynh hướng ngày càng kịch liệt. Thanh âm trầm ổn tĩnh táo đã không còn tồn tại, dứt quãng không cách nào thành câu, bên trong tràn đầy tự trách và hối tiếc, tựa như nếu như cho y cơ hội, cho dù tan xương nát thịt cũng phải đổi lại.

“Thuộc hạ chỉ thử gánh vác thứ vốn nên thuộc về mình... Lại để cho cốc chủ... Cốc chủ...” Mỗi lần Chung Nghị nói mấy chữ cũng muốn dừng lại một chút, rõ ràng muốn nói như bình thường, nhưng hoàn toàn không cách nào ngăn cản đôi môi run rẩy. Chán ghét đến ưu tư vọt lên một cái, y dứt khoát cắn mạnh một cái, lập tức để cho vị trí yếu ớt kia rỉ máu.

“Đừng như vậy.” Từ Trinh vội vàng cúi người ngậm, đầu lưỡi mềm mại quanh quẩn ở răng môi, kiên nhẫn chờ đợi bọn chúng dần ra, rồi sau đó bắt được thời cơ, không chút do dự trượt vào cái miệng ẩm áp khác. Lần này, Từ Trinh cũng chưa cho nam nhân đường lui ra để tránh né, bựa lưỡi sần sùi nghiêm túc chiếu cố mỗi một nơi nhạy cảm, gần như có thể nói là không chỗ nào bỏ qua.

Có lẽ bởi vì thể lực không bằng lúc trước, có lẽ bởi vì triền miên như vậy đã cách một thời gian quá lâu, nam nhân dần dần thả lỏng lực, mặt đỏ bừng nhẹ thở dốc. Từ Trinh liếm liếm chất lỏng trong suốt trượt từ khóe miệng xuống cằm, tựa vào trán nam nhân nhẹ giọng nói, “Ta và ngươi đã sớm không phải đơn giản như lúc ban đầu. Giống như ngươi không muốn thấy ta như vậy, ta cũng không muốn ngươi chịu nửa điểm tổn thương.”

Lời nói của Từ Trinh như có tác dụng trấn an, từng câu như khảm vào trong lòng Chung Nghị, vị trí kia rõ ràng ẩm áp chua xót, nhưng lại mang theo một chút phồng đau, nam nhân há miệng một cái còn muốn nói gì, lại bị người nọ chặn lại bằng nụ hôn kế tiếp, bên tai chỉ còn lại thanh âm quen thuộc mê muội lòng người, “Chung Nghị, đáng hay không cũng không có gì khác, người hãy biết tất cả là do ta tự nguyện.”

60. Chương 60: Món Ăn Mặn Thứ Mười Tám – Dục [nhất]

Editor: Sakura Trang

Lần này nhưng là chân chính thương gân động cốt, đợi đến ngày tháo bản, Chung Nghị đã mang thai gần đến năm tháng. Chẳng qua là dấu sao nằm liệt giường lâu dài, tứ chi đau lâu không lực, tự nhiên tránh không khỏi héo rút. Hơn nữa thân thể Chung Nghị ngày càng nặng nề, điều chỉnh để khôi phục càng phải cẩn thận.

Từ Trinh gần như là nhìn bụng bèn chắc kéo căng kia từng điểm trở nên mềm mại, đi đôi với cơ bắp biến mất cũng từ từ gồ lên, theo bản năng vuốt ve vị trí gồ lên đó, trong lòng Từ Trinh ẩm ẩm mềm mềm, nhất thời không bỏ được rút tay ra.

Chung Nghị lặng lẽ ngâm ở trong nước, rũ mắt không để cho người nhìn nửa điểm tâm tình dao động, chẳng qua là mỗi một vị trí cũng càng co càng kéo căng, hoàn toàn không có tí chút gọi là buông lỏng nào. Một lúc lâu sau, Từ Trinh mới ý thức tới nam nhân lúng túng, hần ngược ngáp đưa tay đỡ lấy người nọ, lại bị Chung Nghị sớm một bước tránh, dùng sức lực của bản thân đứng lên.

Thân thể vừa khôi phục không có cách nào khống chế tốt, nam nhân mất thăng bằng vội vàng đỡ mép thùng nước. Từ Trinh thấy vậy đỡ lấy y, trước khi Chung Nghị né tránh lần nữa dứt khoát ôm chặt lấy người, mặt đầy nghiêm túc mở miệng nói, “Đừng lộn xộn, đều nói đã nói rõ, một hồi trở về phòng để cho người làm theo ý mình.”

Chung Nghị nghe vậy dừng lại, câu nói kiêu ra lệnh để cho y bản năng cúi đầu phục tùng, y trầm trầm đáp “Vâng”, theo lực đạo của Từ Trinh đứng thẳng thân thể, chẳng qua là mặc dù mặc cho người đỡ, lại không chia một chút sức nặng nào. Từ Trinh không biết làm sao, chỉ đành phải thở dài dùng vải sạch sẽ lau khô người y, trong lòng cũng đã là tâm tư trăm vòng, một hồi suy nghĩ làm sao để cho người tin tưởng mình, một hồi suy nghĩ mấy ngày nữa nên điều chỉnh phương thuốc. Lòng không ở chỗ này, trên tay tự nhiên ít đi sự khống chế, càng không phát giác tiếng hít thở ngày càng trở nên nặng nề của nam nhân, cho đến không cẩn thận đụng phải vị trí tư mật, nghe được một tiếng kinh hãi thở gấp vô cùng ngắn ngủi, lúc này mới kinh ngạc ngẩng đầu lên, ngốc hồ hồ nhìn dịch mềm trong suốt dính ở ngón tay út.

Cái đó hơi mềm ướt át, cùng với vừa chạm đến một cái vị trí yếu ớt, lướt qua một cái để sợi tơ rất nhanh gãy lìa, lại để cho trong đầu Từ Trinh ong một cái, bụng dưới nhất thời nổi lửa nóng.

Nhưng mà so với cổ nhiệt hỏa kia, thăng đến nhanh hơn nhưng là cuộn cuộn ghen tức ừ ừ kéo đến.

“Thời gian này đều là như vậy?!” Hần túm lấy hai cánh tay nam nhân, ở đối phương vừa xấu hổ vừa lúng túng còn không biết mở miệng giải thích như thế nào, đã nổi giận dùng dùng quát to lên. Trời ạ, người này bởi vì vết thương trúng độc đáng chết kia, ngay cả y phục cũng không để cho mình hỗ trợ đi thay. Vừa nghĩ tới thân thể nhạy cảm trước mắt này, bởi vì người khác chạm mà run rẩy động tình, một luồng lửa nóng liền điên cuồng vọt lên, ngay cả đào cặp mắt của đám người kia dường như cũng không cách nào sáng khoái hả giận.

Phải biết, ban đầu mình phải xây dựng bao nhiêu trong lòng, mới để cho đám người kia tẩy máy tay chân đối với Chung Nghị ở trước mặt mình!

Từ Trinh vừa nghiêng rằng vừa cọ xát, hần hung hãn trợn mắt nhìn nam nhân trước mặt, sức lực lớn để cho xương kia cũng không khỏi đau đớn. Nhưng Chung Nghị không biểu hiện nửa điểm, đối với tức giận đột nhiên xuất hiện của cốc chủ, y tuy kinh ngạc, cũng không chậm chạp đến tìm không ra ngọn nguồn.

Thân thể mình biến hóa Chung Nghị như thế nào không biết, y đứng cứng đờ, càng khấn trương càng nửa điểm không lộ vẻ gì. Trong lòng y cực kỳ không thích ứng, từ sau khi cốc chủ trở lại, triệu chứng choáng váng và nôn mửa dần dần biến mất, thay vào đó là ngày càng ăn nhiều hơn và thân thể càng thêm nhạy cảm. Đối với cái trước, y biết cốc chủ là vô cùng vui mừng khi thấy điều đó, mà hai người mỗi ngày chung chăn gối, đụng chạm khó tránh khỏi, cốc chủ chiều cổ đến thân thể mình, mỗi lần đều là điểm đến thì ngưng, cũng không biết cho dù tùy ý cọ xát vuốt ve, thì sẽ để cho y nóng ran khó nhịn, bên trong hạ thân nóng nẩy ngứa ngáy, chỉ có kẹp hai chân lại, nhắm mắt cắn răng, gần như dùng toàn bộ ý chí mới có thể nhịn được đến gần cốc chủ, khấn cầu kích thích vuốt ve.

Loại chuyện này đã có hồi lâu, lúc bị hạ nhân hầu hạ ngược lại không có cái gì, nhưng hôm nay nhưng là bị người ngày nhớ đêm mong chạm vào, cho dù cách khăn mềm, cũng để cho y không biết liêm sỉ động tình. Chung Nghị nhắm hai mắt, y không nói vì hy vọng cốc chủ chỉ nhìn thấy phía trước, sẽ không phát hiện ra phía sau cũng đã ướt chảy ra nước giống như nữ nhân.

Thật là thân thể vừa vô sỉ vừa dâm dăng. Vào ban đêm khó mà ngủ, nam nhân cuối cùng cũng phát giác mình ở lúc động tình phía sau cũng sẽ bài tiết dịch mềm. Lúc ban đầu y vừa khiếp sợ vừa xấu hổ, rồi đến về sau lại trở thành sợ hãi cùng bi ai.

Nam nhân vừa sẽ mang thai vừa sẽ chảy nước... Nếu như những thiếu niên mềm mại xinh đẹp bên ngoài kia thì thôi, nhưng hết lần này tới lần khác là một ảnh vệ vai u thịt bắp không thú vị, máu tanh đầy tay. Tồn tại không nam không nữ như vậy, cho dù là cốc chủ, cũng sẽ phải nhỏ khinh bỉ đi.

Nhận biết như vậy để cho Chung Nghị vô cùng sợ hãi, từng bao nhiêu lúc, y vậy mà không muốn mất đi hai tay ấm áp này, bắt đầu có lòng muốn độc chiếm!

Không được, đây không phải là thứ mà thân phận của y có thể nghĩ đến, ý nguyện của cốc chủ mới là toàn bộ, cho dù luận là chán ghét cũng tốt, giễu cợt cũng được, toàn bộ y đều chấp nhận. Mà không phải là giống như bây giờ bị cứng chịu đến quên phép tắc...

“Trời ạ, người lại đang nghĩ chút cái gì!” Vốn là vẫn còn ở trong cảm giận ngút trời, cứ thế bị tuyệt vọng ẩn núp ở dưới mặt nạ bình tĩnh của Chung Nghị quậy đến bắt đầu nổi điên tại chỗ. Hắn quá hiểu người nam nhân này rồi, cho dù chẳng qua là biểu tình biến hóa biểu tình biến hóa cực kỳ bé nhỏ, hắn cũng có thể suy đoán tới lui ra tám phần.

Còn tiếp tục như vậy nên cái tên là Chung Nghị tiên sinh hay thích suy diễn (nếu người không thích có thể dùng nghĩ vớ vẩn nữa...)

... Khoan đã... Thật giống như có chỗ nào không đúng...

Cốc chủ bị sóng động trong đầu mình làm cho có chút dở khóc dở cười, mặt đầy bất đắc dĩ mỗ mỗ mí mắt khẽ run của nam nhân, suy nghĩ một chút lại có chút giận dữ cắn một cái, rất là ủy khuất mở miệng nói: “Rõ ràng ta cũng tin tưởng người như vậy, vì sao người sẽ không chịu tin ta nhiều hơn một chút chứ?” Hắn vừa nói, như vậy, tay phải cũng đã nắm lấy vật nóng đang ngổ ngáo đầu, ở lúc thân thể thẳng tắp mềm nhũn buông lỏng một chút, theo song cầu nhảy cảm cọ lên hai chân dính dịch ướt át.

61. Chương 61: Món Ăn Mặn Thứ Mười Tám – Dục [nhị]

Editor: Sakura Trang

“Cốc... Cốc chủ...” Giọng của Chung Nghị cũng đang run rẩy, chẳng qua là sờ nhẹ một cái như vậy, y lại giống như mất xương vậy, hai chân mềm đến không đứng nổi.

Từ Trinh cười nhẹ một tiếng, nhân cơ hội ôm lấy nam nhân, cũng không cho y cơ hội phản kháng, trực tiếp dùng lực ôm chặt ở trong ngực, dùng một loại giọng cảnh cáo mang theo trêu đùa nói: “Biết điều im lặng, làm loạn làm rối hải tử thì sao.”

Một câu nói như sấm sét nói ra từ trong miệng mình, Từ Trinh như bị sét đánh, nhưng người trong ngực lại giống như gặp định thân nguyên rửa, thân thể cứng còng tại chỗ cũng không nhúc nhích, mặc cho Từ Trinh ôm vào ôm ra, ôm lên ôm xuống.

Từ Trinh có chút thất bại, cho dù mình nói như vậy nhiều lần, người này cũng như cũ nghe không hiểu. Hắn cho tới bây giờ không phải chỉ quan tâm hài tử, thậm chí lúc thảo luận với nam nhân việc giữ hay bỏ hài tử, rõ ràng mình đã biểu hiện rõ ràng thái độ, nhưng cuối cùng vẫn là bế tắc cần rằng kiên trì... Dĩ nhiên Từ Trinh biết trong mắt Chung Nghị chỉ có mình, mừng rỡ đồng thời lại khổ sở biết, nam nhân cố ý lưu lại hài tử này, cũng không phải là bởi vì y không quan tâm có hay không, mà là bởi vì hài tử ở trong bụng y kia là của Từ Trinh, là thiếu chủ của Vụ cốc...

Giả thiết nếu có một ngày, để cho Chung Nghị lựa chọn giữa bản thân và hài tử, vậy y nhất định sẽ không chút do dự giữ hài tử này mà hy sinh mình.

Ý tưởng bất thành linh hù dọa Từ Trinh giật mình một cái, hắn theo bản năng tăng thêm lực đạo trong tay, bất giác vạt áo lót đã ướt mồ hôi.

Một ngón tay mang kén đặt lên trán, cẩn thận xoa mở ra lông mày đang nhú chặt của Từ Trinh, Từ Trinh sửng sốt một chút, chợt chống lại vẻ lo lắng của nam nhân.

“Người còn không có trả lời ta.” Hắn câu môi cười một tiếng, hôn một cái khoe miệng nam nhân, sau đó đặt người lên giường, ở dưới tầm mắt nhìn chăm chú mang theo nghi ngờ, xấu lòng đi giải nhục hành đang hơi ngẩng lên kia.

“Ách!” Cả người nam nhân run lên, nhanh chóng ngăn chặn tiếng rên rỉ sắp tràn ra khỏi miệng, y vội vàng thở hổn hển, vấn đề kia vòng vo mấy vòng ở trong đầu, hiểu đồng thời sắc mặt tái nhợt.

Từ Trinh rất nhanh hôn một hôn ở đỉnh nắm kia, dùng hành động cắt đứt suy nghĩ của y, rồi đi đồng thời duỗi thẳng cố ý mang theo mút liếm, khoái cảm xộp xộp tê tê làm cho nam nhân rên lên một tiếng, tựa như càng nhiều hơn ẩm ướt đang bị rút ra lỗ nhỏ, bị phần êm ái kia mang ra khỏi bên ngoài cơ thể.

Nam nhân đã lâu mới được nếm vị ngọt, chớp mắt liền bị làm cho cả người run rẩy, bấp thập mỗi một nơi đều đang kéo căng run run, mà người làm chuyện xấu nào đó nhưng không ngừng nghỉ chút nào, không chỉ có dùng đầu ngón tay va chạm chơi đùa, lại là đẩy ra cái miệng nhỏ thắm kín đang cất giấu kẻ hở nhỏ, không nhanh không chậm xoa nắn khe rãnh mãi cảm nhất nhất kia.

“Không... Không được...” Nam nhân vốn quy củ bị vây trong kích thích như vậy, y ần nhần nhiều ngày, chớ nói chi là thân thể mang thai nhạy cảm gấp mấy lần, không được mấy lần liền không kiên trì nổi, cắn mu bàn tay than nhẹ thành tiếng, thanh âm kia thậm chí tới mang theo chút nức nở, đi đôi với nước mắt chảy ra từ khoe mắt, tỏ ra phá lệ thê thảm yếu ớt.

Từ Trinh cúi người hôn bàn tay của y, nhẹ nhàng liếm một hồi ở lòng bàn tay, sau đó ngậm từng cái đốt ngón tay. Đầu lưỡi linh hoạt ôn nhu khuấy chơi đùa, tựa như phải đem mỗi một đường vân cũng liếm đến vậy, triền miên mà vừa đủ tỉ mỉ. Chung Nghị bị liếm đến cực kỳ thoải mái, lại bất tri bất giác thả lỏng lực đạo ngoài miệng, chủ động đưa tay xít lại gần khoe miệng cốc chủ nhà mình. Dĩ nhiên Từ Trinh hài lòng, lập tức tăng thêm lực đạo trên tay, kích thích nơi hạ thân cuộn cuộn không ngừng truyền tới, cảm giác vừa đau vừa sướng đòi mạng cực kỳ, như có cái gì muốn xông phá ra, nhưng lại bị va chạm lợi hại hơn ép phải chặn lại, ngược lại thì một cổ sóng nhiệt khác trào lên mãnh liệt, chảy ra khỏi cơ thể theo hậu huyết.

Đầu óc Chung Nghị hỗn loạn dĩ nhiên không biết nhưng Từ Trinh một mực nhìn chăm chú phản ứng nam nhân nhưng thấy rõ ràng, ở giữa cái mông kéo căng, từng cổ dịch thể trong suốt chính lan tràn ra, nơi đó ẩn núp ở chính giữa tiểu huyết mở ra khép lại, giống như đang hô hấp, mỗi lần nhuyển động một cái thì sẽ chảy ra một cổ dịch thể ướt dính.

Tình cảnh Trước mắt để cho Từ Trinh hô hấp vốn cũng không vững vàng lại thêm thô nặng mấy phần, hắn cực kỳ chậm rãi hít một hơi, cố đè xuống dục vọng hóa thân dã thú, chuyên tâm dồn chí trêu chọc nam nhân. Nam nhân gỏi ần nhần cuối cùng cũng khuất phục với tình dục của bản thân, Từ Trinh chẳng qua dùng môi nhẹ nhàng vừa đụng, bờ ngực rắn chắc kia liền gợn lên cao, tựa như ở mỗi đối phương lôi kéo gặm cắn, đặt ở trong miệng liếm mút.

Từ Trinh dĩ nhiên tình nguyện thuận theo, hấn ngậm một điểm màu nâu, vừa mới chạ vào chỉ thấy nam nhân co rút ưỡn lên, y dùng sức phe phẩy đầu, dường như kháng cự lại vừa tựa như vui mừng, nước mắt và nước miếng hòa chung một chỗ, dán lên dung nhan kiên nghị kia.

Nhiều dịch mềm chảy ra, không chỉ có chỗ kia cứng rắn còn có nơi tư mật kia. Chóp đỉnh yếu ớt bị vô tình ma sát, trước ngực nhạy cảm bị kéo mút, khoái cảm không ngừng làm cho hai chân nam nhân run rẩy, y miệng to hô hấp, giọng khàn khàn cần bản kêu không được, cảm giác vừa khổ vừa ngọt kia quá mức khó chịu, cho đến một cái hét lớn không tiếng động, thân thể cong lên gần như hư thoát ngã lên giường.

Mà Từ Trinh cũng đồng thời ngừng lại, cũng không phải là ngừng vuốt ve trên tay, mà là chụp lấy nhục hành tới gần bùng nổ kia, đồng thời chặn lại cửa ra.

62. Chương 62: Món Ăn Mặn Thứ Mười Tám – Dục [tam]

Editor: Sakura Trang

“A —— a a a!!!” Cao triều thoáng cái bị buộc dừng lại, bèn bĩ như Chung Nghị cũng phát ra kêu la thống khổ. Nếu là bình thường, Từ Trinh tuyệt đối không cách nào nghe được nam nhân phát ra thanh âm như vậy, hôm nay nghe được nhưng là giật mình, chỉ cảm thấy vật kia giữa chân cũng căng nhanh muốn nổ.

Chậm rãi hít một hơi, toàn lực đè xuống dục vọng đang tăng vọt, Gần đây nơi này có phải là luôn là căng nóng lên...” Từ Trinh liếm môi liếm miệng một cái, dùng ngón cái không nhanh không chậm xoa nắn vành nón ướt nhẹ, khàn giọng ở bên tai nam nhân nói lên nghi vấn hạ lưu. Một cái tay khác cũng không chút nào ngừng dò được bắp đùi, từng điểm chui vào đường hẹp đang chảy ra nước, “Hoặc là trong này lại vừa ướt vừa ngứa?”

Chung Nghị bị khoái cảm quây đến điên cuồng, làm sao còn nghe chủ tử nhà mình nói cái gì, y giãy giụa thân thể nghĩ muốn thoát khỏi giam cầm, giãy giụa đồng thời nhưng lại kéo theo kéo theo bên trong, dị vật trong cơ thể chuẩn xác đè vào nơi mẫn cảm nhất, lực đạo thích hợp vừa gãi vừa bóp, phối hợp đỉnh nón không chút nào gián đoạn gãi trên đùi nam nhân chỉ có thể mê mết ở trong khoái cảm bản năng cầu xin tha thứ, trừ thành thực trả lời ra cũng không nghĩ ra những thứ khác.

Nghe được câu trả lời, Từ Trinh nặng nề thở hổn hển, sau đó ngón tay đâm vào dùm đạo mở ra khép lại, vô tình hay cố ý tăng nhanh tốc độ chất dịch chảy ra. Đường ruột nhạy cảm bị kích thích, theo bản năng ngọ nguyệt sinh ra đè ép, rất nhanh liền đem sàng đan vốn là ướt đầm ngậm nhiễm ra một mảnh dấu vết lớn hơn.

Nam nhân bị hành hạ đến không ngừng gào thét, từ lúc ban đầu ần ần hừ nhẹ biến thành ngẩng cao kêu rên mang điểm mâu thuẫn. Thanh âm đầy truyền cảm mà khàn khàn cho dù đề cao giai điệu cũng hết sức dễ nghe, Từ Trinh không nhịn được ngậm lấy đôi môi thật đầy kia, câu lấy đầu lưỡi hơi lộ ra kia vừa mút vừa cuốn, cuốn lấy nam nhân nước miếng giàn giụa, mà ngón tay lại là lần nữa phát lực, so với trước kia nặng hơn chơi đùa nơi nhạy cảm, ép Chung Nghị không để ý tới hết thấy gương eo giãy giụa chuyển động.

Từ Trinh đúng dịp đè người xuống, từng điểm hôn lên mồ hôi trên chóp mũi nam nhân, răng nhọn ở phía trên nghiền một nghiền, ngẫu nhiên dùng thanh âm ôn nhu hỏi ngáy chết người hỏi: “Muốn không, nghĩ muốn đi ra không?”

Lúc nói ra lời này, ngón tay thứ ba cũng chui vào, đẩy toàn bộ vào bên trong, đem bên trong lửa nóng nhét càng đầy, đi vào sâu hơn. Đốt ngón tay mang theo kén không chút lưu tình ma sát lên nơi nhạy cảm, khoái cảm liên tục không ngừng làm cho nam nhân hoàn toàn thất thần, dung nhan kiên nghị cũng bởi vì cuồng loạn trở nên vặn vẹo, y ngửa đầu thở hào hển, dứt quãng đem âm tiết ráp thành câu nói, mà hai chân lại là kịch liệt co rút, thật giống như chỉ cần có một khắc dần ra là có thể lập tức đến cao triều.

“Nghĩ muốn... Nghĩ! Để cho ta đi ra... Ách!”

Lời còn chưa dứt, Từ Trinh liền cắn một cái lên cục bướu trên cổ Chung Nghị, ở lúc nam nhân bị đau mà hồi thần một chút, hung tợn thừa thắng truy kích, “Nghĩ ra được liền thành thật khai báo, thân thể này có phải đối với mỗi người đều biết qua loa phát tình có phải hay không!”

Lời nói tính làm nhục mười phần để cho toàn thân Chung Nghị chấn động một cái, nhưng lại rất nhanh bị dục vọng khuấy loạn, y ưỡn ẹo thân thể, tựa như kháng cự vừa tựa như nghênh hợp, tựa như thống khổ vừa tựa như sung sướng. Cảm giác vừa ngọt ngào vừa đau khổ để cho cả người y mềm nhũn, theo bản năng nghĩ muốn nhiều hơn nhưng lại theo bản năng cảm thấy không chịu nổi. Nước miếng cùng nước mắt đã sớm đầy mặt, ngón tay trong cơ thể rõ ràng như y mong muốn không có động tĩnh, nhưng nơi đã hưởng thụ qua va chạm kịch liệt phá lệ trống không, bên trong không ngừng bài tiết ra từng cỗ từng cỗ chất lỏng ướt dính, xúc cảm nhỏ bé cũng bị phóng đại trăm lần, vốn là hơi chút ngứa ngứa trở nên giống như có vô số con kiến gặm cắn ở bên trong vậy, để cho y muốn có được càng nhiều hơn va chạm để triệt tiêu cảm giác khao khát bên trong.

“Nói mau!” Gặp người không đáp, Từ Trinh lại chà xát lên vành nón, Chung Nghị “A a” Kêu không ngừng, cuối cùng chỉ đành phải qua loa trả lời, “Chỉ có ngài... Chỉ có ngài... Van cầu... A!!!”

Vừa lấy được câu trả lời, Từ Trinh liền đem ngón tay giam cầm mở ra, cũng ở lúc rời thuận đường nhục hành một cái, lòng bàn tay dính đầy dịch thể xoa chơi đùa nang túi phía dưới, ngón tay mà dò vào bên trong cũng không lạnh nhạt gắng sức rút ra cắm vào, chẳng qua mấy lần liền kéo nam nhân lên đỉnh dục vọng.

Nhìn nam nhân bởi vì làm tình quá kịch liệt mà ngắt đi, Từ Trinh ôn nhu hôn lên trán của y, cẩn thận mở ra tâm nhũ chặt. Dịch trắng nồng đậm bắn tung tóe, mảng lớn mảng lớn rơi vào bụng hơi nhô lên, Từ Trinh từng chút từng chút hôn vị trí ngọt mà kia, cảm thụ làn da nóng bỏng cùng một chút run run sau khi dư âm lắng xuống.

“Khổ như vậy... Bất quá là để cho người biết điều đáp ta mấy câu nói.” Lời nói này phải nhiều không biết làm sao có nhiều không biết làm sao, phải nhiều đáng thương có nhiều đáng thương, nhưng đừng phụ một lá hoàn toàn không có cách nào nghe, mà người nào đó tự làm tự chịu cũng chỉ có thể đắng ha ha tự đi giải quyết.

“Hài tử sanh ra sẽ dọn dẹp người...” Mới vừa cùng tay phải tương thân tương ái kết thúc cốc chủ phần hận thâm nói.

63. Chương 63: Món Ăn Mặn Thứ Mười Chín – Giấu Diễm [nhất]

Editor: Sakura Trang

“Người nói cái gì... Khụ khụ!!!” Mới vừa xuống xe ngựa, Từ Trinh thiếu chút nữa bị nước trong miệng mình sặc chết.

Dung Thiên Hâm liêu mạng làm ra dấu chó có lên tiếng với hắn, gặp người vẫn là ho mạnh không ngừng, không thể làm gì khác hơn là một bên vừa vẫy mọi người lui ra vừa đem nhi tử nhà mình kéo đến một cái xó xỉnh.

“Con muốn hại chết ta sao?” Dung Thiên Hâm bắt đắc dĩ vỗ nhẹ sau lưng Từ Trinh,, khấn trương hề hề nhìn về phía phương hướng xe ngựa. Thấy Ảnh Thập Thất đang đỡ Chung Nghị từ từ xuống xe, dường như không phát hiện động tĩnh bên này, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Từ Trinh cũng buồn rầu phải chết, hắn hít một hơi thật sâu khó khăn ngừng ho khan, biểu tình cổ quái nhìn vị phụ thân kiếp này của mình, tức giận nói: “Người có cái gì phải sợ, con mới là bị người hù chết thì có.”

Dung Thiên Hâm trợn to hai mắt, khó có thể tin nhìn nhi tử vẫn đối với mình... Ít nhất bề ngoài coi như tao nhã lễ độ, “Con sao lại nói chuyện kiểu đấy với ta! Nói sau, thập thất nếu biết chuyện này truyền ra từ trong miệng ta, hần...”

“Hần thế nào?” Từ Trinh nhướn nhướn mày, dứt khoát dựa vào vách tường, có nhiều hứng thú nhìn Dung Thiên Hâm hiểm có hốt hoảng. Vốn là vậy, thế nào có thể chỉ có mình bêu xấu.

Hần... Hần...” Dung Thiên Hâm quần quít nửa ngày, cuối cùng chỉ đành phải thở dài nói cho hả giận, “Hần cũng sẽ không đối với ta như thế nào, chỉ phần nhiều là trong lòng không được tự nhiên thôi.”

Quả nhiên a, chuyện của tiền ám vệ quả thực giống như chuyện của mình. Chính hần vẫn chưa tới năm, nhưng người trước mắt này cũng sắp cả đời, cũng có thể hoàn toàn giải quyết cội nguồn vấn đề.... Đối với lần này, Từ Trinh đột nhiên có chút cảm giác gấp rút.

“Con nói là, gần mấy tháng tới y một mực như vậy?” Cho tới bây giờ không phải người dễ dàng lạc đề, nhớ lại chính sự, Từ Trinh hơi đứng thẳng điểm, cau mày nói: “Một mực không nói cho con, chỉ chịu đựng.”

“Đừng nói là con, năm đó ta cũng giống vậy bị lừa gạt, nếu không phải về sau...” Nghĩ đến điều gì, Dung Thiên Hâm mất tự nhiên ho một cái, “Tóm lại, nếu không phải đường về mấy ngày chúng ta luôn là chỗ chung một chỗ, ta cũng sẽ không có phát hiện.”

Nghe vậy, Từ Trinh không khỏi có chút phiền não, mặc dù biết tuyệt đối là chuyện có tiền lệ, Dung Thiên Hâm mới sẽ nhanh chóng phát hiện, nhưng mỗi ngày mỗi đêm cũng ở bên cạnh mình, lại không... Được rồi, cũng không phải không phát hiện được, nhưng chênh lệch quá xa với nhận biết của mình trong hai đời!!!

“Người chắc chắn? Thật không có lầm?” Cảm thấy vẫn là khó mà tin, Từ Trinh cẩn thận mà tỉ mỉ lại hỏi một lần. Lấy được trả lời giống nhau, có chút mỗi một xoa mi tâm đang nhúu chặt.

“Con suy nghĩ một chút, lúc thập thất đến Vụ cốc cũng bao nhiêu tuổi, làm sao có thể không nhớ.” Bao nhiêu tuổi Hâm cũng không nhớ thấy nhi tử của mình như vậy, hần thở dài, không thể làm gì khác hơn nói, “Con hay ta đều là người biết về y thuật, năm đó ta cũng hoàn toàn không tin, nhưng không thể phủ nhận khi tận mắt nhìn thấy sự thật...”

“Con phiền không phải cái này.” Từ Trinh đi tới lui mấy vòng, dừng một chút lại buồn bực nói, “Mặc dù cũng không phải phiền muộn cái này...”

Thấy vậy, Dung Thiên Hâm phốc xuy một chút bật cười, từ sau khi nhi tử phát sinh thay đổi, hần chưa thấy qua bộ dáng này của hần, rõ ràng là vẻ mặt không nên xuất hiện ở trên mặt cốc chủ Vụ cốc, nhưng hần nhưng cảm thấy vô cùng khả ái. Quả thật, nếu như là nhi tử trước kia, hần lại làm sao có thể báo cho biết cái này? Có lẽ chẳng biết lúc nào bắt đầu, hần ở lúc vô thức đã bỏ qua, thậm chí tới không muốn thừa nhận một ít...

Sự thật sẽ để cho thập thất càng khó chịu hơn.

Từ Trinh không giải thích được nhìn Dung Thiên Hâm, quả thực không hiểu người này một khắc trước rõ ràng vẫn còn cười to, tiếp theo một cái chớp mắt sao lại nghiêm túc, dĩ nhiên, đối với người này hần cũng quả thực lười suy nghĩ nhiều.

“Còn có cái gì phải chú ý, nói luôn một lần cho con đi.” Nhìn một chút sắc trời, trực giác nam nhân nhất định sẽ chờ mình, Từ Trinh trực tiếp cắt đứt suy nghĩ của Dung Thiên Hâm.

Tiền cốc chủ sững sốt một chút, xít lại gần nhi tử nhà mình toét miệng cười lên, “Không kịp đợi?”

Quét phụ thân nhà mình một cái, Từ Trinh không chút nào kiêng kỵ lui về sau một bước: “Cũng giờ này rồi, con còn chưa về. Chẳng qua là người cũng biết tính tình của loại người này, con không trở về, y làm sao sẽ chịu đi ngủ?”

Người phụ thân bị chê bai không ngăn ngại chút nào nhún vai một cái, hơi nghẹo đầu vừa cười vừa nói: “Nhìn các con như vậy trong một thời gian dài, bây giờ ta cuối cùng cũng chắc chắn con là nghiêm túc. Chẳng qua là một người ảnh vệ, con không hối hận?”

“Hộ pháp.” Mặc dù biết Dung Thiên Hâm là cố ý, nhưng Từ Trinh vẫn là không nhin được mở miệng cải chính.

Quả nhiên Dung Thiên Hâm lại đắc ý cười lên, “Đúng, hộ pháp. Hộ pháp xuất thân từ ảnh vệ, sau này nhưng có con đến chịu trách nhiệm.”

Từ Trinh bĩu môi, hần đột nhiên cảm thấy mặt mày vui vẻ của người nào đó nhứt mắt cực kỳ, nghiêng rằng nghiêng lợi, lúc này mới nhếch khóe miệng, dùng ngữ điệu tương tự mỉm cười nói, “Hài nhi trải qua, ngài cũng trải qua, nhưng chuyện cho tới bây giờ ngài có từng có một chút hối hận?”

Không nghĩ tới nhi tử sẽ phản bác như vậy, Dung Thiên Hâm ngơ ngác sững sốt, thật lâu mới vỗ nhẹ lên vai của Từ Trinh, dở khóc dở cười mắng: “Tử tiểu hài!”

64. Chương 64: Món Ăn Mặn Thứ Mười Chín – Giấu Diễm [nhị]

Editor: Sakura Trang

Người mới là tử tiểu hài, cả nhà các người đều là tử tiểu hài!

Hoàn toàn quên đem mình cũng mắng vào người nào đó nổi giận dùng dùng đi trở về phòng, mở cửa thấy chính là một thân thể cao tráng. Hần sững sốt một chút, mới nhận lấy vật trên hai tay đang dừng lại của nam nhân, đề y ngồi về trên giường từ từ lau chùi mái tóc ướt át. Lúc này Chung Nghị đã mang thai gần tám tháng, thân thể đã sớm nặng nề không thôi, bụng to lớn ép tới hai chân y cũng không quá dễ khép lại, người lại vẫn quy củ ưỡn thẳng tấp như cũ. Thân thể như vậy bản không thích hợp đường xá xa xôi, nguyên kế hoạch vốn là muốn sinh hạ hài tử ở Dong thành để cho phụ thân là Dung Thiên Hâm đi về cốc trước chủ trì đại cuộc, chẳng qua là hộ pháp trung thành của hần thái độ kiên quyết, từ chối liên lụy... Ngay cả ban đầu không gấp về cốc, cũng là bởi vì vết thương trúng độc của bản thân, nửa điểm không tự giác mình là dựng phu cần nghĩ ngơi!

Vốn là, hần còn có thể ỷ vào thân phận cốc chủ không đồng ý, nhưng không biết làm sao lại xảy ra chuyện như vậy... Rõ ràng đưa tin tìm được mình liền tốt, nhưng hết lần này tới lần khác muốn xông cái gì Vụ cốc.

Từ Trinh thở dài xoa bóp thịt cứng ngắc của Chung Nghị, người này mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng thực tế nhất định chịu mệt mỏi không ít, cho dù tốc độ không nhanh, nhưng dọc đường cũng lắc lư không có cách nào nghỉ ngơi được thoải mái. Ngược lại lúc hần ngồi trên xe, đầy đầu cũng chỉ có ý nghĩ san bằng cái nơi đáng chết kia, trùm cao su lên bánh xe ngựa.

Một người lúc đầu đang miên man suy nghĩ, khó tránh khỏi trên tay liền mất khống chế, đầu ngón tay thon dài tốt đẹp từ đầu vai một đường trượt xuống, từ từ liền sờ lên nơi bây giờ không nên sờ, ám chỉ trần trụi làm cả người nam nhân chấn động một cái, nhưng lại rất nhanh thuận theo buông lỏng lại, chẳng qua mấy phen áp đè, Chung Nghị liền thâm biết vật dưới háng kia đã vểnh lên, phía sau cũng có chất lỏng chảy ra.

Thân thể đói khát như vậy để cho Chung Nghị cảm thấy cực kỳ xấu hổ, y không được tự nhiên động một chút, liền bị Từ Trinh kéo vào ngực. Nam tử đằng sau đặt đầu lên hõm vai y, ngón tay vốn là ngừng ở trên ngực đẩy ra áo mỏng, ở trên bụng tròn vo chạy đi chạy lại lưu luyến. Trong kia vốn là tám khối cơ bụng xinh đẹp, hôm nay lại bị kéo căng, ngay cả rốn lõm xuống cũng lòi ra, dù vậy, vẫn có thể mò tới một đồng vết sẹo lưu lại phía trên.

Phát giác lòng của Từ Trinh không bình tĩnh, Nghị thở gấp mấy cái, cố gắng ổn định hô hấp của mình, hết sức cố gắng dùng giọng nói bình thường mở miệng gọi: “Cốc chủ?”

Ai ngờ hai cánh tay của lại chắc một chút, hần biết siết đau nam nhân trong ngực, nhưng đối phương không nói mình cũng toàn làm như không biết, chẳng qua là đầu chôn sâu vào cổ thêm một ít, thanh âm cũng có chút buồn rầu, “Ta nên làm thế nào với người đây?”

Thanh âm kia nhỏ đến ngay cả Chung Nghị cũng không có nghe rõ, y bản năng cảm thấy không đúng chỗ nào, mới vừa muốn quay đầu đi nhìn cốc chủ nhà mình, lại bị đối phương cản một cái vào nơi có thể chết người trên cổ.

Dĩ nhiên Từ Trinh sẽ không thật đem hộ pháp nhà mình cản cái máu văng tung tóe, chỉ là một chút liên nhục chỉ buông ra, cuối cùng còn có chút đau lòng dùng đầu lưỡi liếm mấy liếm. Có thể tưởng tượng được, lập tức liền đổi lấy phản ứng còn động lòng người hơn so với lúc mới bị cản.

“Nhưng còn nhớ quy củ của Ảnh lâu?” Đột nhiên xuất hiện câu hỏi như cũ làm cho nam nhân run lên bần bật, chẳng qua là y không chút do dự, lập tức đáp, “Thời khắc nhớ kỹ.”

“Nói nghe một chút.” Từ Trinh không có lên tiếng trấn an, thậm chí còn kiềm chế buông lỏng cánh tay, Chung Nghị vội vàng ngồi thẳng lại. Ấn quy củ, lúc này hẩn hẩn nên xoay người lùi lại, quỳ xuống trước mặt cốc chủ, lại chẳng qua bị nhẹ nhàng nhấn một cái, liền dừng động tác lại nghiêm túc đáp: “Một, người vào Ảnh lâu, phụng chủ vi tôn. Từ bỏ thiên địa quân thân, duy lấy chủ nhân là mạng. Không được hoài nghi, không thể làm trái, không được giấu giếm. Hai, phạm là người làm sai...”

“Quy củ trong cốc thì sao?” Mới vừa nói xong điều thứ nhất, Từ Trinh liền cắt đứt. Từ góc độ của hẩn, chỉ có thể nhìn được gò má nam nhân, chỉ thấy Chung Nghị mím môi một cái, cho ra câu trả lời rất nhanh liền chuyển đổi, “Một, người vào cốc, trọn đời đều là người của Vụ cốc. Cốc chủ vi tôn, hết lòng trung thành, không được hoài nghi, không thể làm trái, không được giấu giếm...”

“Hai quy củ có phân trước sau, hay mâu thuẫn gì.” Lại là vừa nói hết điều thứ nhất, Từ Trinh liền cắt đứt lời nói của Chung Nghị, Chung Nghị không ngu ngốc, nói đến đây tự biết ý cốc chủ, y vô thức cứng còng thân thể, ngay cả đầu cũng thấp không thể thấp hơn, nói ra vẫn vững vàng, từng chữ rõ ràng như cũ, “Cốc quy làm chủ, Lâu quy là phụ, tuy nhiên những điều tuân thủ ý nghĩa giống nhau, cũng không có mâu thuẫn.”

“Không có chút nào mâu thuẫn a...” Từ Trinh cười nhẹ một tiếng, tiếng cười kia có chút khàn khàn, lại là mang nồng nặc tự giễu. Chung Nghị chớp mắt có chút luống cuống, y giùng giàng nghĩ muốn nhìn về mặt cốc chủ, lại bị Từ Trinh giữ chặt, tháo đai lưng đưa tay giữa hai chân, “Nếu không có chút nào mâu thuẫn, vừa vì sao luôn thấy người đối với ta thường xuyên hoài nghi, thường xuyên vi phạm, thường xuyên... Giấu giếm!” Lời đến cuối cùng, đầu ngón tay tay phải đã lau đi ướt át lưu lại trên đỉnh chóp, vạch qua đáy chậu trực tiếp đâm vào nơi tư mật sít chặt.

Trong nơi đó đã sớm ướt át vô cùng, một lần đâm vào không chút nào tổn sức là có thể chen vào hai cái đốt ngón tay.

Nam nhân rên lên một tiếng, đem hết toàn lực duy trì bình tĩnh, thế nhưng đầu ngón tay mang kén nhỏ vừa tiến vào bên trong, chẳng qua hơi nhúc nhích trên chóc, sẽ để cho cả người y tê dại, không ngừng khẽ run lên. Có lẽ sống chung đã lâu, Chung Nghị theo bản năng biết được cốc chủ cũng không phải là nghĩ muốn trách cứ, nhưng lại muốn không muốn nghe ngữ điệu mang tự giễu kia. Do dự một lát, vẫn là cắn môi dưới, thử thăm dò vặn eo nghĩ muốn xoay người lại.

“Người là muốn tranh cãi, hoặc là chối sao?” Từ Trinh như cũ tự nhiên kéo y phục đơn bạc của nam nhân, để cho làn da như lúa mạch của y lộ ra, mà tay đặt ở bên trong nhưng không nhúc nhích chút nào, ngược lại đưa đến chỗ kia của nam nhân trở nên trống không. Nhưng nam nhân cũng không có mở miệng cầu xin tha thứ, chỉ là dùng tư thế cực kỳ không được tự nhiên chạm một cái khóe miệng của Từ Trinh. Nụ hôn này cực nhanh lại nhẹ vô cùng, chẳng qua là hơi chạm vào liền nhanh chóng dời đi, gần như làm người ta cảm giác không có gì.

Ngược lại Từ Trinh chấn động kịch liệt một cái, có thể tin nhìn nam nhân trong ngực, chỉ thấy vẫn là đáng vẻ cương nghị cứng nhắc kia, nhưng lại có thể từ tầm mắt lóe lên và sắc mặt ửng đỏ nhìn ra y đang cố gắng che giấu bức rức và bất an. Thoáng chốc, Từ Trinh Từ Trinh mình quá dễ dàng bị thu mua, dễ dàng làm hẩn không có cách nào tức giận!

“Người còn biết chủ động hôn ta!” Hẩn hung tợn đi cắn mặt nam nhân, rõ ràng cũng dùng răng cọ xát, nhưng hết lần này tới lần khác không lỡ thật dùng sức, nói chuyện vẫn như cũ hung dữ muốn chết, trong mắt còn lóe lên ánh sáng kỳ diệu, “Nói, có phải người còn hoài nghi tình cảm của ta đối với người hay không, luôn là lời nói không để cho người tin tưởng, người nghe nhưng trong lòng không đồng ý!”

Lời nói này hiển nhiên là vô cùng cố tình gây sự.

“Thuộc hạ không dám.” Chung Nghị theo thói quen trả lời, vừa dứt lời liền nhìn thấy trong mắt cóc chủ lại muốn dâng lên hừng hực lửa giận. Y vội vàng yên lặng nghiêng mặt, thật lâu mới khó khăn trả lời, “Thuộc hạ không... Thuộc hạ biết sai, trước kia là vậy, nhưng bây giờ đã... Sẽ không.”

Câu trả lời bất ngờ để cho Từ Trinh không nhìn được nhếch khóe miệng, nhưng lại sợ bị Chung Nghị thấy, vội vàng đem đầu chôn về sau gáy nam nhân, dùng giọng buồn buồn ủy khuất nói: “Vậy người vì sao vẫn là giấu giếm...”

Điều này nhưng Chung Nghị nghe không hiểu, y nhú mày một cái, suy nghĩ hồi lâu vẫn không rõ ý trong lời nói.

Từ Trinh cũng không thật có ý định để cho y trả lời, ngón tay biếng nhác thật lâu thoáng móc một cái, biến đổi vị trí trực tiếp đâm vào nơi nhạy cảm.

“A!” Ở lúc không phòng bị chút nào bị tập kích vào nơi trí mạng, nam nhân không khỏi động tình khê khê, không chỉ phía trước chảy ra nước, ngay cả nơi phía sau cũng chạy ra dịch mềm ẩm áp. Mà nháy mắt khi đường ruột đóng mở tựa như muốn có được càng nhiều hơn, ngón tay có thể mang đến vui sướng nhưng lại tuột ra, theo một đường lúc đi đến, xoa lên đỉnh chóp nóng bỏng. Mà hô hấp ẩm áp cũng gần đến tai bên, thanh âm khàn khàn mà chậm rãi càng làm cho người run rẩy động tình, “Nơi này và trong này rõ ràng nghĩ muốn ta... Vì sao nhưng luôn giấu giếm không nói chứ?”

65. Chương 65: Món Ăn Mặn Thứ Mười Chín – Giấu Diễm [tam]

Editor: Sakura Trang

Khí tức ẩm áp làm cho cả người nam nhân run lên, y thở gấp hai cái, thật lâu mới từ trong đầu hỗn loạn lôi kéo lý trí trở lại, nhưng là há miệng một cái không biết kể từ đâu, thời gian kia dài đến cũng để cho Từ Trinh nghi ngờ đem khoảng cách hai người kéo ra, đợi nửa ngày mới gặp người rũ thấp đầu lằm bằm mấy câu không rõ ràng.

Chung Nghị nói quá mức mơ hồ, ngay cả tai mắt thanh minh như Từ Trinh cũng không có thể nghe rõ, trẻ tuổi cóc chủ coi như đang nói dối, vừa định xấu lòng trên đầu mấy câu, nhưng không ngờ đối phương lại nhào tới, cầm nhục hành của bản thân dần dần ép tới gần.

Lần này Từ Trinh hoàn toàn bối rối, hắn ngơ ngác nhìn nam nhân cởi y phục của mình, hai tay kia đang làm chuyện lúc rõ ràng linh hoạt như vậy, lúc này lại dần đến liên đai lưng cũng mấy lần cũng không tháo được, cho tới thân thể trở nên nặng nề kia lại mang đến gánh nặng không nhỏ, không chỉ có không thấy được bụng trở xuống, càng khiến cho động tác nghiêng về trước vô cùng khó khăn.

“Nháo cái gì chứ?” Nhìn người làm mãi không được liền trực tiếp dùng miệng cách một tầng y phục, cóc chủ ngốc lẳng cuối cùng cũng nhớ tới đẩy người ra, hắn cẩn thận nâng bụng nam nhân để cho y ngồi về tư thế thích hợp, trên mặt đều là thật to không đồng ý.

Mà Chung Nghị như cũ chẳng qua là cúi đầu, ở lần thứ hai lúc định nâng lên cánh tay tiến lên trước bị chủ nhân cắt đứt, mới hằm hằm hồ hồ mở miệng lên tiếng.

Lần này, Từ Trinh lại nghe thấy. —— “Cóc chủ... Rõ ràng cũng...”

Cũng cái gì không nói cũng hiểu.

Từ Trinh đột nhiên thối phù một tiếng cười, hắn tiến tới chạm vào trán nam nhân, cọ một cái lại hôn một cái lên môi của y, Đã như vậy, chúng ta coi như là bằng nhau, nhưng số lần thiếu, phải bù vào thật tốt mới được.” Nói xong những thứ này còn xấu lòng dùng đầu ngón tay búng một cái tiểu Chung Nghị dù dày vò như thế nào cũng tinh thần phần chấn như cũ.

Chung Nghị rên lên một tiếng, y như cũ cúi đầu không thấy được vẻ mặt, nhưng hai cái lỗ tai nhưng đỏ có thể bốc khói, giọng cũng có chút do dự, hiển nhiên là vừa muốn cho cóc chủ thỏa mãn lại có chút lo lắng. Cũng may y mới vừa mở miệng một cái, Từ Trinh liền biết bản khoả của y, liền dùng bàn tay lướt qua bụng to lớn, đẩy nam nhân nằm thẳng xuống giường.

“Phụ thân nói, thời gian mang thai làm nhiều một ít vận động, không chỉ có ích với người và hài tử, còn có thể giảm bớt gánh nặng lúc sinh sản.”

Lời nói trắng trợn để cho mặt Chung Nghị vốn đỏ bừng nóng thêm mấy phần, y lúng túng quay đầu chỗ khác, nhưng thuận theo để cho Từ Trinh gối đệm ở dưới người, hai chân vốn cũng không khép chặt lại được hơi mở ra, một bộ mặc quần thường thức.

Từ Trinh nhắm mắt thở hổn hển mấy cái to, lúc mở ra mới đổi về hơn nửa tỉnh táo, hắn trả thù liếm một cái rốn của nam nhân, lưỡi sâu sùi có ý lướt qua cực kỳ chậm rãi, kích thích hai chân run rẩy đang cố gắng ‘tách ra tự nhiên’ Thu hẹp một ít. Cùng lúc đó, hai tay không an phận đã dò xuống, đẩy ra hai bờ hông bởi vì mang thai mà trở nên to lớn không ít xoa mấy cái, nghe được rên rỉ nhỏ vụn mới không nhanh không chậm chui vào bên trong. Nơi đó đã sớm tràn đầy nước, nhục bích mềm mại mở ra mút vào, càng đi vào trong lại càng nóng ẩm.

“Đừng... Đừng nhìn...” Tầm mắt nóng hừng hực làm cho nam nhân không cảm giác cũng khó, y dùng cánh tay che mặt, vừa tủi thẹn vừa lúng túng. Mà Từ Trinh hiển nhiên không buông tha y, tay mang kén lệch một chút, trực tiếp đè ép điểm chính nhạy cảm.

“A!” Nam nhân cả kinh kêu một tiếng, đỉnh chóp đứng thẳng khạc ra số lớn dịch mềm, mà Từ Trinh nhân cơ hội dùng đầu lưỡi khẽ liếm, khi mang ướt át vào trong miệng đồng thời, bị dịch trắng nóng bỏng phun đầy mặt.

“Thật là nhanh.” Cốc chủ thuận miệng làm bầm cầu, hắn từ từ xóa sạch sền sệt trên mặt, không để ý chút nào dùng lưỡi liếm liếm, lúc ngẩng đầu lên lại thấy nam nhân đã đem đầu vùi vào hai cánh tay, nếu không phải mang theo cái bụng lớn, chắc hắn đã cuộn tròn run rẩy.

Từ Trinh dở khóc dở cười nghĩ muốn an ủi, lại không nhận được đem vật bản vừa lau đi xoa lên cái bụng tròn vo kia, ma sát lại chọc nam nhân mới vừa mới phát tiết lại phát hỏa, lúc này mới thỏa mãn mở ra móng vuốt có ý ngăn cản của người nào đó, đặt nó lên viên tròn đỏ sẫm đã sớm đứng thẳng.

“Tự xoa bóp cho bản thân xem.” Vốn định trêu đùa, Từ Trinh ngược lại không có thật định để cho bản thân y tự làm, nhưng Chung Nghị bởi vì chuyện vừa rồi, dừng một chút liền học dáng vẻ Từ Trinh làm lúc trước, đành hoàng xoa nắn. Có lẽ bởi vì do mang thai, thứ trước ngực vốn nên khô khan này cũng thoáng trở nên có chút gồ lên, thậm chí mơ hồ sẽ còn căng đau.

Lại không nghĩ rằng, chẳng qua là xoa nắn thông thường như vậy, sẽ để cho y thiếu chút nữa không đè ép được thanh âm.

Chung Nghị chợt cảm thấy khó chịu cực kỳ, nhưng không nhận được cóc chủ ra lệnh cũng không dám tự ý dừng lại, y nhắm chặt hai mắt xoa ấn, lục soát trí nhớ, tuân theo thao tác đồng thời lại không nhận được hy vọng quên đi, nhưng hết lần này tới lần khác lại đem nhất cử nhất động của cóc chủ nhớ đến trong xương cốt.

Từ Trinh chỉ cảm thấy nam nhân làm động tác như vậy phá lệ mê người, hắn khéo léo vuốt ve thân thể của nam nhân, hoặc nặng hoặc nhẹ vừa hôn vừa mút, bụng gần tám tháng giống như ngọn núi lớn, cách trở ngực và hạ thể nam nhân, để cho nam nhân rõ ràng dưới sự vuốt ve đơn thuần không cách nào thỏa mãn, cũng không cách nào vòng qua chỗ kia để chạm vào.

“Ngô!” Có lẽ là hôn đến nặng một ít, vừa có lẽ là làm âm ỉ như vậy làm cho hài tử trong bụng rất không hài lòng, Chung Nghị kêu rên bản năng đi chạm vào nơi bị đá, mà Từ Trinh cũng mặt đỏ cổ quai ngẩng đầu lên.

Dẫu sao, một đá kia nhưng lại đá vào ngoài miệng của hắn.

“Làm sao, vật nhỏ đang oán trách sao.” Từ Trinh ôn nhu đi xoa vị trí có thể bị đá đau, cẩn thận hôn lên khóe mắt ướt át của nam nhân. Tiểu thí hài kia không ít ở lúc hắn tấy máu tay chân làm âm ỉ, trước kia

hắn nhẩn nhện lại chịu đựng, hôm nay thật vất vả mới định giải cầm...

Cúi đầu nhìn hộ pháp nhà mình... Được rồi, hai người như vậy cũng không thể không ngừng.

66. Chương 66: Món Ăn Mặn Thứ Mười Chín – Giấu Diễm [tứ]

Editor: Sakura Trang

Chung Nghị mím môi một cái, cẩn thận chuyển tầm mắt trở về khó khăn lắm chống lại Từ Trinh, lập tức hoang mang rối loạn nghiêng mặt đi. Nhưng mà cho dù một cái chớp mắt, Từ Trinh liền bắt được dự vọng khó che giấu kia, đầu ngón tay không nhẹ không nặng đi sờ nơi không ngừng nhúc nhích, lập tức đều là dịch mềm đoạn.

Thân thể không chịu thua kém Này để cho Chung Nghị cực kỳ phiền muộn, y một bên khát vọng nơi ngứa ngáy trống rỗng lấy được an ủi, lại không khỏi cảm thấy chột dạ xấu hổ. Ngón tay Nhỏ mà linh hoạt ra ra vào vào bên trong, dè xoa khuấy chơi đùa, nhưng chỉ sẽ để cho nơi bên trong thân thể càng nóng bỏng, hận không thể có một vật càng to dài hơn đi vào, giống như...

Đột nhiên ý thức được mình đang suy nghĩ gì, Chung Nghị thiếu chút nữa kêu thành tiếng, mà lúc này Từ Trinh cũng đã không nhìn được, đỡ vật của mình vào giữa hai chân nam nhân từ từ tiến vào.

Chẳng qua là đỉnh đầu mới nhét vào đã khiến cho Chung Nghị kích động tím chặt sàng đan, y từng ngụm từng ngụm thở hào hển, rên rỉ nhỏ vụn liên tục tràn ra, ngay cả nhuần trụ mới vừa phát tiết không lâu cũng lần nữa ngừng đầu, huyết khẩu ứ ất tích tích đáp đáp rỉ ra dịch mềm.

Được bộ vị chặt chẽ mà ầm áp bực lại một chớp mắt kia, Từ Trinh gần như không khống chế được xông thẳng dự vọng đến cuối, hắn vội vàng cắn đầu lưỡi, đợi máu tanh và đau đớn tìm về điểm lý trí của mình cũng may mới từng điểm từng điểm đi sâu vào trong. Cũng may làm đủ mở đầu, cho dù hồi lâu chưa bị người tiến vào cũng không tới quá mức khó khăn, mà chỉ cần Từ Trinh cúi đầu nhìn, là có thể nhìn thấy nhìn thấy thứ ngạo nghễ của mình đã được ôm chặt, đang lấy tốc độ thật chậm ở bên trong người nào đó mà công thành chiếm đất.

“Khá tốt...” Đợi thật vất vả vào toàn bộ, Từ Trinh thoải mái thở dài một cái. Hắn ổn định cảm xúc vừa định đi hỏi nam nhân dưới người, lại thấy ánh mắt Chung Nghị lóe lên như cũ không dám nhìn về phía mình. Chẳng qua là nơi căng chặt kia luôn luôn sẽ vội vàng ngọ nguậy, thật giống như ở biểu đạt nhu cầu và đòi khát, thúc giục hắn nhanh chóng luật động.

Từ Trinh dĩ nhiên sẽ không vạch trần nam nhân, cười khê hôn một cái môi của Chung Nghị, lui ra một ít bắt đầu thử từ từ luật động. Bất tri bất giác, hai chân của Chung Nghị đã kẹp lấy eo của Từ Trinh, mà theo sự ra vào liên tục tiếng thở dốc cũng đang không ngừng tăng thêm. Hồ hấp nóng bỏng tràn ngập giữa hai người, Chung Nghị có thể rõ ràng cảm giác được hình dáng vật cứng trong cơ thể, cùng với vật cứng đó lấp đầy tràng bách của mình, đâm vào nơi sâu một cách sung mã và... thoải mái...

“Cốc... Cốc chủ...” Loại suy nghĩ phóng túng dâm loạn này để cho Chung Nghị không biết làm như thế nào, y cuống quýt giơ tay lên một cái, lại vội vội thu lại bắt lấy sàng đan. Từ Trinh thấy vậy, cười khê đưa tay để mười ngón tay đan vào nhau. Hai người đều là đầy tay mồ hôi, ẩm ướt trơn trượt nhưng lấy siết chặt lấy nhau, thanh âm của Từ Trinh xen lẫn kiềm chế và thở gấp, vẫn nhẹ nhàng ôn nhu như cũ, giống như lông chim vờn quanh bên tai nam nhân, lặp đi lặp lại lời nói đơn giản nhưng lại để cho người đủ an tâm.

Cho tới nội dung rốt cuộc là chút cái gì, nam nhân căn bản không nhớ rõ, ngay tại lúc Chung Nghị cũng không khống chế được thanh âm của mình nữa, vật cứng nóng bỏng liền cũng không còn kiên nhẫn, mỗi một lần rút ra toàn bộ, lại đâm vào nơi sâu nhất, mỗi một lần đều chạm vào nơi nhạy cảm, để cho Chung Nghị không ngừng được phát ra khê kêu khàn khàn.

Khoái cảm kịch liệt làm cho cả người nam nhân run rẩy, ngay cả ngón chân cũng thoải mái co rúc, y thất thần rên rỉ, thân thể theo bản năng nghĩ muốn ngênh hợp, nhưng mà bụng to lớn lại như núi đá vậy, cứ thế

để cho y không cách nào nhúc nhích, mà Từ Trinh chỉ là cúi người xuống hôn môi của y, trong khi miệng lưỡi chạm nhau còn dành ra một cái tay chơi đùa vật yếu ớt dưới bụng.

“Đừng, đừng...” Đinh chớp nam nhân chỉ bị bóp nhẹ đã có dục vọng muốn bắn tinh, nghiêng đầu khẩn cầu xin tha thứ, nhưng cũng không còn sức trốn tránh hôn hôn lên trên môi của hắn. Trong mắt của Từ Trinh mang nụ cười, nhưng cũng đồng thời mang ửng đỏ của tình dục, Chung Nghị len lén nhìn lướt qua, thật lâu mới cắn răng, nhắm mắt lại cứng rắn nói: “Thuộc hạ... Cốc, cốc chủ cũng...”

Một câu nói ập a ập ứng, Chung Nghị nói khó khăn, nhưng Từ Trinh có dễ dàng hiểu rõ. Hoặc là nói, hắn thuận lý thành chương hiểu thành —— “Thuộc hạ muốn cùng cốc chủ lên cao trào.”

Hiểu như vậy rất tự nhiên sẽ để cho Từ Trinh tựa như tinh trùng lên óc, nhất thời quên trong ngực vẫn là dựng phu cần thông cảm, mỗi một cái động tác đều như đánh cọc vậy, hung mãnh đụng vào nơi nhạy cảm có thể chết người.

Chung Nghị còn không biết mình nói sai cái gì liền bị làm cho thần chí không rõ, khoái cảm kinh khủng để cho y như mất tiếng, lại bị người nào đó chặn lại cửa ra không cách nào phát tiết, vị trí hai người tiếng xúc đã sớm ướt nhẹp trộn thành một đồng, chất lỏng đi đôi với luật động ra vào không ngừng chảy ra, tùy tiện lay dính khắp sàng đan. Cao triều của dục vọng cọ rửa thần kinh, nam nhân sớm sẽ không biết mình đang gọi chút cái gì, chẳng qua là theo bản năng co quắp không ngừng cầu xin tha thứ, vật cứng kia mỗi lần đụng ở điểm đó, bên trong thân thể cũng không ngừng chảy ra chất lỏng nóng bỏng, khoái cảm mãnh liệt không ngừng tán loạn ở trong người, tựa như một khắc sau thì sẽ đem y giết chết vậy.

Cũng may Từ Trinh không giữ được bao lâu, cũng không kiên trì được, ngay tại lúc Chung Nghị kể cận cực hạn, hắn chợt buông ngón tay giam cầm, rên lên một tiếng phun ra. Dịch nóng bỏng cọ rửa tràng bích nhạy cảm, từng cổ đánh tới nơi sâu nhất, nam nhân tại chỗ liền kêu lên, hạ thân cũng co quắp phun ra nhiều dịch trắng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Từ Trinh bình ổn hơi thở mới chậm rãi đứng dậy. Hắn một bên ôn nhu hôn khéo mắt đỏ lên của Chung Nghị, một bên cẩn thận lui ra. Lúc lui ra, bên trong rút đầy chất lỏng phát ra “Ba” một tiếng, nhũ bạch cùng chất lỏng trong suốt lẫn lộn chung một chỗ chảy ra bên ngoài, để cho bên trong phòng vốn là tràn đầy mùi hùng xạ, càng lộ vẻ dâm mỹ.

Lúc đạt được cao triều Chung Nghị đã ngất đi, lúc này thậm chí nằm ở trên giường, trên làn da lúa mạch tràn đầy dấu vết của trận hoan ái ban nãy.

Từ Trinh lẳng lẳng nhìn thật lâu, sau đó tát mạnh cho mình một cái. Một lần, hai lần, ba lần, hắn đã hoàn toàn tin chắc mình ở lúc chuyển kiếp đem hai chữ “tự kiểm chế” ném trên đường!

Nhưng mà tự trách thuộc về tự trách, chuyện làm vẫn phải làm, Từ Trinh bắt mạch, chắc chắn Chung Nghị không có gì đáng ngại mới thở phào nhẹ nhõm thay người dọn dẹp. Thân thể của nam nhân đã trở nên hết sức nặng nề, Từ Trinh ngồi một bên dùng vải mềm êm ái lau chùi bụng to lớn của nam nhân, từ từ phát qua mạch máu màu xanh nhạt dưới làn da căng chặt. Hài tử trong bụng thật giống như tỉnh, đá một cước lên bàn tay hắn, Từ Trinh thuận thế xoa xoa vị trí đó, dở khóc dở cười thấp giọng nói: “Đứa bé ngoan, nhanh ngủ đi. Phụ thân người là một đại khốn kiếp, người trưởng thành nhưng không nên học...”

67. Chương 67: Món Ăn Mặn Thứ Hai Mươi – Hải Tử [nhất]

Editor: Sakura Trang

lâm vụ cốc, dùng vô nổi tiếng, trong giang hồ mọi người đều biết, nhưng thậm chí ít có người biết được vị trí. Nó không phải là chính không phải là tà, vừa làm người ta hưởng tới lại để cho người sợ hãi. Mà ngày nay, vụ cốc bốn mùa như xuân rút lui đi trận pháp sương mù dày đặc, lộ ra cảnh sắc mùa đông, trước núi y cốc lại là giăng đèn kết hoa, dáng vẻ vui mừng ngất trời.

Sinh bách thảo y thể nhân, y cốc cứ điểm bên ngoài của Vụ cốc, cũng chính là địa điểm cử hành thịnh hội với bên ngoài của Vụ cốc. Thân phận hôm nay của y là cốc chủ “Dung Tình” Từ Trinh mới vừa qua loa một phen mời khách, được một lát, dưới nụ cười thành thạo kia nhưng mơ hồ mang theo vài tia lo lắng.

“A nha nha, đây là cố ý sao? Bộ đáng như vậy nếu như bị các cô nương cảm mến người nhìn thấy, nhưng mà thành chuyện lớn đó!” Thanh âm có chút nói năng tùy tiện vang lên bên tai, Từ Trinh hơi sững sờ, cũng không nghiêng người tránh. Nam tử một thân bạch y cười khẽ vỗ vai hắn một cái, ở hẳn phía sau không xa, thì đi theo một ảnh tử phục sức âm sắc. Người bị bỏ qua một bên đứng ở nơi bóng mờ âm thầm tĩnh xảo không nhìn rõ, người nọ nhìn như thị vệ tùy thân, nhưng ai cũng biết người thân phận bậc này không vào được cửa lớn.

Tới chính là bằng hữu mà sau khi Từ Trinh sống lại lần đầu tiên bước vào giang hồ quen biết, lâu chủ Tình lâu Mộ Thiếu Liên, mà người đứng phía sau hẳn liền là ái nhân bán cá mà vị lâu chủ này tâm tâm niệm niệm.

Nói đến chỗ này, Từ Trinh cũng có chút nổi giận, nếu không phải tên bởi vì cái tên ngu si vì ái tình đánh mất chỉ số thông minh, hẳn và Chung Nghị cũng không cần nghìn dặm xa xôi vội vàng về trong cốc... Một cái ngày cưới của đứa muội muội cố chấp cũng có thể không phúc hậu đáp một chân.

“Nga, chịu mang ra ngoài?” Từ Trinh nhàn nhạt quét người nọ một cái, tầm mắt ở trên cần cổ ở đối phương hơi dừng lại. Có lẽ là bị người nhìn chăm chú vào vị trí có thể chết người, bóng người kia giống như chấn động mạnh một cái, tay phải bản năng nâng lên nhưng nhanh chóng thả xuống. Những động tác nhỏ xíu này Từ Trinh dĩ nhiên nhìn ở mắt trong, hẳn nhắc cảm nhìn về phía nam tử đang bám trên vai mình, có nhiều hứng thú trêu chọc lại, “Nga? Bán cá? Tùy tiện một người bán cá cũng có thể nhanh trí như vậy, Vụ cốc của ta không phải đến lúc bị người diệt cái sạch sẽ?”

“Đây còn không phải là nhờ người nào đó ban tặng.” Nam tử che miệng, thật giống như nhớ tới cái gì chỉ chỉ một xó xinh khác của yến hội, “Nhạ, cái đó.” Phương hướng tay hắn chỉ đứng một thiếu niên tướng mạo tuấn mỹ y phục hoa lệ, “Thấy cái người lóe sáng như sao kia không?”

Từ Trinh ngẩn người, không ngờ tới đối phương lại đột nhiên nhắc tới cái này, “Lưu Vân Sơn trang?”

“A a, Thiếu trang chủ Lưu Vân Sơn trang.” Thật giống như bị làm cho mù mắt vậy, nam tử làm ra bộ dáng đỡ đầu, “Mặc dù có chút mất mặt, thế nhưng cái tao bao này cũng giống chúng ta vậy... Tóm lại coi như đồng hương sau này vẫn là có thể trợ giúp lẫn nhau một cái.”

“Tiểu đội chuyển kiếp sao?” Từ Trinh cười nhạo một tiếng, “Mộ Thiếu Liên, người ngược lại thật sẽ nhân cơ hội lập quan hệ.”

“Tính chất công việc quyết định tính cách của một người.” Nam tử tên là Mộ Thiếu Liên vuốt tay.

“Không, là tính cách của một người quyết định tính chất công việc.” Từ Trinh hất ra tay nam tử, gọi người hầu dẫn nhỏ mấy câu, người hầu rất nhanh rời đi lại trở về, trên tay nhận mấy thứ đồ. “Vết sẹo quanh năm hiệu quả không tính là rõ ràng, nhưng tóm lại dùng có ít chỗ tốt.”

“Ta cũng không ngại những vết thương để lại sẹo kia, lâu lâu còn có thể tăng chút gợi cảm.” Mộ Thiếu Liên cuối cùng cũng nâng lên cánh tay cầm bầu rượu, hẳn lay động một cái trước mặt Từ Trinh, mới thay người từ từ rút đây, “Nhưng hẳn thật giống như rất dễ ý, liền cũng chỉ có thể theo hắn.”

Nghe vậy, Từ Trinh giống như nhớ tới cái gì tựa như nhìn bầu rượu từ từ lên cao, như có điều suy nghĩ, “Người dám nói người liền một chút cũng không đau lòng?”

“Đau lòng, những chuyện đã qua ta cũng không cứu về được cái gì, đau lòng nữa cũng là huân chương nam tử hán của hắn. Càng đáng nói là, chưa từng có những thứ kia, thì làm sao ta được như bây giờ?” Mộ Thiếu Liên đi chạm vào ly rượu trong tay Từ Trinh, Mộ Thiếu Liên cười đùa tròng mắt nhìn, “Đừng mãi suy nghĩ người của người, cách ngày dự sinh không phải còn có đã mấy ngày sao! Muội muội gả cả đời nhưng chỉ có một lần...” Nói đến đây lại đột nhiên chuyển một cái, “Đương nhiên rồi, thực đang lo lắng liền đem toàn bộ giao cho cái vị phụ thân tiện nghi kia của người, tự mình chạy trở về đi ~ “

“Người cứ âm ỉ đi.” Từ Trinh đỡ khóc đỡ cười cụng một cái ly của Mộ Thiếu Liên, rượu còn chưa chạm vào môi, lại đột nhiên biểu tình biến đổi, trầm giọng nói: “Chuyện gì.”

Trả lời hiển nhiên là dùng thuật truyền âm, Mộ Thiểu Liên mặc dù không nghe được, chỉ thấy trên tay Từ Trinh run một cái rượu trong ly gần như vẩy hết ra, sau đó cũng không nói lời nào lắc mình rời đi, cũng đoán ra một hai.

“Xem ra chúng ta nên đến quấy nhiễu tiền cốc chủ một chút rồi.” Dem bầu rượu và thuốc men đặt ở trong tay nam nhân đi theo mình, Mộ Thiểu Liên than thở nói, “Tình thế cấp bách của bằng hữu đang khẩn cấp, liền chỉ đành phải ngươi ta làm dùm.”

68. Chương 68: Món Ăn Mặn Thứ Hai Mươi – Hài Tử [nhị]

Editor: Sakura Trang

So sánh với rộn rã náo nhiệt ở trước núi, Vụ cốc lại hết sức vắng vẻ. Cho dù không phải thân sinh, Dung Tâm cũng là một thân đại tiểu thư của Vụ cốc hưởng vô hạn sung ái, hưởng chi bậc đại sự đón đầu “Phu quân” này, làm sao có thể có thể không tổ chức lớn chứ?

Dĩ nhiên, loại chuyện kiểu tám người mang mời phu quân này vẫn bị nghiêm lệnh cấm chỉ rồi.

Chẳng qua là hôm nay mở tiệc mời giang hồ các lộ cũng coi là nhiều người hỗn loạn, vì để tránh cho người cố ý dò xét, phát hiện trước sau núi khác nhau, Vụ cốc rút lui vụ trận vờn quanh chỉ chờ mề trận, tuy không trở ngại hiệu quả bí mật, nhưng ảnh vệ, thị vệ vẫn bị phân tới các khu vực thay nhau trực, phòng bị nghiêm mật trăm lần so với ngày xưa.

Vườn hoa chủ viện, Chung Nghị ngồi ở bên cạnh cái bàn đá, lẳng lặng nhìn phía đèn đuốc đằng xa, người đi theo hầu đều bị y sai đi đến trước núi, thứ nhất là lo lắng trước núi không đủ người làm, thứ hai y quả thực không chịu được nhìn từng cái ánh mắt khát vọng nhưng lại không làm gì được kia.

Không có biện pháp, Vụ cốc vốn quen yên tĩnh, hiếm thấy náo nhiệt một lần như vậy, lại là hôn mấy chục năm không thấy, ai không muốn đi xem một chút?

Mà không phải là ở nơi thanh lãnh hầu hạ quái nhân bụng lớn như vậy.

Dừng lại dừng lại! Chợt phát hiện mình suy nghĩ cái gì, Chung Nghị vội vàng vỗ một cái mặt mình. Gần đây mình quá có ý tưởng dễ dàng nóng nảy hoặc là bị quan, thậm chí tới có thể nói hỉ nộ vô thường, ngay cả cốc chủ đều bị hấn dày vò mấy lần. Mặc dù cốc chủ tỏ ra cũng không để bụng, còn nói là phản ứng tự nhiên của người mang thai, nhưng chờ tỉnh táo rồi nghĩ lại, y vẫn cảm thấy áy náy không dứt.

Từ sau khi bụng càng ngày càng nặng, ban đêm Chung Nghị thường xuyên rút gân đồ mồ hôi trộm, mỗi khi đến lúc đó, Từ Trinh cũng sẽ đứng lên lau người đầm bộp cho y, cho đến khi nam nhân mơ mơ màng màng ngủ mới có thể nằm xuống ngủ tiếp. Ban ngày coi như công việc trong cốc bận rộn đi nữa, cũng sẽ rút ra thời gian tối ăn cơm cùng Chung Nghị, tản bộ, giúp y tắm rửa.

Trong lúc đó, hai người không hề có những bất hòa gì.

Ở trong mắt Từ Trinh, coi như trong đêm mình thường thường thức dậy, nhưng vẫn là không so được Chung Nghị suốt ngày không ngủ ngon không nhúc nhích nổi. Suốt ngày ngày ngồi một chỗ trong tình trạng thân thể như vậy, thế nào có thể không khó chịu?

Nhưng ở trong mắt Chung Nghị, mình không chỉ có để cho cốc chủ vốn bận rộn ăn không ngon, ngủ không yên, suốt ngày hạ thấp thân phận chăm sóc mình không tính... còn... còn tranh cãi tức giận vô lý!

Cho nên, y bắt đầu không chế mình, nhưng không ngờ càng không chế bản ngược càng lớn, bản lĩnh mấy năm qua luyện ở Ảnh lâu giống như ở một cái chớp mắt mất hết, lưu lại chỉ có trải qua kiểm chế càng thêm táo bạo kinh khủng hơn. Sau khi trải qua việc Từ Trinh thiếu chút nữa bị y dùng bình nước đập vào đầu, y càng sâu sắc tỉnh lại, ý thức được kiểm chế đơn thuần không cách nào giải quyết vấn đề căn bản.

Cuối cùng lấy được kết luận là, mỗi lần trước khi y nóng nảy... Luôn là sẽ suy nghĩ bậy bạ.

Mình lúc nào biến thành loại tính tình phiền toái này, Chung Nghị cười khỏ một tiếng lắc đầu một cái. Có lẽ là gió đêm quá lạnh, bụng mơ hồ có chút hơi đau, nam nhân đỡ bụng nặng nề, kéo chặt áo khoác nhìn về vị trí của y cốc. Loại trình độ đau đớn này, y cũng không thêm để ý, dấu sao chuyện này vào lúc tâm tình phập phồng cũng thường xuyên xảy ra, nhưng không ngờ phản ứng kia qua một trận nhỏ liền dừng lại rồi rất nhanh đau đớn trở nên kịch liệt hơn, đau đớn kia lại không ngừng gia tăng, từ lúc ban đầu kịch liệt một chút biến thành đau đớn thấu xương.

Tim Chung Nghị đập nhanh một chút, y cũng không biết loại đau đớn này có ý nghĩa cái gì, nhưng nếu như đau đến nỗi y cũng không chịu đựng nổi, vậy thì tuyệt đối không phải chuyện tốt... Nhưng cốc chủ nói, cách ngày dự sinh còn có mấy ngày mà.

Nếu đã tới gần ngày dự sinh, tình huống sinh ra sớm mấy ngày thường thấy, đây chính là lý do vì sao trước khi đi Từ Trinh cố ý muốn lưu lại người hầu gã sai vặt cùng an bài ám vệ đúng giờ kiểm tra —— chỉ tiếc bạn học Chung Nghị luôn luôn tin chắc lời của cốc chủ chính là chân lý, không có chút xú nào nghĩ đến vấn đề này.

Cho nên, đương nhiên, cái người gốc ghé không phải bình thường này chẳng qua là chậm chạp hít một hơi, cố nén đau đớn đứng lên. Chẳng qua là vừa mới đứng dậy liền xuất hiện một trận đau nhức để cho y phải ngồi ngược trở lại, đau rên mơ hồ tràn ra khóe miệng, y đỡ bụng to lớn của mình, căn bản không cách nào ngồi ở trên ghế, chỉ có thể cố hết sức dựa vào mép bàn, cầu nguyện đau đớn giống như đang lắng trì người này nhanh chút chấm dứt.

“Cốc...” Một trận lại một trận, một đợt lại một đợt, âm tiết yếu ớt vừa tràn ra, Chung Nghị liền vội vàng cắn môi dưới. Bởi vì y cắn quá ác, máu tươi đỏ thắm rất nhanh liền chảy ra khỏi làn da yếu ớt. Y không thể để, vì chuyện này mà dùng phương pháp kêu ảnh vệ tới, nhưng y lại ôm một tia may mắn trong lòng, bởi vì hôm nay là ngày vui của đại tiểu thư, y tuyệt hôm nay là cho cốc chủ thêm một chút xú phiền toái. Nhưng đau đớn trong bụng nhưng không thỏa mãn mong muốn của y, không chỉ có ngày càng ác liệt còn bắt đầu có cảm giác dần dần hạ xuống, loại đau đớn này để cho y cảm thấy bụng dưới tựa như muốn căng phá hỏng, thật giống như hài tử trong bụng ngọa nguậy giùng giàng muốn đi ra.

“Đứa bé ngoan... Chờ một chút, còn chưa phải lúc... Đợi thêm mấy ngày... Không, mấy giờ được không...” Loại chuyện này Chung Nghị không biết tốt hay xấu, nhưng cảm giác loại chuyện này kim lại không tốt, nhưng cho dù như thế nào cũng không nên ở giữa yến tiệc đại hôn.

Đình viện yên tĩnh chẳng biết lúc nào bắt đầu bay xuống tuyết trắng mềm mại, lúc này không nhiều không ít đọng bên ngoài, trải một tầng thật mỏng đẹp mắt lên hoa cỏ chưa bởi vì khí lạnh trong cốc mà úa tàn.

Chẳng qua là một người duy nhất ở trong viện cũng không có lòng thương thức kỳ cảnh tuyết vời này, y đè bụng cả người mồ hôi, bị gió lạnh thổi một cái thì càng là lạnh như băng. Nhưng y như hoàn toàn không biết chuyện, chỉ là cứng rắn chống mình lần nữa đứng lên, nhưng hai chân giống như không phải của mình không ngừng run rẩy, ngay cả thân thể cũng không cách nào thẳng tắp, chỉ có thể kéo bụng to lớn đang trở nên cứng rắn kia, từng bước tập tễnh đi vào trong phòng.

69. Chương 69: Món Ăn Mặn Thứ Hai Mươi – Hài Tử [tam]

Editor: Sakura Trang

Đình viện cách phòng đơn giản mấy bước, nhưng chỉ quãng đường ngắn ngủi như vậy lại giống như cách xa một thế giới khác vậy, lúc cuối cùng cũng đi tới trước cửa phòng cũng chỉ có thể dựa vào dùng sức nặng thân thể mở ra, nhưng bởi vì lúc nhắc chân không chú ý, chợt bị hẫng một cái.

Lần này không thể so với bình thường, lúc này Chung Nghị đau bụng kịch liệt lại thân thể nặng nề, căn bản vô lực nắm trong tay thăng bằng, vấp một cái như vậy trực tiếp để cho y ngã vào trong phòng, cũng để cho thần kinh căng thẳng kia gãy lìa.

“A ——!!!” Lúc ngã xuống nam nhân mặc dù cố gắng bảo vệ bụng, nhưng vẫn không tránh khỏi đè ép lên. Cũng không biết có phải nguyên nhân này hay không, vị trí cứng rắn kia liền giống như trứng gà bị nứt vỏ vậy, chảy ra từng cổ chất lỏng ấm áp, chất lỏng kia chảy ra khỏi nơi bí ẩn, cũng không phải những thứ mà lúc cốc chủ mỗi ngày chơi đùa y chảy ra kia, mà là càng nóng hơn... Thậm chí nóng tới làm người ta sợ hãi.

Bông tuyết trắng tinh ào ào bay vào, im hơi lặng tiếng bay vào trong cửa rộng mở, lại bởi vì nhiệt độ khác biệt mà tan chảy. Mà bởi ấm áp vì đốt lò sưởi rất nhanh lại bị gió lạnh mang đi, để cho y phục vốn là bị nước tuyết nhiễm ướt của Chung Nghị nhanh chóng kết lên một lớp băng sương.

Thân thể của Chung Nghị bị đông cứng cứng ngắc, nhưng thống khổ trong cơ thể nhưng càng làm cho người gần như điên cuồng, coi như người bần bĩ hơn nữa cũng không cách nào nhẫn chịu thống khổ như thế, chớ nói chi là trong đó còn có luồng cuồng và sợ hãi không biết trước.

Cốc chủ... Cốc... Chủ... Trinh... Trinh...

Chỉ có vào lúc này nam nhân mới có thể khuất phục với kiên trì mà bấy lâu nay mình vẫn luôn giữ vững, ở đáy lòng kêu lên tiếng gọi mà Từ Trinh tâm tâm niệm niệm, vô cùng mong đợi được gọi bấy lâu... Đáng tiếc nam tử bị các khách nhân vây quanh tranh nhau mời rượu bắt chuyện làm quen cũng không biết.

Cũng không biết qua bao lâu, ảnh vệ kiểm tra định kỳ cuối cùng cũng trở về. Cũng may khả năng nhìn ban đêm của ảnh vệ cực tốt, chẳng qua là tùy ý nhìn một cái, liền có thể nhìn thấy cửa rộng mở cùng hộ pháp đang không ngừng có người ôm chặt bụng.

“Chung hộ pháp!” Ảnh vệ một thân hắc y kinh ngạc nhảy đến bên người nam nhân, nghĩ muốn đỡ người dậy nhưng không biết nên chạm vào nơi nào, chỉ có thể luồng cuồng kêu gọi. Mà một cái khác thì nhanh chóng chạy về phía y cốc, đi tìm vị có thể làm chủ kia.

“Đưa ta đi vào...” Chung Nghị khó khăn giật giật, nhưng vừa động một cái quặn đau trong cơ thể liền nhanh chóng tăng lên, chỉ đành phải cố hết sức tìm kiếm hỗ trợ.

Ảnh vệ do dự một hồi, liền cúi người xuống cẩn thận đỡ người dậy, chẳng qua là một cái động tác đơn giản như vậy, cũng để cho Chung Nghị run rẩy co rút, nghe thanh âm đau rên của nam nhân, ảnh vệ khẩn trương đến quên cả hô hấp, hần thả nhẹ động tác một chút nữa, nhưng tay phải đặt bên cạnh chân vẫn là chột run lên một cái.

Một tay ấm áp, không cần nghĩ cũng biết đó là cái gì, trong lòng ảnh vệ lộp bộp một tiếng, cắn răng một cái ôm ngang Chung Nghị lên, bụng to lớn vào lúc này đang chuyển động một cách kì lạ, mắt hần trầm xuống, thuận tiện dùng động tác mau lẹ mà êm ái đi vào phòng, đem vị kia trong ngực thả lên giường.

“Ừ... A... Không, không cần nói cho... Cốc chủ...” Ở lúc ảnh vệ lui ra Chung Nghị giơ tay lên một cái dường như nghĩ muốn giữ người, nhưng bởi vì vô lực mà chẳng qua là hơi giật nhẹ đầu ngón tay, lúc này y đã bị quặn đau trong bụng ép khó mà hô hấp, hài tử trong bụng kia hoạt bát thật giống như muốn lập tức đi ra từ trong bụng y, mà chất lỏng giữa càng chảy càng nhiều, chẳng qua là một lát như vậy thì đã thấm ướt sàng đan dưới người, nhưng coi như trong lòng y sợ hãi thể nào đi nữa, kỳ vọng thể nào đi nữa, lý trí cũng như cũ không muốn để cho nam tử tử tử có nửa điểm bối rối.

Ảnh vệ không nói gì, chỉ là thay người đắp chăn kín, sau đó đốt lại lò sưởi đã bị tắt. Hần không biết lúc sinh sản cần phải chuẩn bị cái gì, không thể làm gì khác hơn là yên lặng canh giữ ở bên cạnh Chung Nghị, mà Chung Nghị thì đau đến căn bản không cách nào suy nghĩ, chỉ biết là ở trong đau đớn, đứt quãng lặp lại lời vừa rồi.

70. Chương 70: Món Ăn Mặn Thứ Hai Mười – Hài Tử [tứ]

Editor: Sakura Trang

“Vậy người còn muốn nói cho ai!” Từ Trinh căn bản là một cước đá mở cửa phòng, hấn nhĩ lực thật tốt, cho dù thanh âm của Chung Nghị nhỏ đi nữa, cũng vẫn nghe được một hai, mà đợi có thể phân biệt nội dung, giận đến thật là cũng muốn nổ phổi.

Động tĩnh Từ Trinh lớn như vậy, hù dọa ảnh vệ bên trong phòng vội vàng cúi đầu quỳ xuống, mà hộ pháp vốn là bị đau đớn quỵ đến có chút thần chí không rõ cũng phản xạ tính nghĩ muốn đứng dậy. Một trận gió lạnh mang bông tuyết thổi vào trong phòng, chỉ thấy nam tử một khắc trước còn đứng ở ngoài cửa lập tức đã vào đến trong phòng, để cho nam nhân cả người mồ hôi kia nằm trở về.

“Người đâu, cũng chết ở đâu rồi?” Thấy khuôn mặt nam nhân bởi vì nhện đau mà có chút vận vẹo, Từ Trinh đem hết toàn lực đè xuống tức giận, cắn răng nghiêng lợi hỏi ảnh vệ bên cạnh. Y cốc và Vụ cốc tuy được gọi là phía trước núi và phía sau núi, nhưng cách cũng tuyệt đối không thể gọi là gần, coi như hấn là cốc chủ Vụ cốc khinh công vô vô trên đời, dùng hết tốc độ cũng mất nửa canh giờ, nhưng không ngờ lúc trở lại chỉ có thể nhìn được đình viện trống rỗng, một cái người hầu đều không có thể nhìn thấy.

Đm, mất công để cho bọn họ học nhiều kiến thức sinh sản vậy để làm gì!

Ảnh vệ đi trước thông báo cho Từ Trinh cũng không có khinh công như cốc chủ, tự nhiên xa xa rơi vào phía sau, người bên trong phòng bị hỏi đến mồ hôi đầm đìa, bọn họ mới vừa luân phiên đến chỗ này, sao sẽ biết hành tung của mấy hạ nhân?

Tiếng bịch bịch bịch dập đầu không ngừng vang lên, Từ Trinh là ở lười nghe câu “Thuộc hạ vô năng, mời cốc chủ trách phạt.” kia. Hấn coi như ngu xuẩn nữa cũng biết toàn bộ cùng người trước mắt này không có chút quan hệ nào, vừa định gọi người đứng lên, lại nghe được thanh âm dứt quãng bởi vì nhện đau của nam nhân, “Àn... Thuộc hạ để cho bọn họ đi, cốc chủ... Muốn phạt... Àn... Phạt thuộc hạ liên tốt... Cùng bọn họ... không, không liên quan... Ách!”

“... Nhanh đi chuẩn bị nước nóng cùng cây kéo, cốc trong còn có bao nhiêu người ở, tất cả đều gọi tới chủ viện hỗ trợ.” Đứng cái đến cái người đến lúc này còn muốn thay người giải thích chối bỏ trách nhiệm, Từ Trinh cho dù có tức giận hơn nữa cũng không có chỗ phát, hấn than thở đi xem mạch tượng nam nhân, chẳng qua là ngón tay còn không có bắt một lúc, liền kinh ngạc vén lên chắn đắp lên trên người nam nhân.

“Người vỡ ối?! Vỡ bao lâu?! Còn đau đớn thì sao? Bắt đầu từ lúc nào?” Chỉ muốn tiện tay sờ một cái, Từ Trinh là có thể mò tới một đồng nước mềm thấm ướt sàng đan, hấn vội vàng cúi y phục của nam nhân không biết bị mồ hôi hay nước gì thấm ướt, nhét vào từng cái gối xuống dưới người nam nhân.

“Là... là vừa này... Lúc tuyết vừa rơi...” Động tác của Từ Trinh tuy vội vàng nhưng cũng không thô lỗ, vậy mà lúc này cho dù hơi nhúc nhích một cái, Chung Nghị liền cảm giác giống như đao kiếm đâm từ trong ra vậy, y cố gắng chịu đựng rên rỉ, không muốn để cho cốc chủ nhìn thấy bộ dáng mất mặt của mình, thế nhưng đau đớn lại làm trái ý mình, theo tư thế càng trở nên tệ hại hơn, ngay cả vật nặng vốn là còn đè ở ngực, cũng lấy tốc độ có thể cảm giác được bắt đầu đi xuống.

Từ Trinh ngược lại hít một hơi, theo lý trận đau sớm hơn không ít so với lúc vỡ ối, lúc này lúc này lại xảy ra cùng lúc, liền hỏi thử... “Người đã ngã hay sao?”

“Thuộc... Thuộc hạ biết sai... Ách!!” Câu hỏi Từ Trinh ôm một tia may mắn lấy được trả lời như vậy, hấn nhưng ngay cả sức lực mắng người cũng, bộ dáng như vậy, nước ối nam nhân gần như chảy khô, nhưng thai nhi vẫn như cũ không xuống đến vị trí nên có, Từ Trinh lại cũng đợi không được người tới, ba bốn lần liền dùng vải ướt buộc hai tay nam nhân vào trên đầu giường, cũng ở hai bên lòng bàn tay nhét một cuộn vải thật dày, do dự một hồi lại đem vải sạch sẽ nhét vào trong miệng nam nhân, để ngừa y cần mình bị thương.

Coi như học nhiều hơn nữa kiến thức dự bị, chung quy Từ Trinh là lần đầu tiên đỡ đẻ, hấn cắn răng liền lui đến dưới người nam nhân, dè dặt đem hai chân nam nhân cong lên tách ra, nam tính sinh con địa phương chỉ có một, lúc này chỗ kia đã hơi mở ra một chút, Từ Trinh dùng ngón tay đi vào trong thăm dò, nhưng chỉ có hơn ba ngón tay, căn bản không đủ rộng để cho thai nhi thuận lợi đi ra ngoài, nhưng hết lần này tới lần khác đã bắt đầu ra máu.

Đưa tới người giúp, nước rất nhanh liền đun xong, không ngừng có người bưng nước nóng ra ra vào vào, được vật được cần dần cũng có thể nhanh chóng nấu xong. Chẳng qua một nén nhang, động tác của Từ

Trình đã từ lúc ban đầu mang theo chút hoảng loạn, đến bây giờ đã dẫu vào đáy thấp giọng trấn an, lau chùi cho người.

Chung Nghị nửa đường bởi vì đau đớn hơi bất tỉnh một lát, nhưng rất nhanh lại bởi vì đau đớn mà tỉnh lại, y một mực cắn thật chắc vải trong miệng, gần như muốn cắn thủng nó vậy, vẫn như cũ không ngừng được từng tiếng rên rỉ nhỏ vụn tràn ra.

71. Chương 71: Món Ăn Mặn Thứ Hai Mươi – Hải Tử [ngũ] __ Hoàn

Editor: Sakura Trang

Uống vào thôi sản được không bao lâu, đau bụng càng thêm kịch liệt, Chung Nghị chưa từng chịu qua loại đau nhức này, gần như muốn xé y ra vậy, nếu không phải Từ Trình thật sớm buộc y ở đầu giường thì y đã sớm giãy giụa rơi đến dưới giường. Nhưng mà cho dù là như vậy, Từ Trình cũng có chút hết cách.

Lúc này, nam nhân vốn là tráng kiện khỏe mạnh đã sớm đầu tóc tán loạn, mặt đầy tái nhợt, chỗ sâu cổ họng tràn ra thanh âm giống như dã thú gào thét, đi đôi với mỗi một lần cứng còng cùng dùng sức, càng ngày càng điên cuồng làm cho lòng người kinh hãi. Từ Trình cũng cả người là mồ hôi, lúc này mặc dù sản đạo đã mở, nhưng xương chậu nam tính dẫu sao quá hẹp, hải tử kẹt không cách nào sinh ra, hơn nữa thời gian kéo dài quá lâu, Chung Nghị đã có hiện tượng mất sức, càng về sau y càng không thể phối hợp được...

Từ Trình hít một hơi sâu, lo đến thể diện của Chung Nghị, hiện trong phòng chỉ có hai người bọn họ, ngay cả người đi vào đổ nước cũng phải cúi đầu để đồ xong liền lập tức đi ra ngoài. Hắn nghĩ giúp người đẩy bụng, nhưng lại lo lắng không người giữ Chung Nghị sẽ tùy tiện giãy giụa. Đang lúc hắn định bí mật gọi ảnh vệ đến, một người nam nhân đẩy cửa đi vào.

“Chủ tử không thể để lâu hơn nữa, liền để cho thuộc hạ đến hỗ trợ đi.” Vào cửa tất nhiên Từ Trình “thân phụ” của Từ Trình Ảnh Thập Thất, hắn cũng dùng khinh công nhanh chóng đuổi kịp, đến nơi cũng không tránh thở hổn hển, hơn nữa nhất thời tình thế cấp bách, liền toát ra thói quen dùng từ nhiều năm vẫn dùng. Từ Trình cũng không có nghe ra không được tự nhiên, vội vàng đưa hắn đến đầu giường giữ lấy Chung Nghị đang lộn xộn, mà mình thì đổi đi đến bên người y, theo ngực ấn tay đè ở trên bụng lớn kia.

“A.....!” Tiếng kêu thê thảm ở bên trong phòng vang vọng, nam nhân đã sớm đến chẳng phân biệt được chung quanh giãy giụa kịch liệt, Ảnh Thập Thất vội vàng giữ chặt lấy y, mà Từ Trình cũng cắn răng ngoan tâm tiếp tục áp.

“A —— a —— a!!” Trên người bị đè chặt, nam nhân chỉ có từ eo trở xuống là có thể nhúc nhích thống khổ gào thét, hai tay bị trói buộc siết ra dấu hằn thâm đỏ, thật giống như một khắc nửa chiếc giường bằng gỗ cũng sẽ bị y làm gãy đôi vậy. Y chỉ cảm thấy đau đến không chịu nổi, vị trí đau đớn trong bụng thật giống như kẹt tại chỗ, bên trong như có cái gì không ngừng va chạm, lần lượt làm bị thương bộ phận yếu ớt nhất của y.

.”Cốc... Chủ... Cốc chủ... ” Thanh âm tựa như cầu cứu bên tai lặp đi lặp lại ở bên tai Từ Trình, Chung Nghị của hắn chưa từng gọi qua hắn như vậy, để cho hắn đau lòng đến gần như muốn buông tha một loạt khổ hình này.

Nhưng mà hắn biết hắn không thể làm như vậy, nếu như bởi vì nhất thời mềm lòng này, rất có thể sẽ có được kết cục một thì hai mạng.

“Nhìn ta, Chung Nghị!” Ở lúc nam nhân một lần nữa sắp hôn mê, Từ Trình hét to lên, Nghe cho kỹ, ở này trong bụng người thương người là chủ nhân của người, người phải sinh hạ hải tử của ta và người, là thiếu chủ của Vụ cốc! Đây là mệnh lệnh, phần chân, điều chỉnh hô hấp, sau đó dùng sức!!”

Ra lệnh như vậy cho dù ở lúc nào đối với Chung Nghị cũng là tồn tại tuyệt đối, chỉ thấy vốn đã hỗn loạn của nam nhân thoáng qua một tia tỉnh táo, sau đó lại là lần lượt không ngừng dùng lực. Cảm giác đau đớn mãnh liệt để cho y cảm thấy bụng mình sắp phá hỏng, nửa người dưới cũng đi theo gãy lìa tách ra, nhưng

mà y như cũ cắn chặt một chút tỉnh táo không buông tha, theo chủ nhân ra lệnh hô hấp dùng sức, đúng, đây là hải tử của cốc chủ, đây là thiếu chủ của Vụ cốc... Coi như y chết, cũng không thể để cho hải bị thương một chút nào!

Trong phòng chỉ có tiếng thở gấp cùng gào thét đau đớn, một tiếng một tiếng không dứt bên tai, từng chậu nước được đổi, mà hai người kia cũng là tinh thần kéo căng, ngay trong hoàn cảnh hết sức căng thẳng này một thân ảnh đập cửa liền vội vã đi vào, “Thế nào rồi?” Dung Thiên Hâm thở hổn hển vù vù hỏi.

“Có chút nguy hiểm, nước ối cũng chảy hết, hải tử cắn ở xương chậu không ra được.”

Nghe Ảnh Thập Thất trả lời, trong lòng Dung Thiên Hâm kinh hãi, hần đi nhanh đến trước người Chung Nghị, nhú chặt chân mày xác định tình huống, sau đó vỗ một cái bả vai của nhi tử nhà mình, nhanh chóng nói: “Con nghỉ ngơi đi, chúng ta đổi một chút.”

Từ Trinh cũng không phản bác, hần không nói tiếng nào lui người ra, cho đến lúc này hần mới phát hiện hai tay buông lực đạo của mình đang không ngừng được khẽ run. Hần cúi đầu nhìn một chút, vừa không muốn cách quá xa, nam nhân thống khổ gào thét trực tiếp rót vào trong đầu hần, giống như lưỡi dao sắc bén một đao lại một đao đâm xuống, hần thậm chí cảm thấy hối hận, ban đầu vì sao phải mặc cho người này lưu lại hải tử.

“Để cho con nghỉ ngơi không để cho con ngăn người, ngớ ra làm gì vậy?! Có sức lực rảnh rồi, còn không bằng trở lại hỗ trợ!” Phát hiện tâm trạng nhi tử không đúng, Dung Thiên Hâm nghiêm nghị quát lên.

Từ Trinh ngạc nhiên thức tỉnh, hần rút tay tát mình một cái trừng phạt mới vừa khốn kiếp yếu ớt, sau đó ngồi về dưới người Chung Nghị, một bên chỉ thị nam nhân điều chỉnh tần số hô hấp, một bên cẩn thận đưa tay dò vào sản đạo đã mở ra. Hạ thân của Chung Nghị đã tê dại, căn bản không biết người trong lòng mình đang làm cái gì, y hô hấp từng ngụm từng ngụm, khăn vải trong miệng đã sớm tuột xuống, mặt đầy lấm lem.

“Kiên trì một chút nữa... Ngoan...” Từ Trinh cũng không biết ở lúc nào rơi xuống nước mắt, tay chạm vào nơi đã từng không biết bao nhiêu lần chứa lấy bản thân. Hôm nay lại bị huyết dịch và nước ối làm cho xé rách thê thảm. Bởi vì sản đạo mở rộng, toàn bộ bàn tay tiến vào đều không lộ vẻ khó khăn, nhưng động tác của hần như cũ chậm chạp, ở giữa sẽ còn hôn thân thể nam nhân một chút tiến hành trấn an. Cho đến lúc chạm vào dị vật, đầu ngón tay của Từ Trinh khẽ run lên, hần liền vội vàng ngừng đầu gọi phụ thân mình, “Con thật giống như chạm vào đầu của hải tử rồi!”

Cho đến cắt ngắn cuống rốn của hải tử, phát ra thanh âm vang vọng mà khỏe mạnh, Từ Trinh cũng không có nửa điểm cảm giác chân thật. Hần cẩn thận khâu lại cho Chung Nghị, lau chùi, căn bản không nhiều một phần tinh lực đi chú ý hải nhi mới ra đời kia, nhiều nhất nhiều nhất... Cũng liền nghe được một câu kia của phụ thân: “Ai yêu, Vụ cốc chúng ta có hậu rồi, là một nam hài.”

Rất lâu sau đó hần đều ngồi ở bên cạnh của Chung Nghị, nhìn khuôn mặt tái nhợt mà mệt mỏi khi ngủ của y, một lần lại một lần khó khăn lặp lại: “Đủ rồi, liền lần này a Chung Nghị... Ta lại cũng không để cho người sinh...”

____ Hoàn ____

Tác giả có lời muốn nói: Lịch thì... Được rồi ta không biết đã mất bao lâu, Vụ cốc cuối cùng cũng kết thúc. Cảm ơn mọi người đã kiên trì theo dõi đến giờ. Phế vật Hoàng Hoa lần nữa quỳ xuống đất bái tạ!!

Đến đây mọi người hần sẽ tương đối để ý vấn đề logic đi, câu chuyện này bởi vì lúc ban đầu là định chỉ viết thật vắn, cũng không cần nhắc một ít vấn đề nội dung logic, chỉ nghĩ làm sao viết nhanh lên để viết thật ~~ kết quả là ở nội dung sẽ hơi chỉnh sửa một phần, đại khái sẽ gia tăng 12 chương tình tiết (có thể nhiều hơn), đây là bộ phận chẳng biết để đâu cũng chẳng biết để đâu. Sau đó chính là một cái phiên ngoại thật. Cơ bản cũng là như vậy. Cui như là mua may phúc lợi đi!

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-coc>